

БЛАГОВІСНИК

1. 2012

Тема номера:
**Чи настане
кінець світу
у 2012 році**

Земля не мертва

Весна крізь сніг зухвало виглядає,
Стріляє вгору синій первоцвіт.
Земля не мертва: в дивному розмаї
Вона життя народжує у світ.

Земля не мертва. Трави — наче стріли:
Ламають груддя пагони життя.
Рілля парує, дихає звесніло,
Земля живе новим серцебиттям.

Земля не мертва: чудо воскресіння
Я щовесни у пригорщі беру —
Буяння трав і грім у небі синім,
І перший дощ на яблуню стару.

Земля не мертва — бо Христове тіло
У ній життям безсмертним проросло.
Життя пробило кам'яну могилу
І пагоном у провесінь зійшло.

Земля не мертва. Отже — не боюся
Віддати їй свою зболілу плоть.
Весна настане. І тоді проб'юся
Крізь чорну землю у безсмертну суть.

І вічність прийме ніжно і врочисто
Мою весну, моє нове життя.
І в нове небо, голубе і чисте,
Мої пісні, як жайворон, злетять.

Земля не мертва. В шостий день творіння
Мене Творець із неї народив.
Колись я ляжу в землю, як насіння,
У небі щоб продовжити свій спів.

Юрій ВАВРИНЮК

У номері:

Тема номера: «Чи буде кінець світу у 2012 році?»

- 4** Василь Мартинюк. Чи буде кінець світу?
- 7** Поезія. Василь Мартинюк. Вік двадцять перший
- 8** Дати кінця світу, який не відбувся
- 10** Геннадій Андросов. І буде останніми днями
- 12** Микола Синюк. Часу зустрічі змінити не можна
- 15** Марина Миронова. Про вік
- 16** Дмитро Довбуш. Зворотний відлік
- 20** Юрій Вавринюк. Історія, яка нічого не навчає
- 23** Мовою притчі. Чим наповнене наше життя?
- 24** Давид Вілкерсон. Надія під час бурі
- 27** Фотоповідь. Юрій Вавринюк. Фото надії
- 28** Віктор Котовський. Вік зрілості
- 31** Юрій Вавринюк. Бог, Який «зрощує все»
- 32** Ірина Наумець. Світло крізь ґрати
- 35** Михайло Юнаковський. Бункерний тиск
- 36** Ганна Акімова. Провокація пошуку
- 38** Костянтин Тетерятников. Годинник чи компас?
- 40** Поетичне слово. Василь Мартинюк
- 42** Леся Мариненко. Довга дорога в радість
- 46** «Ми знали Господа зблизька». Свідчення Михайла Бобика
- 49** Філіпп Янсі. Доступний Бог
- 50** Віктор Котовський. По плодах наших
- 51** Андрій Рябенко. На Бога надійся, а сам не зівай?
- 52** Димитрій Безумнов. Культ тіла
- 54** Новини

Фото на першій сторінці обкладинки Галини Вавринюк
У номері використані фото Юрія Вавринюка,
Віктора Мокійчука, Геннадія Андросова та інтернет-ресурсів

Благовісник

Щоквартальне видання
Церкви християн віри євангельської України

№ 1 (75) 2012

Редколегія журналу:

М. Паночко, М. Синюк, В. Онищук
Є. Мельничук, Є. Абрамович, В. Паламарчук
О. Міцевська, В. Мартинюк
Д. Довбуш, Ю. Троць

Головний редактор: Юрій ВАВРИНЮК

Адреса редакції:

вул. Вороніхіна, 14а, м. Луцьк, 43020

Телефони:

(0332) 78-99-85, (0332) 25-44-06

098 83 27 611, 050 54 04 916

Факс: (0332) 78-97-98

E-mail: blagovis@gmail.com

www.blag.org.ua

Розрахунковий рахунок

26000232440001, МФО 303440

в КБ "Приватбанку" м. Луцьк, код 23253886

Свідцтво про реєстрацію КВ № 3574 від 30.11.98

Над номером працювали:

Віктор МОКІЙЧУК, Ольга МІЦЕВСЬКА
Василь МАРТИНЮК, Володимир ШОЛОМ
Анна ЯРУТА, Наталія КОРНІЙЧУК
Дмитро ДОВБУШ

Представник журналу в Канаді:

Anatoliy Koren, 1764 Dingman Dr.
London, ON, N6N107 Canada
тел. (519)685-99-88

Надруковано:

Релігійне товариство «Місійна книжкова фабрика
"Християнське життя"» (ВСО ЄХБ)
вул. В. Стуса, 3, м. Луцьк; тел. (0332) 710874

Наклад 3500 примірників

При передруку посилання на «Благовісник»
обов'язкове.

Редакція не завжди поділяє думки авторів мате-
ріалів, що друкуються.

Надіслані матеріали не рецензуються і назад не
повертаються

У 2012 році настане кінець світу. Ви чули про це? Якщо ні, то час поговорити.

Напевне, небагато буде людей, яких би не цікавило питання кінця світу. Пошукова інтернет-система Google видає на цю фразу 7 мільйонів посилань українською мовою, 12 мільйонів — російською і 36 мільйонів — англійською. Виходить, жителів 21 століття дуже хвилює те, чим, як і коли закінчиться історія маленької, як тепер виявилось, планети Земля? Так, але тут криється один парадокс: про кінець світу говорять усі, кому не лінь, але, що дивно, живуть так, ніби його ніколи не буде. Здавалося б, все повинно бути якраз навпаки: якщо ми знаємо, що скоро настане зима з морозами, то відповідно готуємося до неї: купуємо теплий одяг, утеплюємо будинок, запасаємося дровами... Але ж кінець світу — це не зима, яку, як кажуть, «з бідною» можна якось пережити. Це набагато серйозніше.

Ми піднімаємо цю тему не тому, що вона модна і у всіх «на слуху». Не для того, щоб привернути увагу черговою сенсацією. Ми говоримо, бо цій темі присвячено багато уваги у Слові Божому. Бо про це попереджував і Христос, і — апостоли. Бо це подія, яка неминуче станеться і яка вирішуватиме майбутню долю усіх, без винятку, людей.

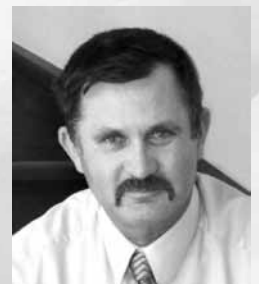
Але між тим, що написано у Біблії, і тим, про що говориться нині на цю тему, є суттєва різниця. Якщо люди, які брали на себе відповідальність пророків Апокаліпсису, здебільшого говорять про конкретні дати та зовнішні причини планетної трагедії, то Бог через своїх пророків, як правило, говорить про ПОСТІЙНУ ГОТОВНІСТЬ людей до цієї трагедії та про внутрішні, духовні причини, що призведуть до кінця світу. Ядерні вибухи, астероїди, глобальне потепління та інше — це не причина, а лише ймовірний інструмент в Божих руках. Причина — в моральному та духовному занепаді суспільства. Вчені та біблеїсти й досі сперечаються, що ж було причиною Всесвітнього потопу: землетруси, виверження вулканів, сонячні магнітні бурі, зміщення осі Землі чи щось інше. А втім Біблія чітко каже: «І промовив Господь до Ноя: Прийшов кінець кожному тілу перед лицем Моїм, БО НАПОВНИЛАСЯ ЗЕМЛЯ НАСИЛЬСТВОМ від них» (1 М. 6:13).

І ще одна суттєва відмінність: прогнози нинішніх «пророків», як правило, призводять до страху, невпевненості, приреченості. У прогнозах Слова Божого захована надія та — що неймовірно! — радість від очікування останнього дня: «Коли ж стане збуватися це, то випростуйтеся, і підійміть свої голови, бо зближається ваше визволення!» (Лк. 21:28).

Здавалося б, це добре, коли говорять про ймовірний кінець світу: можна привести чимало прикладів, коли страх перед вселенськими катастрофами змушував людей шукати порятунку в Бозі. Але, на жаль, частіше буває все навпаки: постійні балачки про астероїди, що летять до Землі, ядерну загрозу, глобальне потепління, чергове проголошення дат Судного дня притуплюють увагу слухачів, а пророцтва, що не збулися раніше, дають підстави сподіватися: «Та-а, і цього разу пронесе». Це як у тій народній казці про хлопчика, що пас сільську худобу. Одноманітне заняття так набридло пастушкові, що він вирішив трохи розважитися: прибіг у село з криком: «Вовк! Вовк напав на худобу!» Люди прибігли — а вовка й близько немає. Нагримали на хлопця і пішли у своїх справах. Але дитині сподобався жарт, і через деякий час він зробив те ж саме. Цього разу він уже й доброї лозини скуштував. І коли згодом вовк справді з'явився на пасовищі, ніхто й не думав бігти...

Диявол це добре розуміє, тому постійними розмовами про ймовірний кінець світу присипляє пильність людей, відволікаючи їх від справжнього приготування до дня, коли кожному із землян доведеться давати звіт за своє життя: «Ми стільки вже наслухалися тих «страшилок», що нас нічим не залякаєш». Це спостерігалось ще за часів апостолів: «Знайте оце, що в останні дні придуть із насмішками глузії, що ходитимуть за своїми пожадливістями, та й скажуть: Де обітниця Його приходу? Бо від того часу, як позасинали наші батьки, усе залишається так від початку творіння» (2 Петр. 3:3).

Біблія та проповідники Біблії не залякують, як деякі атеїсти кажуть, Божими карами та Божим судом. Не хочемо робити цього і ми. Але застерігати — наш обов'язок. І попереджувати не лише тих, хто не має надії в день кінця світу, але й самих себе. Бо апостол Петро каже: «День же Господній прибуде, як злодій вночі, коли з гуркотом небо мине, а стихії, розпечені, рунуть, а земля та діла, що на ній, погорять... А коли все оце поруйнується, то ЯКИМИ МУСИТЕ БУТИ В СВЯТОМУ ЖИТТІ ТА В ПОБОЖНОСТІ ВИ, що чекаєте й прагнете скорого приходу Божого дня?..» (2 Петр. 3:10-12).

1. Яке ваше ставлення до розмов про кінець світу, зокрема у 2012 році?

2. Чи ви спостерігали у своєму служінні паніку і страх серед людей через чутки про кінець світу?

Що ви радите людям, як реагувати на ці чутки?

3. Які почуття викликає фраза «кінець світу» особисто у вас?

Олександр Бабійчук, заступник старшого єпископа ЦХВЕ України, голова Об'єднання церков ХВЕ Херсонської області:

1. Кінець світу — це не просто якийсь конкретний день, а, швидше, події, які до цього приведуть. Про них говорив Христос, потім апостол Павло: про тотальне відступництво, яке буде «перш ніж прийде День Господній». Вони будуть особливою ознакою цього «Дня Господнього». Зрештою, ми це бачимо вже сьогодні, ми перебуваємо в процесі наближення кінця. Але заява, що це буде 2012 рік, суперечить словам Христа. Я не думаю, що хтось може мати конкретні знання з цього питання — ми маємо тільки характеристику часу.

2. У 2011 році з'явилися біл-борди в нашому місті, які попереджали про кінець світу, називаючи конкретну дату. Це викликало запитання переважно у людей, які не ходять до церкви. Ми відповідали, що слід довіряти Богу, шукати Його лиця і не звертати увагу на ті дати, які оголошуються. Адже для людини, яка має близькі стосунки з Господом, втрачає сенс дата. І лікарі іноді говорять про те, скільки часу лишається людині жити. Але головною реакцією на такі терміни має бути переосмислення своїх стосунків із Богом.

3. Принаймні є декілька почуттів. Перш за все, кінець старого говорить про початок нового, кінець матеріального говорить про початок вічного, про зустріч з Господом. Коли про це йде мова, то десь на підсвідомому рівні ми сприймаємо це нормально. Коли ж це говориться в контексті людської інформації, людських передбачень, жаль тих людей, які неглибоко цікавляться цими питаннями і нічого не роблять. Шкода, що люди часто уявляють кінець світу на основі якихось кінематографічних вигадок режисерів, а не на основі того, що про це говорить Біблія.

Сергій Вінковський, пастор церкви «Перемога» (м. Дніпропетровськ):

1. По-перше, Ісус Христос сказав, що про цей день ніхто не знає, крім Отця Небесного. А по-друге, я скажу так: не знаю, коли поїзд відходить, але валізи мають завжди бути готові. Кожного дня для багатьох людей настає кінець світу.

2. Найперше, звертаю співрозмовників на те, що люди часто чекають катастроф, приходу антихриста, а їм потрібно чекати Ісуса Христа. Я рекомендую довіряти Богові. Є такий комп'ютерний термін «за замовчуванням». Що б не відбувалося навколо — «за замовчуванням» я в Божих руках і йду до Нього. Ми допомагали багатьом людям зустрічати свій кінець. З руки Ісуса Христа ніхто не візьме! Сам Ісус сказав: «Не лякайтеся тих, хто тіло вбиває, а душі вбити не може; але бійтеся більше того, хто може й душу, і тіло вам занепасти в геєні». Тому просто розвіюємо цей страх. Якщо ми довіряємо Господу, його не повинно бути.

3. Та, взагалі, нічого в мене не виникає... Коли постійно перебуваєш у відкритті від Бога, усвідомлюєш, що кінець світу буде. Та якихось гротескних картин я в уяві не малюю. Десь на

задньому плані є розуміння того, що написано про це в Біблії, в Об'явленні Івана Богослова. Але так далеко я не дивлюся. Для мене кінець світу — це перш за все зустріч з Господом Ісусом Христом.

Юрій Кулакевич, завідувач відділу зовнішніх зв'язків ЦХВЕ, пастор церкви «Божий мир» (м. Київ):

1. Думаю, що частково причиною масової істерії став фільм Р. Емериха «2012», що вийшов у 2009 році. Як відомо, після виходу стрічки утворилися цілі товариства, сайти, групи в соцмережах, що об'єднані цією темою. Однак, у всіх їх не видно й натяку на ключове питання — готовність кожного до останніх подій. Тому, кожного разу, як про це заходить мова, важливо спрямувати увагу людей до найпевнішого пророчого Слова — Писання.

2. Паніки в Україні не спостерігається, дякувати Богові. Однак розумні люди, усвідомлюючи, що ознаки завершення ери цієї людської цивілізації видно, шукають безпечної та авторитетної позиції, яку можна було б зайняти з метою власної безпеки. І це шанс, якого ми, як християни, не повинні втратити, щоб показати людям Божий шлях спасіння. Людям важливо розуміти, що «кінець світу» не зовсім коректний термін, бо залишає людині мало шансів. Адже кінець є кінець. Краще говоримо про прихід Ісуса Христа, що теж є незаперечним фактом майбутнього, який дає людині надію. Його прихід буде радістю, а не кінцем. Але щоб стати учасником майбутньої радості, треба вже тепер зробити деякі кроки. Бо рішення, прийняті тепер, визначають, де будемо проводити вічність.

3. Людина, що перейнята «кінцем світу», заслуговує на нашу більшу увагу, бо, можливо, її майбутнє простягається тільки до цього кінця. Щодо нас, християн, актуальним залишається повеління Христа: «Підніміть голови ваші, бо наближається час вашого викуплення» (Лк.21.28).

Тема номера

Чи буде кінець світу?

Василь МАРТИНЮК

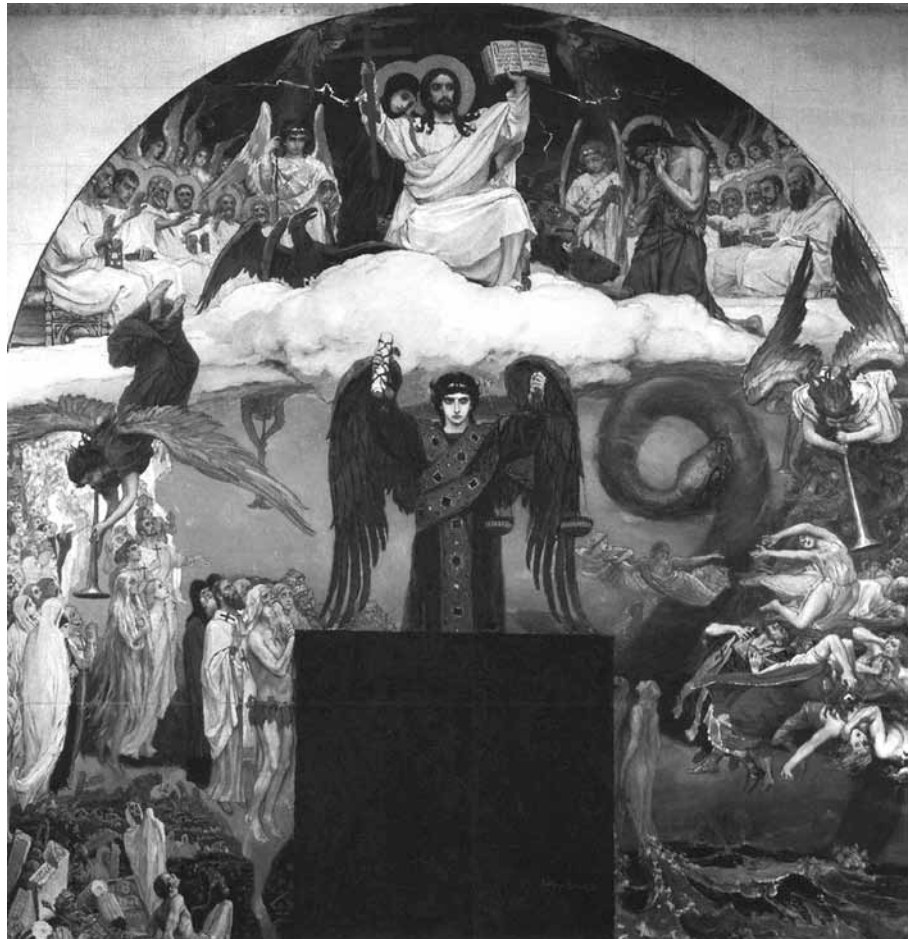
Фраза «кінець світу» настільки увійшла в лексикон сучасної людини, що стала звичною, буденною, а, отже, не страшною.

Однак, Слово Боже багато говорить про те, що кінець буде, а тому до нього потрібно бути готовим.

Але дивним є те, що сучасні люди мало вірять біблійним застереженням та пророцтвам про кінець світу, і в той же час легко вірять будь-якій фантастичній теорії чи пророцтву, що проголошують учені, астрологи та лжепророки.

Нам ще з дитинства доводилося чути про кінець світу. Під цим розумілося знищення людей і всього, що на землі. Пригадую, коли мені було 6-8 років, то чув про це розмови своїх родичів, які я сприймав як щось цікаве та казкове. А якось прийшла до нас старша двоюрідна сестра — і стала розповідати про океан, про цунамі, землетруси, про космос, про те, яка наша земля маленька, що на неї може впасти комета чи якийсь астероїд — і вона згорить. Мені стало страшно. В уяві виринули картини руйнувань та пожеж, які я бачив по телевізору у фільмі про війну. Це ж не стане мами, батька, братів, мене. Це ж той самий кінець світу, про який я вже чув, але не надавав тому значення. Виявляється, земля, по якій я ходжу, ненадійна. Усе миттєво може змінитися. Це мене довго тривожило. Але потім забулося. Та ще одна подія нагадала мені про кінець світу — смерть мого двоюрідного брата від менінгіту, молодшого від мене. Мені ж було п'ятнадцять. Я йшов за похоронною процесією — і мене просто роздавлювало усвідомлення реальності смерті. Я страждав, розуміючи, що можу померти в будь-яку мить — і вже нікого і нічого не бачитиму. Тепер кінець світу не був таким далеким, як раніше, бо я збагнув, що він для кожної людини настає з її смертю. Це було ще одним моїм відкриттям, яке завдало мені багато переживань, але також відійшло в глибокі закутки свідомості, як і багато чого, що тривожило душу. Людина не може жити в постійному стресі — і тому забувати неприємності — це як захисна реакція людської психіки. Однак думки про смерть, про кінець мене і того, що навколо, час від часу виринали в моїй пам'яті й змушували мене розмірковувати над своїм життям: чи правильно я живу, для чого живу, що залишу після себе. Так поамалу я став думати про Бога. Мені було важливо знати, чи Він є. А Бог, звичайно, пильнував за мною — і послав віруючих людей, які стали моїми друзями і мене поамалу приводили до віри. І ось завдяки спілкуванню з християнами та читанню Біблії й релігійної літератури я став перед рішенням — бути з Богом чи не бути, довіритися Йому чи ні. Оскільки моя віра ще не була твердою, то Господь допоміг мені визначитися через сон про кінець світу. Я тоді був студентом і періодично приїжджав додому в село. Інколи доводилося йти пішки від районного центру через луг кіло-

метрів із 10. І ось мені приснилося, що я йду лугом. Літо. Чисте блакитне небо. Яскраве сонце. Буяння трав, квіти. У далині видніє село. Так гарно. І раптом душу охоплює неймовірна тривога, аж до жаху. Я чую, що повітря переповнює мов завивання сирени, але на дуже низьких регістрах і дуже уповільнене. Здіймається вітер. Я в неусвідомленому жаху оглядаю-

ся — і бачу на обрії заграву і величезну хмару, що нагадувала гриба. «Це кінець!» — пронизують свідомість слова. Я падаю на коліна з думкою про Бога — і прокидаюся. Відтоді я вже не мав сумніву, що Бог є і що кінець світу таки буде. Згодом, ставши християнином, перечитуючи Біблію, я не раз утверджувався в думці про невідворотність кінця світу і про те, що він настане раптом, коли його найменше чекатимуть невідроджені люди.

Але самого виразу «кінець світу» на означення його знищення ми не знайдемо в Біблії. Це словосполучення у Святому Письмі стосується окраїн землі. Як от у Євангелії від Матвія: «Цариця з півдня на суд стане з родом оцим, і засудить його, бо вона з кінця світу прийшла Соломонову мудрість послухати» (12:42) чи в Посланні ап. Павла до римлян: «По всій землі їхній

В. Васнецов, «Страшний суд», розпис Володимирського собору, м. Київ.

В українській християнській традиції синонімом кінця світу є фраза «Страшний суд». Майже у кожній православній церкві можна побачити фреску з такою назвою, тематика якої відповідає назві: картини там справді страшні. Хоча в Біблії ми й читаємо про те, що Христос буде судити світ, але щирі, свідомі християни не повинні боятися цього суду, бо, згідно з Ісусовою обітницею, «той, хто вірує... на суд не приходить, а перейшов у життя вічне» (Ів. 5:24).

голос пішов, і їхні слова в кінці світу!» (10:18). Те, що ми розуміємо під кінцем світу, передано словосполученням «кінець віку», яке чотири рази вживає Ісус Христос, коли розповідає притчу про сіяча та дає накази учням перед своїм вознесінням. Кінець віку в Євангелії від Матвія пов'язується з другим приходом Ісуса Христа на землю. Одного разу, коли Ісус сидів на Оливній горі, до Нього підійшли учні й спитали: «Яка буде ознака приходу Твого й кінця віку?» (Мт.24:3), ніби поєднавши ці дві події в одну. Крім того, у цій же Євангелії Ісус згадує про судний день, що в контексті сприймається як синонім «кінця віку» (див. Мт.10:15; 12:36).

Апостол Петро у своєму Другому посланні, коли говорить про день Господній, також має на увазі кінець світу, бо в той день, згідно з його словами, «з гуркотом небо мине, а стихії, розпечені, рунуть, а земля та діла, що на ній, погорять...» (2 Петр.3:10).

Про день Господній пише й апостол Павло в Першому посланні до солунян, попереджаючи християн, що він настане раптово: «...Прийде день Господній так, як злодій вночі. Бо коли говоритимуть: Мир і безпечність, тоді несподівано прийде загибель на них, як мука тієї, що носить в утробі, і вони не втечуть!» (1Сол.5:2-5). Крім того, апостол Павло називає цей день «днем гніву та об'явлення справедливого суду Бога» (Рим.2:5-12).

Традиція називати кінець світу днем Господнім бере свій початок зі Старого Заповіту, у якому пророки Амос, Ісаї, Йоїл, Софонія, Малахія день Божих судів над грішниками називають саме днем Господнім, додаючи до цього словосполучення епітети великий, суворий, вельми страшний. І справді, Господній день наведе жах на кожну людину, бо це і буде кінцем світу, про який люди багато говорять, але мало усвідомлюють, що це таке. Ось яким його побачили пророки: «Горе тим, що жадають Господнього дня, нащо це вам день Господній? Він не світло, а темрява!.. Чи ж не

є день Господній темнота, а не світло, і хіба він не темний, і сяйва немає у ньому?» (Ам.5:18, 20). «Оце день Господній приходить, суворий, і лютість, і полум'я гніву, щоб землю зробити спустошенням, а грішних її повигулювати з неї! Бо зорі небесні та їхні сузір'я не дадуть свого світла, сонце не буде вже сяяти світлом своїм...» (Іс.13:6-11). «Затремтять, всі мешканці землі, бо прийшов день Господній, бо близько вже він, день темноти та темряви, день хмари й імлі! Бо великий день Господа й вельми страшний, і хто зможе його перенести?» (Йоїл.2:1-2). «Ось голос Господнього дня, тоді гірко кричатиме навіть хоробрий! День гніву цей день, день смутку й насилля, день збурення та зруйнування, день темноти та темряви, день хмари й імлі...» (Соф.1:14-15).

Постає питання: чому в Біблії ми не знаходимо виразу «кінець світу», який на вустах багатьох і яким люди навіть навчилися спекулювати, щоб мати з того якусь користь? А тому, що «так Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне. Бо Бог не послав Свого Сина на світ, щоб Він світ засудив, але щоб через Нього світ спасся» (Ів.3:16,17). Отже Бог не має наміру знищувати світ, Він його любить, а тому хоче спасти чи відновити (див. Мт.19:28) або ж змінити. Буде кінець одного віку — віку зла, за яким настане вік абсолютного добра — тисячолітнє царство. Крім того, у центрі зміни віків буде Ісус Христос. Саме Він, удруге прийшовши на землю в Божественній славі та силі, учинить цю переміну, звільнивши від страждань вірних Йому і покаравши зло. Тому Бог хоче, щоб увага людей була прикута не до жахів суду Божого, а до самого Христа. Люди мають чекати Ісуса Христа. І, звичайно, пильнувати за собою, берегти чистоту віри і власного життя, чекаючи того дня, як написано: «Уважайте ж на себе, щоб ваші серця не обтяжувалися ненажерством та

п'янством, і життєвими клопатами, і щоб день той на вас не прийшов несподівано, немов сітка; бо він прийде на всіх, що живуть на поверхні всієї землі. Тож пильнуйте, і кожного часу моліться, щоб змогли ви уникнути всього того, що має відбутись, та стати перед Сином Людським!» (Лк.21:34-36). Не потрібно й боятися кінця віку. Навпаки, Ісус, розповідаючи про те, що напередодні Його другого приходу «повстане народ на народ, і царство на царство», що «будуть земле-

Чому в Біблії ми не знаходимо виразу «кінець світу», який на вустах багатьох і яким люди навіть навчилися спекулювати, щоб мати з того якусь користь? А тому, що «так Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне».

труси великі та голод, та помір місцями, і страшні та великі ознаки на небі» (Лк.21:10,11), закликає: «Коли ж стане збуватися це, то випростуйтеся, і підійміть свої голови, бо зближається ваше визволення!» (Лк.21:25-28). Тобто радійте, бо скоро побачите Того, Хто спас усіх вас від гріха і вічної загибелі — Ісуса Христа. Зрештою, очікування Господа — це суть усього життя християнина.

Дух і невіста говорять: «Прийди!» А хто чує, хай каже: «Прийди!» (Об.22:17). Ці слова Ісуса Христа стосуються нас, християн. Тож чи чекаємо ми свого Господа? Чи кажемо йому: «Прийди!»? А якщо й кажемо, то чи не лукавимо, маючи задоволення у своїх земних справах? Чи не буде нам соромно, коли Він прийде? Поміркуймо над цим, бо є ще час щось змінити.

Люди повинні знати, що кінець світу — в постійному накопиченні зла в нас самих, у наших діях і думках.

Чингіз Айтматов

**В
десятку**

Вік двадцять перший

Вік двадцять перший — гордий і тривожний.
Вік двадцять перший — впертий і безбожний.
Ввібрав у себе сяйво і сваволю,
І океани болю.

Бундючно правду Господа відкинув
І гордовито топчеться по ній.
Злом дихає, мов триголовий змії,
На світ і на людину.

Лютує, наче виринув з безодні,
До слави рветься, до її корон.
І що йому мораль, і що йому закон
Й усі слова Господні?

Він сам собі мораль і бог верховний.
Лиш золота і влади дика хіть
Керує ним, і що вона звелить —
Він безвідмовний.

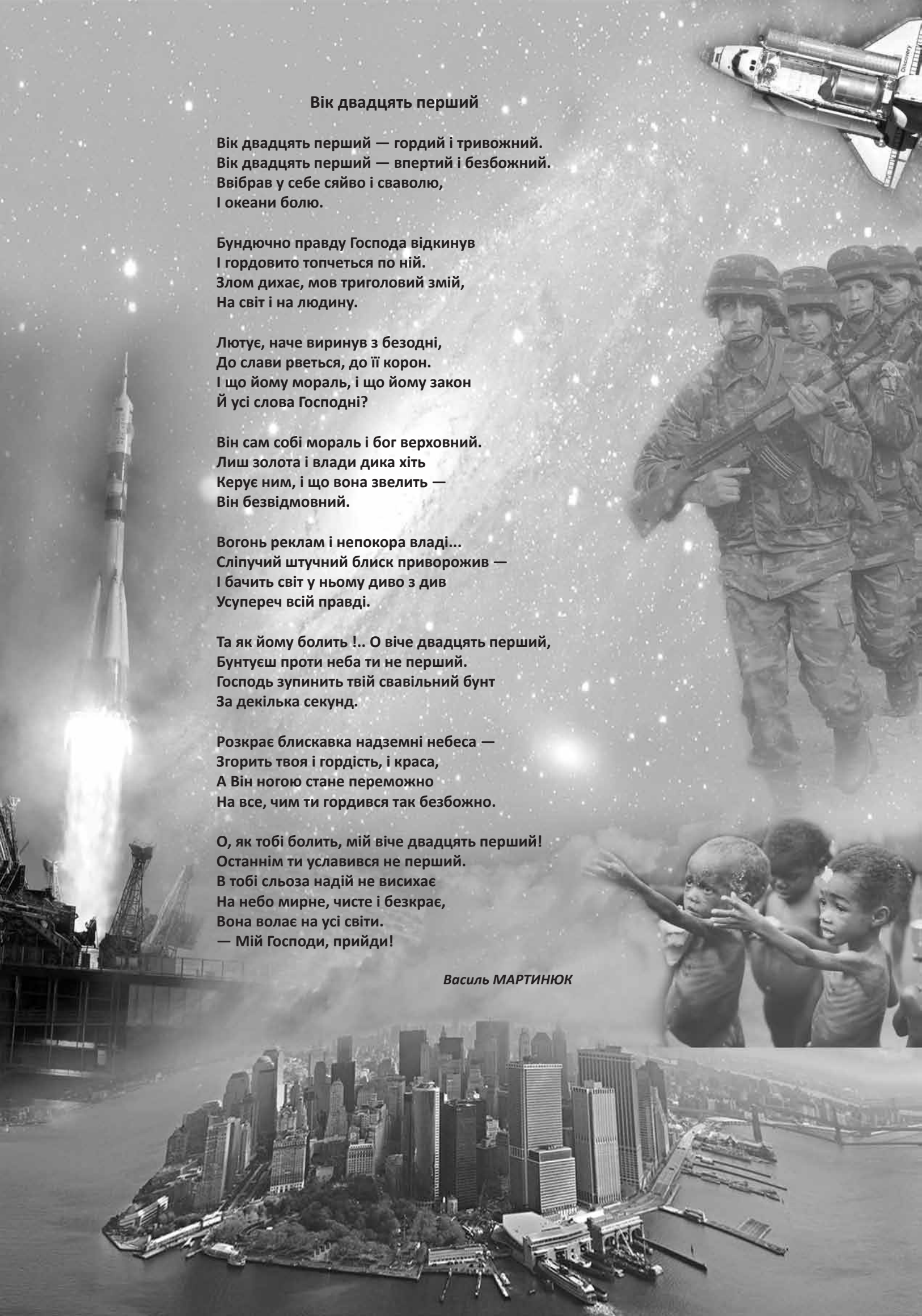
Вогонь реклам і непокора владі...
Сліпучий штучний блиск приворожив —
І бачить світ у ньому диво з див
Усупереч всій правді.

Та як йому болить !.. О віче двадцять перший,
Бунтуєш проти неба ти не перший.
Господь зупинить твій свавільний бунт
За декілька секунд.

Розкрає блискавка надземні небеса —
Згорить твоя і гордість, і краса,
А Він ногою стане переможно
На все, чим ти гордився так безбожно.

О, як тобі болить, мій віче двадцять перший!
Останнім ти уславився не перший.
В тобі сльоза надій не висихає
На небо мирне, чисте і безкрає,
Вона волає на усі світи.
— Мій Господи, прийди!

Василь МАРТИНЮК

Людей завжди хвилював не лише кінець світу, але і його дата. В усі часи були люди, які брали на себе сміливість не лише встановлювати такі дати, але й підтверджувати їх Біблією. А втім Слово Боже чітко говорить про те, що ніхто з людей чи навіть ангелів не може знати цього: «А про день той й годину не знає ніхто: ані Ангели небесні, ані Син, лише Сам Отець» (Мт. 24:36); «А Він їм відказав: То не ваша справа знати час та добу, що Отець поклав у владі Своїй» (Дії 1:7). Правда, Господь не залишає Своїх вірних у незнанні щодо цієї події, хоча називає її не кінцем світу, а Другим приходом Христа на землю та кінцем віку. У Біблії згадується багато ознак наближення приходу Ісуса, завдяки яким уважні християни можуть бачити, що той день не за горами. Але оголошення конкретних дат є явним лжевченням, яке не відповідає Божим словам. Приводимо далеко не повний список дат кінця світу, які свого часу набули широкого поширення, але так і не відбулися. Що характерно: серед цих «кінців світу», що не здійснилися, є дати, які деякі «знавці» Біблії й досі вважають правильними, трактуючи їх «духовно», символічно, алегорично.

1843 р., 3 квітня і 7 липня; 1844 р., 21 березня і 22 жовтня — другий прихід Ісуса Христа і початок Судного дня, згідно з тлумаченнями пророцтв Біблії послідовниками Вільяма Міллера.

1874 р. — дата другого приходу Ісуса Христа і початку Судного дня, згідно з тлумаченнями пророцтв Біблії деякими течіями адвентистів.

1900 р., 1(13) листопада — кінець світу згідно з вченням секти «Красная Смерть» у Росії, близько сотні членів якої вчинили самоспалення.

Не раніше жовтня 1914 р. — земна фаза Царства Божого і Армагеддон з вознесінням вірних у небесний рай згідно з новим вченням Чарльза Рассела — засновника товариства «Міжнародних дослідників Біблії» (майбутніх Свідків Єгови). Через те, що ця подія не відбулася, дату переносили на 1915 і 1916 роки.

1918 р. — «Армагеддон» з вознесінням вірних в небесний рай, згідно з новою датою, запропонованою Джозефом Рутерфордом — новим лідером товариства «Міжнародних дослідників Біблії».

Дати кінця світу, який не відбувся

1492 р. — дата кінця світу, яка базувалася на передбаченні, що «цей світ створений на 7000 років». Згідно з літочисленням візантійської ери, яке широко використовувалося в той час у православних країнах (зокрема й у Росії), створення світу датувалося 5509 р. до Р.Х., і до 1492 р. минали 7000 років.

1736 р., 13 жовтня — кінець світу, велика повінь, згідно з передбаченнями англійського богослова Вільяма Вістона.

1833 р., 12 листопада — кінець світу, якого чекали в США внаслідок сильного зоряного дощу.

1919 р., 17 грудня — кінець світу внаслідок парадуської планети, спалаху на сонці та спалення Землі, згідно з розрахунками американського метеоролога Альберта Порты.

1925 р. — воскресіння старозаповітних праведників згідно з новим припущенням Джозефа Рутерфорда. Передбачення скасоване самим Руттерфордом напередодні «виконання».

1967 р., 25 грудня — кінець світу в результаті атомної війни, згідно з вченням данської секти «Церква Ортон Дана» Андерса Енсена.

1975 р. — закінчення шести тисяч років людської історії, початок «сьомого тисячоліття» земної історії, згідно з розрахунками Н. Норра та Ф. Френца — членів керівної ради Свідків Єгови. Всупереч поширеній думці, на той рік не було жодних передбачень.

1993 р., 24 листопада — день «Страшного суду», передбачений Ю. Кривоноговим, одним із лідерів «Великого Білого Братства ЮСМАЛОС», який називав себе пророком Матері Світу Марії Деві Христос.

1995 р., 9 травня і 25 травня; потім 2000 р., 1 січня і 17 березня — дати кінця світу, що постійно переносили згідно з ученням секти «Рух за відродження десяти заповідей Бога» Кредонії Мверинда в Уганді, декілька сотень членів якої було вбито в акті самопожертвування.

1999 р., вересень — кінець світу, згідно з японською сектою Сьоку Асахара (Аум Синрикьо).

1999 р., 6 рудня о 18:00 — кінець світу, який мав настати після появи Антихриста та Другого приходу Христа 28 жовтня 1992 року згідно з припущеннями південнокорейської церкви Семона Че і Пака.

1999 р., 31 грудня, останні секунди — кінець світу й Судний день, згідно з розрахунками Круглого столу американських дослідників Біблії, філософів Марка Фарина, Сари Бойет, Діани Станта, Дональда Майерса і священника Джона Трейлера.

2000 р., 1 січня, 29 лютого, 2001 р., 1 січня — «комп'ютерний кінець світу» — проблема 2000 року.

2006 р., 6 червня — кінець світу, пов'язаний з поєднанням чисел календаря (6.06.06), числом Звіра.

2007 р., весна — кінець світу, згідно з передбаченням Віссаріона (глави «Церкви Останнього Заповіту»), який вважав, що в кінці XX століття прилетить планета (чи комета) Нібіру, далі (у 2000 р.) — вибух у штаті Невада арсеналу атомних боеголовки, потім значну частину Землі вкриє пісок. Усі повернуться до Бога, і звершиться перебудова тіла.

2008 р., 10 вересня — офіційний запуск Великого адронного колайдера. Вважалося, що в результаті зіткнення частинок у колайдері може виникнути чорна діра, яка буде сприяти знищенню планети.

2009 р. — кінець світу, на думку деяких «вчених», можливий після запуску на повну потужність Великого адронного колайдера, пробний запуск якого відбувся в жовтні 2008 року. Під час його інтенсивної роботи можлива поява мікроскопічних чорних дір, а також утворення згустків антиматерії й магнітних монополів, що може викликати наступну ланцюгову реакцію захвату навколишньої матерії, аж до знищення Землі.

2011 р., 21 травня — Кемпінг Гарольд з Каліфорнії припусти вже вдруге (див. 1994 р., вище) кінець світу на підставі 70-річного вивчення Біблії та математичних підрахунків. Чекання кінця та «необхідні» приготування до цього

освітлювала його радіостанція Family radio. Кемпінг набув безліч прихильників у США й у світі. В рамках масової піар-кампанії в США, а потім і у світі (зокрема й в Україні та Росії) були розміщені тисячі великих рекламних плакатів і прикрашені ними сотні вантажівок та особистих авто. Стверджувалося, що в той Судний день о 18:00 (6:00 МСК) встануть з праху мертві, 2% праведників одразу вознесуться в рай, а решта, які призначені для пекла, на певний час залишаться на Землі, щоб пізнати жахи наступних масових катаклізмів. 23 травня Кемпінг Гарольд заявив, що «духовний прихід» відбувся, а тепер залишається чекати 21 жовтня, коли кінець світу «настане остаточно».

2011 р., 21 жовтня — остаточний кінець світу за Гарольдом Кемпінгом. За його словами, духовний кінець світу вже відбувся, а фізичне вознесіння відбудеться одночасно зі знищенням Всесвіту. Але 21 жовтня нічого не відбулося, як і 21 травня. Гарольду довелося просити пробачення.

А про часи та про пори, брати, не потрібно писати до вас, бо самі ви докладно те знаєте, що прийде день Господній так, як злодій вночі. Бо коли говоритимуть: Мир і безпечність, тоді несподівано прийде загибель на них, як мука тієї, що носить в утробі, і вони не втечуть! А ви, браття, не в темряві, щоб той день захопив вас, як злодій. Бо ви всі сини світла й сини дня. Не належимо ми ночі, ні темряві. Тож не будемо спати, як інші, а пильнуймо та будьмо тверезі!
(1 Сол. 5:1-6)

Попередження

І буде останніми днями...

Геннадій АНДРОСОВ

«Знай же ти це, що останніми днями настануть тяжкі часи...»

(2 Тим. 3:1).

«Захиталась земля, немов п'яний, і рухається, мов нічліжний курінь, і вчинився над нею тяжким її гріх, і впала вона, й більш не встане!» (Іс. 24:20).

Ці пророчі слова були записані Ісаєю кілька тисячоліть тому, але як точно збуваються в наші дні! Наприклад, спеціалісти визначили, що після нещодавнього землетрусу в Японії земна ось змістилася на 10-15 сантиметрів. Я, як християнин, у черговий раз ставлю запитання: чому люди будують різноманітні складні теорії виникнення катастроф, шукають виходу там, де його по суті немає, метушаться, а не повернуться до першоджерела — Біблії, щоб отримати чіткі й (головне) правильні відповіді?

Причиною нещастя на землі вчені вважають все, що завгодно, тільки не те, що насправді є істинною причиною земних катаклізмів. Звернімося до слів Ісуса, записаних у Євангелії. «Яка буде ознака приходу Твого й кінця віку?» — запитали учні в Ісуса. Він промовив їм у відповідь: «Стережіться, щоб вас хто не звів! Бо багато хто прийде в ім'я Моє, кажучи: «Я Христос». І зведуть багатьох. Ви ж про війни почуєте, і про воєнні чутки, глядіть, не лякайтесь, бо статись належить тому. Але це не кінець ще. Бо повстане народ на народ, і царство на царство, і голод, мор та землетруси настануть місцями» (Мт. 24:4-7). «І будуть ознаки на сонці, і місяці, і зорях, і тривога людей на землі, і збентеження від шуму моря та хвиль» (Лк. 21:25).

Не вистачить місця, щоб перелічити щоденні катастрофи, які відбуваються в тій чи іншій частині світу. Ми вже настільки звикли до такої інформації, що під враженням страшних подій у тій же Японії якось вже й забуваємо, що не менше лих було в Аргентині чи Чилі, Пакистані чи Австралії.

Повені, землетруси, цунамі, виверження вулканів, лісові пожежі... До

природних катаклізмів додаються фактори безпосередньої людської діяльності: війни, пов'язані з ними голод, вбогість, хвороби. І так щодня... Де ж вихід? Що ж робити?

Група міжнародних експертів приймає програму надзвичайних заходів зі зниження ризиків та негативних наслідків природних катаклізмів. З усіх пунктів цієї та іншої програм я не знайшов жодного, який би вказував на те, як реально допомогти простій людині. Катастрофи, землетруси та інші катаклізми вчені мужі пояснюють тільки фізичними законами й заспокоюють, що через стільки-то років фаза місяця зміниться і все буде добре. Можна далі грішити й чинити беззаконня: поклонятися демонам, ідолам, східним релігіям, філософіям, мамоні, відкидати істинного Бога...

Реальний вихід пропонує лише Ісус Христос, Євангелія. Але, на превеликий жаль, світ настільки обезумів у своєму невірстві та незнанні, що, навіть гинучи, не хоче визнати істинного Бога: «І я чув, як жертівник говорив: «Так, Господи, Боже Вседержителю! Правдиві й справедливі суди Твої!» А Ангол четвертий вилив свою чашу на сонце. І дано йому палити людей огнем. І спека велика палила людей, і зневажали вони ім'я Бога, що має владу над карами тими, і вони не покалися, щоб славу віддати Йому. А п'ятий Ангол вилив чашу свою на престол звірини. І затьмилося царство її, і люди від болю кусали свої язики, і Бога Небесного вони зневажали від болю свого й від своїх болячок, та в учинках своїх не покались!» (Об. 16:7-11). Зауважте, що люди не розкалися в гріхах, а більше того, зневажали Бога.

Отож, який найважливіший пункт спасіння людства? Все дуже просто: «Треба покаятися в гріхах згідно зі Словом Божим і віддати славу істинному Богу.

Не треба мати наукових ступенів, щоб спрогнозувати, що буде далі. Я не хочу повторювати за багатьма, що все буде добре. На жаль, добре не буде.

Якось фальшиво виглядають на фоні лих, які повсюдно відбуваються, розважальні заходи, наповнені гріхом та беззаконням. Наприклад, бразильські карнавали. ЗМІ писали: «Сильна повінь, яка почалася на початку грудня 2011 року в Бразилії, стала ще більш масштабною. З початку січня 2011 року і до 13 січня загинуло вже 480 людей. У зоні затоплення опинилися одне з найбільших міст країни — Сан Паоло з населенням близько 20 млн людей, а також регіон Серрана на північ від Ріо-де-Жанейро та місто Тересополіс». Жителі Бразилії не зробили потрібних висновків — і вже через місяць після того веселилися днями й ночами, начебто й не було ніякого горя. Як тут не згадати слів апостола Павла, який чітко охарактеризував принцип людей цього грішного погібельного світу: «Будем їсти та пити, бо ми завтра вмерем!» (1 Кор. 15:32). Бідні грішники поспішають нажитися, впиваючись гріхом. «Все одно завтра всі помremo. То ж сьогодні відірвимося на повну!» — такий девіз безумців. Але попереду не кінець, а вічність... І що чекає таких «веселунів»?

Коли нині явно збуваються біблійні пророцтва, до віруючих людей набатом звучать слова Господа: «Тож пильнуйте, і кожного часу моліться, щоб змогли ви уникнути всього того, що має відбутись, та стати перед Сином Людським!» (Лк. 21:36). Згідно зі словами цього пророцтва, ще більші біди обрушаться на землю після піднесення церкви. «І того часу на небі з'явиться знак Сина Людського, і тоді заголосять всі земні племена, і побачать вони Сина Людського, що йтиме на хмарах небесних із великою потугою й славою...» (Мт. 24:30).

Є три основні категорії людей. Одні байдужі до Бога; другі скреготуть зубами, ненавидячи віруючих та Господа, треті — чекають Ісуса Христа. Нині, дивлячись на ці лиха як на ознаки приходу Христа, кожен ще має можливість звернутися з покаанням до Спасителя й отримати вічне життя.

**Мільйони людей,
які мріють про вічне життя, не знають,
чим зайнятися недільного вечора...**

**В
десятку**

Особистий «кінець світу»

Часу зустрічі змінити не можна

Микола СИНЮК

Той, Хто свідкує, говорить: Так, незабаром прийду!
Прийди, Господи Ісусе!
Книга Об'явлення 22:20

*«Ви знаєте, що коли б господар дому знав, в котрій годині прийде злодій, то пильнував би і не дав би підкопати дому свого. Будьте ж ви готові, бо Син Людський прийде тієї години, коли ви не думаєте...»
(Лк.12:40).*

Є прості істини, які потрібно знати, щоб не потрапити у надзвичайно складні обставини. Величезний обсяг знань чи, правильніше, купа інформаційного мотлоху, завантажена у розум сучасної людини — не завжди добра опора для вирішення простих практичних завдань, які ставить перед нами життя. «Серед іншого, ви мали б знати це...» — каже Ісус.

Ілюстрація Христа була зрозумілою його сучасникам, як, зрештою, зрозуміла і нам, хоча відстань у часі надзвичайно велика. Проблема злодійства, поширена у дні Христа, не втратила своєї актуальності й сьогодні. Різниця хіба що в обсягах краденого, і цей показник, на жаль, не на користь нашим сучасникам. Суть прикладу зрозуміла — господар, знаючи, що цієї ночі (дня) його відвідають злодії, пильнував би. Охоронці, камери відеоспостереження, зв'язок, електроживлення, замки і ґрати — все має працювати чітко і бездоганно. Не секрет, що тепер охоронні фірми процвітають, так само як і компанії з виготовлення броньованих дверей та охоронної сигналізації. Ми дуже ретельно пильнуємо за схоронністю матеріальних речей, які доточні. Той, хто не пильнує, може втратити все.

«Ось іду, як злодій» — порівняння, як на мене, не зовсім доречне. Проте Ісус Сам порівнює Себе із злодієм, акцентуючи на несподіваності, неочікуваності, раптовості приходу небажаного «гостя». Його порада — будьте готові, готові завжди, оскільки Він прийде тієї години, коли не сподіваємося.

Що означає бути готовим? Для лікаря швидкої, поліцейського, рятувальника, прикордонника — у момент виклику негайно виїхати на місце пригоди.

Для євреїв, що готувалися вийти з Єгипту, готовність полягала ось в чім — бути одягнутими та взутими, маючи все необхідне під рукою, щоб вирушити в дорогу будь-якої миті. Безумовно, вони готувалися, збирали необхідне, чекали сигналу (2 М.12:11).

Тривалий час мені довелося пра-

цювати у пожежній охороні. Для команди пожежників бути готовим означало — через п'ять хвилин після отримання сигналу про загоряння або задимлення на об'єкті, бути на місці пожежі й приступити до її ліквідації.

А тепер зовсім простий, побутовий приклад. Ви чекаєте гостей. Готуєте обід, прибираєте в будинку, ще раз критично оглядаєте себе в дзеркалі. Нам однаково неприємно: чи коли гості прийшли передчасно (ми ще не все встигли зробити), чи ж коли вони

запізнюються — наші плани потрібно різко помінати. Щоб не виникло такого, ми ще й ще уточнюємо час — це важливо, коли готуєшся до зустрічі.

А як стосовно нашої готовності до зустрічі з Тим, у Кого повірили, Кому присвятили своє життя і серця? Чи наближається день зустрічі? — Так! — Чи готуємося ми до неї? — Так! — Чи відбудеться ця зустріч? — Так! — Чи знаємо ми точний день і дату? — Ні!

Багато наших попередників і сучасників також осмільовалися брати на себе відповідальність змінити установлений Богом час зустрічі. Пам'ятаєте яскраві плакати про кінець світу 21 травня 2011? Десятки радіо- і телепрограм, коментарі «відомих експертів» із «судного» дня, «практичні» кроки деяких «християн» у В'єтнамі, що продавали все майно, щоб придбати квиток і доїхати до визначеного місця зустрічі з Христом. До речі, ми в Україні це вже проходили у 40-50-х роках минулого століття...

***Радіймо та тішмося, і даймо славу Йому, бо весілля Агнця настало, і жона Його себе приготувала! І їй дано було зодягнутися в чистий та світлий вісон, бо віссон то праведність святих. Блаженні покликані на весільну вечерю Агнця!
Об'явлення 19:7-9***

Чому духовне невігластво таке живуче? Чому як і сотні років тому, так і тепер є «спеціалісти» з визначення з точної дати приходу на землю Сина Божого? Грубо ігноруючи Слово Боже, ці лжепророки відвертають людину від істини Слова, а ця істина така: «Про день же той і час не знає ніхто — ані небесні ангели, ані Син, а тільки один Отець» (Мф.24:36), «тому, що Він визначив день, коли має справедливо судити цілий світ» (Дії 17:31)

Що ж у підсумку? Чому Бог такий принциповий щодо дня зустрічі? Чи не справедливіше було б знати точну дату й відповідно підготуватися? Президенти й уряди світу прийняли б відповідні закони, припинилися б війни й насильство, а народ нескінченними потоками йшов до храмів, щедро обдаровуючи пожертвами нужденних, калік, голодних, ущерть наповнюючи коштами церковні скарбниці. Пастори й провідники безстрашно сповіщали б з амвонів Істину без домішки конфесійності та без прикрас. Зрештою, Бог проповідувався б не тільки як Любов, але і як Огонь палючий. Коли б то знати про точний час...

А тепер приземлене запитання: скільки разів у нашому житті, знаючи про точний час, ми запізнювалися на роботу, в школу, на богослужіння, на

поїзд, автобус, літак, на зустріч, на раду, конференцію, прийом до лікаря??? Можна продовжити, виходячи з власного гіркого досвіду.

Усе дуже просто. Бог, у Своїй премудрості, надзвичайно поважаючи право вибору і волі Свого творіння людини, ніколи не примушуватиме нас до дії датами судів, кар небесних, катаклізмів і т. і. Це не Божий метод. Це успішно застосовує Божий супротивник — диявол, змушуючи тремтіти в очікуванні призначеної «точної» дати, а потім розслабитися — і на цей раз пронесло, зрештою, як і з попередніми датами також нічого не відбулося. Мабуть, і в майбутньому не відбувається. Звикаємо потроху, Біблію можна й на полицю закинути, бо «з тих пір, як повмирали наші батьки, від початку творіння все залишається без змін» (2 Петр. 3:4). «...Але день Господній прийде, як злодій вночі» — пам'ятаєте порівняння Христа зі злодієм?

А тому Його слово до тебе: будь готовий до зустрічі тепер, зараз, в цю мить. Адже ти Його щиро любиш і служиш Йому (ближньому) не з остраху перед судом, а тому, що це стало нормою щоденного духовного життя.

А тепер питання конкретне: якщо через п'ять хвилин зустріч із Ним — ти

щасливий чи раптом затремтіли ноги і пересохли уста?

Поки (не з нашої волі) ще б'ється серце, приготуймося до зустрічі. Тому що «не бариться Господь... але є довготерпеливий до нас, не бажаючи щоб хтось загинув, а щоб усі прийшли до каяття» (2 Петр.3:9).

...В одній із в'язниць суворого режиму, що на Рівненщині, ув'язнений звернувся до служителя з проханням терміново поговорити. Вони зайшли в приміщення, так звану «сушилку», і ув'язнений сказав: «Я хочу покаятися». «Гаразд, — відповів служитель, — завтра тут відбудеться служіння і ти зможеш це зробити». Проте ув'язнений наполягав: «Тільки зараз, я не хочу чекати завтра». Зрештою, він звершив молитву покаяння і пішов на зміну, в цех... Шматок гострого металу, відірвавшись від кріплення, несподівано пробив груди ув'язненого. У кареті швидкої, опритомнівши, він сказав супроводжуючому офіцеру: «Громадянине начальнику, передайте моїм братам що я встиг приготуватися до зустрічі в Царстві Небесному...» Він помер по дорозі в лікарню...

Приготувалися? Встигнемо? Не спізнаємося?

Світло надвечірньої пори

«На час вечора станеться світло» (Зах.14:7).

Ми часто з недобрими передчуттями чекаємо часу нашої старості, забуваючи, що «на час вечора станеться світло». Для багатьох святих старість — це найкраща пора їхнього життя. Більш ласкавий вітер обвіває обличчя моряка, коли він наближається до берега безсмертя, менші хвилі турбують гладь моря, панує спокій — глибокий, безмовний, урочистий. Уже не помітні на жертovníку старості спалахи юначого вогню, але є більш надійне полум'я глибокого почуття. Мандрівники досягли тої землі, що називається «за межею», тієї блаженної країни, де дні схожі з небесним днями на землі. Її навідує ангели, над нею пролітають небесні вітри, на ній ростуть райські квіти і повітря сповнене небесною музикою. Деякі перебувають тут роками, деякі потрапляють лише за декілька годин перед своїм відходом, але це — Едемський сад на землі. Нам варто чекати того часу, коли ми приляжемо в його тінистих гаях, втішаючись надією, поки не настане пора плодів. Сонце,

заходячи, здається більшим за те, яке перебуває в зеніті, і пишнота слави забарвлює всі хмари, які оточують його. Біль не порушує спокою м'яких сутінків старості, бо сила, удосконалена в немочі, здатна знести усе. Зрілі плоди дозрівають як чудову трапезу для вечора життя, і душа готується до спокою. Народ Господній насолодиться світлом також і в час смерті. Невірство плаче: згущуються тіні, насувається ніч, закінчується існування. О, ні! — вигукує віра, — ніч вже спливає і близько істинний день! Наближається світло, світло безсмертя, світло лику Отця. Поклади ноги свої на ложе, побач сонми духів, які оточують тебе! Ангели відносять тебе. Прощай же, улюблений. Ти відходиш, ти махаєш нам рукою. А от і світло. Перлові брами, золоті вулиці сяють у світлі яспіса. Ми заплющуємо свої очі, але ти бачиш невидиме. Прощай, брате, тобі світить вечірнє світло, ще не звідане нами.

Чарльз СПЕРДЖЕН

Про вік

— Моя бабуся загубилася, — сказав мені чотирирічний малюк і довірливо вклав свою ручку в мою долоню.

— Яка твоя бабуся? — запитала я кучерявого хлопчика, що дивився на мене знизу вгору великими карими очима.

— Вона стара, — промовив він, вирішивши не повідомляти інших її характеристик.

Ще до того, як ми вирушили на пошуки загубленої бабусі, я побачила струнку жінку років п'ятдесяти з хвостиком, яка з купкою книг швидким і легким кроком йшла в наш бік з протилежного кінця бібліотеки. З того, що рука хлопчика вмить висковзнула з моєї долоні, я зрозуміла, що саме вона — його «старенька» бабуся...

...У той час, коли дерева були великими, осінь життя була значно молодшою. Тоді я впізнавала старість за майже містичною цифрою: мамині 45 і бабусині 75 звучали для мене однаково по-давньому. Мені не подобалися ці цифри, у них я відчувала важку вагу. Хоча й не подобалися свої.

Стосунки з віком в мене ніколи не склалися: то я соромилася, що мені так мало років, то соромилася, що так багато. Усе було добре лише до тієї миті, поки я не пішла в школу у свої шість років. І як я не прагнула догнати своїх однокласників, які були аж на кілька місяців старші за мене, все одно залишалася наймолодшою.

Те, що в класі я була другою за зростом із кінця і першою за роками з того ж кінця, а моя мама за віком очолювала шеренгу батьків, мене також знічувало. Тому я надавала перевагу тому, щоб казати, скільки років моєму татові, який був на чотири роки молодший за маму.

На роботі, на яку влаштувалася після школи, я знову була найменшою, тому сором'язливо потупила очі, коли директор сказав: «Ти не можеш працювати повний робочий день, тому що тобі ще немає вісімнадцяти років». Черговий рум'янець багрянів на моїх щоках і в цей нетривалий період мого життя.

У студентські роки все змінилося. Тут я вже пізнала сором старшого віку, тому що мене перекинуло на протилежне крило (ймовірно, для рівно-

ваги), де я на кілька наступних років зафіксувала себе в стані зрілості. Його мені люб'язно надали мої одногрупники, що трохи відставали від мене за датою свого народження. У той час моє переживання «солідного» віку полегшило те, що одна студентка нашої групи була старшою за мене. Однак, це не мало в собі функції звільнення, тому що не могло позбавити мене моєї зафіксованої в паспорті «старості».

Після закінчення навчання знову прийшли випробування молодістю, коли мене, юну дівчину, привели в один з університетських відділів і призначили його завідувачкою. Я сором'язливо дивилася в очі сивочолим професорам, які приходили до мене з тими чи іншими питаннями, й гостро переживала, що не дотягувала своїм віком до своєї посади.

Потім, коли я покаялась і прийшла до Бога, знову перетворилася на переростка, виявивши, що пастори нашої церкви на два-чотири роки молодші за мене. А коли один із них став моїм чоловіком, у мені на довгі роки закріпився комплекс «перезрілості».

Отож, «лихоманило» мене довго, поки я сотню разів не прослухала наполегливі слова пастора Родні Ховард-Брауна для вправлення не лише мого розуму: «Ти не надто молодий! Ти не надто старий! Ти перебуваєш у найправильнішому віці!» Як чийсь

спині потрібен костоправ, так мені був потрібен «мозкоправ», який би протягом кількох сеансів трудився над моїми звивинами, що вперто вважали, починаючи з шести років, що я перебуваю в неправильному віці.

...Вік — гість, якому не хочеться говорити: «Ласкаво просимо!» Але він — не джентльмен, тому приходиться без запрошення і приносить свою прісну атрибутику — обвислі щоки, морщини, лисину та сивину, які працюють із такою віддачею, що з часом ми перестаємо впізнавати своє відображення в дзеркалі та, разом із тим, недовіркою розглядаючи фотографії, запитуємо себе: «Це я?»

В останні роки свого життя мій тато часто казав: «Життя минуло, а наче й не жив». Тут був і подив від скороминучості довгого життя, і жаль, що воно невпинно летить до своєї кінцевої зупинки, де нам скажуть, що поїзд далі не йде. Однак ті, у кого земне життя пов'язане з Богом, не будуть розчаровані смертю, тому що вона одразу ж обернеться в життя. І ті поживклі фотографії з молодими рисами обличчя набудуть другої молодості. Цього разу — вічної.

Тому не засмучуйтеся з приводу віку. Захід так само красивий, як і світанок.

Марина МИРОНОВА

Фото Геннадія Андросова

4

Зворотний відлік

Життя: сьогодні або ніколи

Дмитро Довбуш

Щоб зрозуміти ціну року, запитай студента, який провалився на іспиті.

Щоб зрозуміти ціну місяця — запитай матір, яка народила недоношену дитину.

Щоб зрозуміти ціну тижня — запитай редактора тижневика.

Щоб зрозуміти ціну однієї години — запитай закоханого, що чекає на свою кохану.

Щоб зрозуміти ціну однієї хвилини — запитай людину, яка запізнилася на потяг.

Щоб зрозуміти ціну однієї секунди — запитай того, хто втратив близьку людину в автокатастрофі.

Щоб зрозуміти ціну сотої частки секунди — запитай срібного медаліста
Олімпійських ігор.

Стрілки годин не зупинять свій біг. Тому цінуй кожним моментом свого життя.

І — нинішнім днем як найбільшим даром, який тобі дано!

Бернар Вербер, «Імперія ангелів»

Отаке... Виявляється 21 грудня 2011 року в Гондурасі (Центральна Америка), де живуть нащадки древніх майя, встановлено велетенського годинника, що відраховує час до кінця світу (тобто — до 21 грудня 2012 р.) Піар-кампанія для приваблення туристів чи місцеві жителі насправді вірять у пророцтва своїх предків — хто зна? Та справа не в цьому. Є невблаганний суддя, який перевіряє на істинність усі людські гіпотези. Ім'я йому — час. І він спростував уже не одне лжепророцтво.

Як би там не було, мене зачепило інше: усвідомлення того, що зворотний відлік нашого життя таки є — правдивий і безпомилковий! У вічності цокають мільйони таймерів — свій у кожного жителя Землі. Роки чоловіка пораховані у Господа: «Визначені його дні, число його місяців в Тебе... Ти призначив для нього мету, що її не перейде» (Йова 14:5). Уявляєте собі цей небесний монітор, на якому цифри розбиті на роки, місяці, дні, години?.. А в самому кінці — так безкомпромісно, просто на очах зникають хвилини і секунди ТВОГО життя!

Одна із особливостей людства — схильність узагальнювати... Правда, легше вірити у те, що на землю впаде астероїд і кінець прийде відразу для всіх. Якось воно не так прикро, коли дивись на цей величезний циферблат і думаєш: з останньою секундою все зникне — і моя хрущівка, і вілла президента. Всі помруть — і я. Я нічим не кращий і нічим не гірший.

Разом — не так страшно, навіть помирати! Разом — не так страшно стати перед Богом: «Я — такий, як і всі! Куди всі, туди і я...»

Стоп!

Звісно, це простіше, ніж усвідомлювати, що у тебе є особистий відрізок часу, особистий кінець, особиста відповідальність — і перед Богом доведеться стати поодиноким, а не гуртом.

Якось, ще навчаючись в університеті, ми усією групою втекли із пари. Ну, є таке негласне правило у студентів: якщо викладача немає 15 хвилин — можна «законно» йти у своїх справах. От ми й пішли. До речі, тут спрацьовує той же принцип — якщо втікати поодиноким, доведеться і відповідати кожному окремо. Тому зазвичай заводії намагаються підмовити усю групу, навіть тих, кому це зовсім не потрібно. Тільки от викладач наш виявився мудрішим. І не лише змусив нас відпрацювати прогуляну пару, а й

«попросив» кожного написати пояснювальну записку... в деканат. Отут і почалася особиста відповідальність. І кожен викручувався як міг, намагаючись вигородити себе і скинути вину на інших. Мені досі соромно за ту записку, де я написав щось на зразок: «Я не хотів підводити друзів, тому пішов разом із усіма...»

Подібні пояснення здаються такими смішними і нікчемними, коли усвідомлюєш свою неправоту — хоча й лише перед людиною! Кудись дівається уся самовпевненість тих, хто ще недавно був таким сміливим, заховавшись у натовпі. Як же моя відповідальність перед Богом? Чи можу я сказати: «А мої сусіди теж так роблять!», «А у моїй церкві усі так розуміють!»?

«Ефект натовпу», «сіра маса», «пересічний громадянин» — називайте як хочете. Ці поняття не лише розмивають особистість і перетворюють людину на безлику істоту, яка не має ні своєї позиції, ні сміливості протистати загальній думці, — а й створюють ілюзію безпечності та захищеності.

Тік-так! Чуєте? Кожен стук серця, кожен подих — відраховує секунди на циферблаті ТВОГО життя. Воно особливе і унікальне. Воно вимагає ТВОЇХ особистих рішень і ТВОЄЇ особистої позиції, за яку відповідати доведеться тільки ТОБІ. О, якби ми могли бачити перед своїми очима завжди — цей невблаганний таймер, де так швидко спливають секунди, дні, роки!.. Можливо, жили б зовсім по-іншому?

Ми біжимо... Коло за колом. Як крос на шкільному уроці фізкультури. Коли м'язи перетворюються у біль і сили — на межі витривалості... Так хочеться скинути темп і перепочити, але... Стрілка годинника говорить: «ВПЕРЕД!» Кожна секунда — дорогоцінна!

Це не дає зупинитись. Це не дає розслабитись. Це не дає забути про ЦІЛЬ!

«Я вирішив для себе жити так, ніби кожен день — це усе життя!» Ця фраза належить моєму знайомому місіонеру, який присвятив своє життя для служіння людям у суворих умовах півночі. Це вразило мене. А яка гарантія, що цей день і справді не буде для мене останнім? Як би я поводив себе, знаючи, що у мене лишилося тільки 24 години на землі? Що зробив би обов'язково, а на що навіть не звернув би увагу? Що записав би на першому місці у своєму графіку? А які по-

всякденні справи виявилися б нескінченно нікчемними на фоні вічності?!

Мені запам'яталась одна наша сімейна молитва. Було вже пізно, ми з сестрою — втомлені й сонні. У такі моменти розмова з Богом перетворюється на формальний монолог із загальних фраз — для галочки. І тому я запропонував помолитись незвичайною молитвою: «Спробуймо уявити, що ми можемо сказати Богові лише п'ять речень, і ще — уявімо, що, прокинувшись завтра, будемо вже у вічності». Ці дві речі миттєво очистили і витверезили нашу свідомість. Вони відсіяли усе другорядне, земне і змусили зосередитися на першочергових потребах серця. Чітка ціль і усвідомлення свого призначення на землі не дозволять нам жити несправжнім, порожнім життям серед шаблонів, вигаданих людьми.

Ми не можемо радіти сонцю, бо ніколи глянути вгору. Щойно розплющуємо очі — у свідомість відразу вриваються термінові справи і невирішені проблеми... ЗУПИНИСЬ! А що як СЬОГОДНІ — остання сторінка у твоєї біографії?

«Життя доводиться рахувати хвилинами. Зараз пишу цю записку і боюся, що ось-ось відчиняться двері — і я не встигну закінчити. Як жахливо почувую себе в цій зловісній тиші! Лежачий шерех змушує тривожно битися моє серце. Лиш у коридорі почуються кроки, як я біжу до дверей... Встаю вранці — і, як дитина, радію тому, що ще живий, що ще цілий день можна насолоджуватися життям... Ну, пора закінчувати: уже близько другої години ночі. Можна заснути і бути спокійним: за мною вже сьогодні не прийдуть...» — Це уривок із щоденника чоловіка, який чекав смертної кари. Він цінував і насолоджувався кожною хвилиною, бо знав, що цей день може бути для нього останнім.

Як відчувається людина, яка почула вирок лікаря: «Вам лишилося жити місяць»? На що вона витратить свій час? Дивно, але головним стає те, до чого раніше все не доходили руки — сім'я, стосунки з Богом... За тиждень до смерті багач із зачерствілим серцем раптом починає помічати біль людей — як Роберт Харді, невигадааний герой Чарльза Шелдона із документальної книги «Усього лише 7 днів».

Таймер нашого життя періодично видає сигнали — 25, 30, 35. Кругленькі дати змушують нас хоч неохоче та

все ж поглянути на циферблат, щоб оцінити пройдене і поглянути в майбутнє. Чому ж так мало людей досягають висот у своєму житті, служінні? І так багато — в кінці життя шкодують про згаяний час?

Бенджамін Франклін (ви могли бачити його на стодоларовій банкноті) був п'ятнадцятою дитиною в убогій сім'ї. Хлопчик закінчив лише два класи, решту освіти — здобував самостійно. За своє життя він опанував кілька професій, оволодів чотирма іноземними мовами, видавав газету та журнал. Франклін займав посаду Головного поштмейстера усіх північних колоній США, заснував першу в штатах громадську бібліотеку та Пенсільванський університет. Як політик — відіграв ключову роль у декларуванні незалежності Америки. Як науковець — винайшов громовідвід, електричний запал, крісло-гойдалку, біфокальні окуляри, літній час, заклав теорію суднобудування. На його похороні були присутні 20 тисяч людей.

Як він усе це встигав? Адже він мав стільки ж часу, як і ми — 24 години на добу, 7 днів на тиждень... Людина, що бачить перед собою таймер вічності, стає цілеспрямованою і вчиться максимально використовувати час, жертвуючи маловажливим заради головного. Бенджаміну Франкліну належить відома у всьому світі методика планування часу, якою широко користуються і до сьогодні. В її основі — чітко розставлені пріоритети, життєві цінності й конкретно сформульовані цілі.

Успіх не приходить випадково. Можливо, хтось спершу стріляє, а потім малює навколо стріли мішень — та це швидше самообман, ніж серйозна праця.

Ми маємо конкретний відрізок часу для досягнення конкретної мети. Ця мета — не плід людської логіки, а те, що вклав у наше серце Творець. Він ніколи не хибить, тому немає нічого сильнішого за життя, віддане Йому до останньої секунди. Така людина перетворюється на випущену стрілу, яку вже ніхто не зупинить і яка просто приречена потрапити в десятку!

Саме такою була доля Ісуса Христа, що виконував Свою місію, доручену Отцем: «Він вчинив Мене за добірну стрілу, в Своїм сагайдаці заховав Мене!» (Іс. 49:2).

Я чув про спортсменку, що перепливала Ла-Манш. Подолавши майже всю відстань (29 км!), вона повністю

вибилася із сил. До берега лишалося зовсім небагато, та він був захований у тумані. Матір, що пливла поруч у човні, вмовляла доньку не відступати, але не мала права сказати їй, що до кінця дистанції — лише кілька сотень метрів. Атлетка здалася... А перемога була так близько! Коли не видно цілі — слабнуть сили і опускаються руки. Чіткість бачення цілі — дає впевненість і твердість! Тому і Мойсей був непохитний — «як той, хто Невидимого бачить» (Євр. 11:27).

Апостол Павло часто порівнював

своє життя до бігової доріжки, а себе — до атлета, який прагне не просто пробігти для годиться — а отримати нагороду! «Мені — хоча б за поріг у Царство Боже» — ви так чули? Це — повна протилежність позиції Павла. «Я женусь до мети за нагородою!..» (Фил.3:14). Згаяний час не повернути — він коштує перемоги. Тому спортсмен не може дозволити собі розкіш — розглядати трибуни під час змагань. Все, що він бачить перед собою — це ціль.

«Хіба ви не знаєте, що ті, хто на перегонах біжить, усі біжать, але нагороду приймає один? — запитує слухач. — Біжіть так, щоб одержали ви!» (1Кор. 9:24). Нам здається, що все вже в нашій кишені. На небі місця для всіх вистачить! Тому і життя наше — неспішне і розважливе. Та Павло пропонує: «Уявіть, що ви на змаганнях і вінець — тільки один! Біжіть так, немов є лише одне спасіння, лише одна нагорода і її одержить лише один учасник!»

Це моя улюблена притча. Дуже давно в одній місцевості відбувало-

Вірою Авраам, покликаний на місце, яке мав прийняти в спадщину, послухався та й пішов, не відаючи, куди йде.

Вірою він перебував на Землі Обіцяній, як на чужій, і проживав у наметях з Ісааком та Яковом, співспадкоємцями тієї ж обітниці, бо чекав він міста, що має підвалини, що Бог його будівничий та творець. Послання до євреїв, 11:8-10

ся велике будівництво. Здалека чувся стукіт сокир і молотків та голоси будівничих. Якийсь подорожній проходив повз місце, де кипіла робота і, підійшовши до групи робітників, запитав: «Що ви тут робите?» Один із них неквапливо підвів втомлене обличчя і байдуже промовив: «Та так... Тягаємо каміння». Подорожній йшов далі і скоро зустрів іншу групу майстрів. «Що ви тут робите?» — знову прозвучало запитання. Один із будівничих повернув обличчя, що сяяло натхненням, радісно відповів: «Ми — будуємо місто!»

Чому наше життя перетворюється на сірі будні без кольору та смаку? Ми з нетерпінням чекаємо закінчення робочого дня. У церкві — поглядаємо на годинник. Або ми чимось не тим займаємось, або — просто втратили з очей ціль, яка надихає нас! Тоді будь-яка справа стає нудною, нецікавою, і все, що ми робимо — лише машинальне виконання правил і вимог. Робота стає тягарем, любов — звичкою, служіння — обрядом. І цифри на таймері втрачають для нас значення... Адже відміряний час немає сенсу без поставленої цілі.

Ви тягаєте каміння чи будуєте місто?

Усе має свій кінець. І напружений робочий день. І солодкий сон. І головний біль. І смачний обід. Адже так? От тільки чогось ми чекаємо з жалем, чогось — зі страхом, а чогось — із радістю та надією.

Мій друг, що став християнином у місцях позбавлення волі, на запитання: скільки часу він провів в ув'язненні, завжди відповідав: два роки, дев'ять місяців і тринадцять днів. Він пізнав ціну часу, рахуючи дні до бажаної свободи!

Із якими почуттями ви дивитесь на свій таймер? Це визначає, що є основою вашого життя. Чи схожа ваша реальність на людину, яка у черзі до стоматолога з тривогою рахує хвилини до початку екзекуції? А можливо, ви більше подібні до мандрівника, що, повертаючись із далекої країни у вагоні поїзда, радісно відлічує час до довгожданого зустрічі з дорогими людьми? Чи схожі ми на раба, який натхненно працює, на спортсмена, що нестримно біжить, знаючи, що його чекає не «кінець світу», а нагорода і торжество?!

Нещодавно російська служба Бі-бі-сі оприлюднила оцінки британських футурологів (спеціалістів «з майбутнього») щодо того, як зміниться світ за найближчі 100 років. Деякі передбачення просто вражають своєю самовпевненістю: «Ми навчимося керувати погодою, зможемо передавати думки на відстані і створимо людей з найвищим рівнем інтелекту, що володіють безсмертям...» Люди, почавши в Едемському саду, все більше надимаються, уявляючи себе «богами». А тим часом таймер у Центральній Америці нагадує принаймні про те, що ми не вічні на цій землі.

Можливо, годинник у Гондурасі скоро перетвориться на черговий заржавілий пам'ятник людській гордості. Та я вважаю, добре, що він буде хоч час від часу мелькати у новинах — про щось та й нагадуватиме! Усвідомлення зворотного відліку не дозволить нам жити абияк! І хоча б протягом цього 2012 року будемо іноді замислюватись, що час — занадто дорогий матеріал, щоб будувати з нього вавилонські вежі фальшивих цінностей, приземлених цілей і дешевих мрій.

Кінець світу і страх

Відомо, що страх — найпотужніша зброя. Він нагадує ядерний реактор. Його руйнівна сила непередбачувана. Є люди, які не просто це знають, але вміло використовують. І якщо трапляється унікальний шанс для цього — на хвилі переживань через землетрус (ураган, цунамі) у Японії (Гаїті, Америці) вселити людям, що завтра буде ще гірше. Серце починає битися. Відразу виникає думка: «Куди бігти? Треба тікати в Америку ... Але там теж незабаром будуть землетруси ... Значить, у Росію. Але Росія пророкують нову хвилю терактів ... До Ізраїлю? Там не припиняється війна. Тоді в Африку? Там голод і СНІД.

В Європу, Індію або Китай? Ні. В Антарктиду — ось там поки що спокійно.

Комусь дуже хочеться тримати всіх у страху, переконати, що ось він — Армагедон. Бійся! Кінець світу при дверях! Як зручно маніпулювати таким натовпом, таким народом, таким людством! Людям, затиснутим страхом, варто лише сказати: «Ось там ти можеш врятуватися», або: «Тобі для порятунку своєї родини потрібно зробити те-то і те-то». І все. Народ буде готовий на все й відразу. Тільки б знайти бажаний спокій. Тільки б не відчувати страху. Тільки б залишитися серед живих. Жадібні до сенсацій і наживи ЗМІ тільки роз-

дмухують подібні пристрасті.

А ось слова, які дійсно пророкують останні дні в історії людства: «Але за тих днів, по скорботі отій, сонце затьмиться, і місяць не дасть свого світла, і зорі спадатимуть з неба, і сили небесні порушаться... І побачать тоді Сина Людського, що йтиме на хмарах із великою потугою й славою» (Мк.13:24-26) Поки місяць і сонце світять — все йде своєю чергою, десь краще, десь гірше. Але це — ще не кінець. Боятися треба не всесвітнього Армагедону, а особистого: як би мій кінець не застав мене зненацька!

Володимир УБИЙВОВК

Ознаки часу

Історія, яка нічого не навчає

Юрій ВАВРИНЮК

Дуже часто люди не звертають уваги на те, що трагедії та катастрофи, незалежно від причин їхнього виникнення, несуть у собі великий урок. Від того, як ми реагуємо на ті чи інші події, може залежати наше майбутнє. Ті, хто не звертає уваги на уроки минулого, приречені на подібні помилки в майбутньому. Тому так важливо прислухатися до голосу історії, який, власне, є голосом Самого Бога

**Історія нас вчить тому, що вона
нічому не вчить.
Афоризм**

**Або ті вісімнадцять, що башта
на них завалилась була в Сілоамі й
побила їх, чи думаєте, що ті винні
були більш за всіх, що в Єрусалимі
живуть? Ні, кажу вам; та коли не
покається, то загинете всі так!
Євангелія від Луки, 13:4,5**

У суспільстві широко відомі два прислів'я, які, хоч і йдуться в них про одне і те ж явище, протилежні за своїм змістом: «Історія нас багато чому вчить» та «Історія нас нічому не вчить». Хтось об'єднав ці дві фрази в один в один напівжартівливий афоризм: «Історія нас вчить тому, що вона нічого не вчить». Мається на увазі, що найбільший урок історії полягає в тому, що люди не беруть в неї ніяких уроків. І якщо вже мова пішла про прислів'я, то згадаю ще подібну приказку: «наступати на ті ж самі граблі». Що ми часто і робимо.

Що ж, доказів цьому багато. Можна привести тисячі прикладів як зі світової історії, так і з власного життя, які підтверджують цю істину. Достатньо просто проглянути стрічку останніх новин. Мене завжди дивують випадки, про які, власне, знають майже всі, але багато хто вперто «наступає на граблі». У місцевих газетах, у розмовах часто можна почути як «жінки ромської національності» обманюють на великі суми довірливих людей. Або як наперсточники обманюють небережних гравців. Більшість людей знають що це елементарний обман, але все одно дозволяють, щоб їх обманювали.

Є приклади трагічніші. Наступного року світ буде згадувати сумну дату — 100 років із дня загибелі «Титаніка». Це дуже знакова трагедія, яка багато чому нас учить. Хоча... Хоча вона все-таки не вчить... Січень нового 2012 року змусив згадати стару історію: біля берегів Італії за ідеальних погодних умов затонув подібний лайнер-красень «Коста Конкордія». Гордість туристичної Італії, що коштував майже півмільярда євро. Затонув, наштотхнувшись на риф за кілька сот метрів від берега. Затонув через елементарне службове недбалство, через людську самовпевненість та гордість. Ще з'ясовуються причини трагедії, але вже відомо, що капітан просто проявив халатність, перейняв-

шись святковою атмосферою загальнокорабельної вечірки настільки, що втратив почуття міри, обережності та людяності. Відомий християнський публіцист Влад Кусакін так прокоментував цю подію: «Це прообраз нашої «західної цивілізації». Безпечної, ситої, п'яної, розбещеної, боягузливої, м'якотілої, безвідповідальної, яка пакує перед будь-якою небезпекою (я, здається, правильно перерахував все те, що було написано в новинах про трагедію Costa Concordia). Ми пливемо морем матеріалізму та задоволень. Так, ми знаємо, що є підводні рифи, що вони навіть поряд. Але їх не видно, тому пасажери безпечні, а капітан «віддає наказ пройти якомога ближче до острова, щоб зробити приємне головному стюарту, уродженцю цих місць, у той час, коли сам проводив час з молодю жінкою» (цитата з новин). Ви думаєте, ми отримали пробоїну в 2001 році? В 2008? Ні, ми і надалі безпечні, п'яні й пливемо тим же курсом».

Що ж, не можна не погодитися з автором. І зі згаданим прислів'ям. Трагедія «Титаніка», дві світові війни, Хіросіма та Нагасакі, сталінізм та голокост, холодна війна та расизм, теракти в Нью-Йорку та СНІД нічого нас не навчили. Люди, немов сліпі, не бачать очевидного. І продовжують «бенкет під час чуми».

Я знову про історію. Кажуть історія має здатність повторюватися. Це правда. І це підтверджує Біблія. Згадайте вихід народу ізраїльського з Єгипту. Це було щось грандіозне, величне та могутнє. Десять кар від Бога на Єгипет, вогняний стовп спереду та позаду стану, надприродний перехід через море і загибель у ньому фараонового війська, манна та м'ясо з неба, вода зі скелі — які ще потрібні ознаки Господньої величі? І варто лише було Мойсею на декілька днів залишити Божий народ, як він дуже швидко забув зовсім недавні події, які ще не встигли стати історією. І почали вимагати нового бога, здійснювали бунт, висували претензії Самому Господу.

Часто люди запитують: «Чому стала та чи інша трагедія?» Відповідей може бути дуже багато, але є одна загальна для всіх трагічних випадків причина: це урок для людей. От, лишень, чи їх вчать чомусь ці історії?

Коли люди поставили таке питання Ісусові, Він не дав точної відповіді, яка б задовольнила їхню цікавість. Він звернув увагу на щось значиміше,

важливіше: «Це приклади для вас! Потерпілі не були грішніші від інших. Власне, питання не в цьому. Питання в тому, чи живі з цього візьмуть якийсь урок для себе? Чи покаються, щоб день смерті не застав їх зненацька? Ніхто не може дати гарантії щодо людського життя, тому потрібно завжди бути готовим до несподіванок».

Часто дорослі нагадують мені хлопчика, який, надто розігравшись, втрачає обачність і несподівано отри-

**Незважаючи на те, що тема
кінця світу надзвичайно
популярна в нинішньому
суспільстві, ніхто серйозно не
готується до нього. А якщо
й готується, то не так, як
потрібно. Будувати бункери
— це все одно що ховати, як
страус, голову в пісок.**

мує якесь поранення: чи то коліно обдере, чи лоба розіб'є, чи руку поріже. Раптово обриваються і забуваються найцікавіші ігри, після першої медичної допомоги потерпілий та друзі принишкло замовкають, такі тихі, смиренні та обережні, що диву даєшся. Але ще не затих біль, як ситуація потихенько порушується то жартівливим словом, то стриманим сміхом, то намаганням повестися так, ніби нічого не сталося. А невдовзі, дивися, ватага, забувши про прикрість, знову носить своїми пустотливими стежками разом з пораненим товаришем.

Отак і дорослі в дорослому житті.

Коли в 2001 році у Нью-Йорку стала трагедія з баштами-близнюками, я саме був у Сполучених Штатах. Я бачив самовпевнених та розкутих американців, які раптово принишкли, як хлопчики, побачивши кров на лікті товариша. Я бачив гуртки поважних людей, які востаннє були в церкві, може, кілька років тому, а тепер, обнявшись, звершували спільну молитву. Я бачив на вулицях написи: «Боже, благослови Америку». Жителі Америки (і не тільки), як школярі, сиділи за партами у величній Божій аудиторії на уроці історії. Але, як кажуть старі люди, «шпари відійшли» — і суспільство помаленьку повернулося до своїх звичних гріховних справ. На місці башт залишився пам'ятник, але він так і не з'явився у серцях та свідомості більшості американців...

Згадуючи мандрівку народу ізраїльського пустелею, апостол Павло каже: «А це були приклади нам, щоб ми пожадливі на зле не були, як були пожадливі й вони» (Кор. 10:6). І коли на запитання навіть віруючих: «А для чого в Біблії згадується так багато негативних історій, які не роблять честі послідовникам живого Бога?», я завжди відповідаю: «Це попередження нам, це урок історії, який учить нас бути обачними і не такими, як оті позитивно-негативні герої. Саме тому в Слові Божому ми читаємо і про ідолопоклонство Ізраїлю, про гріх Давида та Соломона, відречення Петра, про Ананію та Сапфіру».

Але сьогодні питання стоїть по-іншому: чи ми пам'ятаємо ці уроки? А якщо пам'ятаємо, чи не повторюємо помилок історії? Але погляд в історію — це ще й погляд вперед. Учням Христа дуже хотілося дізнатися про кінець світу: «Коли ж він буде?». Ісус повернув цікавих назад, в історію: «А про день той й годину не знає ніхто: ані Анголи небесні, ані Син, лише Сам Отець. Як було за днів Ноевих, так буде і прихід Сина Людського. Бо так само, як за днів до потопу всі їли й пили, женилися й заміж виходили, аж до дня, коли Ной увійшов до ковчегу, і не знали, аж поки потоп не прийшов та й усіх не забрав, так буде і прихід Сина Людського... Тому будьте готові й ви, бо прийде Син Людський тієї години, коли ви не думаете!» (Мт. 24:36-44).

Чи не це ми спостерігаємо нині? Чи не такою є духовна атмосфера в сучасному світі: атмосфера самозадоволення, розваг, ситості, споживацтва і — байдужості? Незважаючи на те, що тема кінця світу надзвичайно популярна в нинішньому суспільстві, ніхто серйозно не готується до нього. А якщо й готується, то не так, як потрібно. Будувати бункери — це все одно що ховати, як страус, голову в пісок. Можете звинуватити мене в моралізаторстві, але нічого нового, ніж те, що записано в Біблії, я не скажу. Бути готовими — це значить бути з Богом. Це значить — тверезо дивитися на історію та сучасність. Це — розуміти, що Господь хоче сказати через ту чи іншу подію. Це — жити так, ніби кожної хвилини може настати кінець: якщо не цілого світу, то мій особистий. На жаль, люди часто поведуться так, як отой немудрий чоловік з Ісусової притчі: «А злий раб скаже у серці своїм: Забариться пан мій прийти, і зачне бити товаришів своїх, а їсти та пити з

п'яницями, то пан того раба прийде дня, якого він не сподівається, і о годині, якої не знає. І він пополює розітне його, і визначить долю йому з лицемірами, буде плач там і скрегіт зубів!» (Мт. 24:48). Саме тому так багато є трагедій, які фактично заплановані через чиєсь недбальство, байдужість, самовпевненість та гордість. Але багатьох попереду чекає найбільша катастрофа, яка будь-коли була під

сонцем: судний день, зустрівши який, багато хто захоче, щоб він став кінцем світу: «І земні царі, і вельможі та тисячники, і багаті та сильні, і кожен раб та кожен вільний, поховались у печери та в скелі гірські, та й кажуть до гір та до скель: Поспадайте на нас, і позакривайте ви нас від лиця Того, Хто сидить на престолі, і від гніву Агнця!... Бо прийшов це великий день гніву Його, і хто встати може?» (Об. 6:15-17).

Кінець світу буде. Про це чітко говорить Слово Боже. Але для людей він стане початком вічності. Де ми проведемо цю вічність, залежить від нас сьогодні. Нині ми ще маємо змогу бути в Божій аудиторії і, як слухняні учні, вивчати історію Божої милості та Божого суду. Історію, яка розповідає про правильну життєву дорогу. Історію, яка вчить нас жити по-Божому і з радістю чекати другого приходу Христа. Історію, яка в майбутньому може стати обвинувачувальним документом на Божому суді: «Тебе попереджували, тобі показували, тебе вчили». Буде боляче, коли, закінчуючи Божу школу історії, ми «завалимо» випускний екзамен. Екзамен без права перездачі.

Англієць Майк Томас у себе під будинком на глибині 6 метрів збудував спеціальний бункер на випадок кінця світу, ядерної війни чи іншої планетної катастрофи. Зроблено все добротно та надійно, у бункері можна прожити з сім'єю близько місяця. Правда, невідомо, що робити потім, коли той «кінець світу» затягнеться надовше...

Майкл Томас не один зі своїми страхами. Налякані американці скуповують усе підряд, від інструкцій із виживання до місць у бункері, які, як зазначено в рекламі, «захищають від ядерної бомби та астероїда». «А що, як пророцтва правдиві? З якого боку дверей ви хочете бути? — запитує каліфорнійський бізнесмен Роберт Вічіно, власник підприємства з будівництва сховищ. — Ми не божевільні. Настають страшні часи. Моя родина хоче вижити. Потрібно бути підготовленим».

Чим наповнене наше життя?

Якщо ви не встигаєте за шаленим темпом життя, якщо вам катастрофічно не вистачає 24 години на добу, якщо ви втомилися фізично та духовно від безлічі справ, які ніяк не можете закінчити, згадайте наочний приклад, який психологи та викладачі люблять показувати слухачам.

На столі стоїть прозора банка, на третину наповнена піском. Біля неї — великий м'яч, м'ячики для гольфу та купа дрібної гальки. Лектор запитує слухачів: «Чи можна все це помістити в одну банку?» Оскільки відповісти дати важко, він пропонує з'ясувати це на ділі.

Спочатку всипає дрібну гальку, яка ще на третину заповнює посудину. Потім — тенісні м'ячі. Вони ледь поміщаються в банці, але добре потрусивши нею, м'ячики лягають так, що якась частина посудини ще вільна. Але, на превеликий жаль, для великого м'яча цього мало — він ніяк не влізає в банку...

«Отже, експериментальним шляхом ми дізналися, що ці всі предмети неможливо вмістити в банку такого об'єму, — підсумував лектор. — Я правильно кажу?»

Хтось із кмітливих слухачів підняв руку: «А зробіть навпаки: почніть із великих предметів і наприкінці всипте пісок». — «Що ж, спробуємо», — погодився лектор.

Тепер предмети значно краще влягалися в банці: досить було трохи струснути її, як відразу ж збільшувалося вільного місця. Причому, при кожній черговій операції можна було б сказати, що банка повна: великі предмети займали майже весь об'єм, а коли всипали дрібніші, вони просто заповнювали вільний простір між ними. Але експеримент знову не вдався: купка піску все-таки залишилася на столі.

«Скажіть, чи повна зараз банка? — запитав лектор. — «Так!» — «А от і ні! Перевіряємо!» — промовець узяв чашку з кавою і вилив рідину в банку. Вона легко вмістилася у, здавалося б, повній посудині.

«Ця ілюстрація допоможе нам розставити пріоритети в житті, — лектор перейшов до головної частини своєї лекції. — Банка — це наше життя, яке ми наповнюємо різними справами: більшими, меншими і зовсім дріб'язковими. Нерідко ми робимо помилку, спочатку заповнюючи його «піском» — великою кількістю дрібних справ, потім — більш важливими, а найважливіші в результаті можуть і не «вміститися». Якщо ми розтратимо час, силу, енергію, натхнення на дріб'язковий «пісок», у нас в житті не залишиться місця для чогось більш важливого. «Наповнювати» життя потрібно з найголовнішого: турботи про свою безсмертну душу, особистих стосунків з Богом. Потім — сім'я, друзі, здоров'я, служіння Богові та людям, улюблена робота. Далі йдуть дрібніші речі: захоплення, подорожі, автомобілі, обстановка у квартирі. І що головне: при такій ситуації життя завжди буде «повне», відсутність якоїсь дрібнішої речі не буде впливати на нашу «повноту». А якщо не вистачить місця для якоїсь купки «піску» — не страшно, такий дріб'язок не вартий уваги. Тому цінують тим, що дійсно варте уваги: вашими стосунками з Богом, родиною, дітьми, друзями. Знайдіть час для читання Слова Божого чи просто гарної книжки, для прогулянки з дітьми весняним полем чи осіннім лісом...»

«А що означає кава? — запитав хтось з уважних слухачів. Промовець посміхнувся: «Дякую, що звернули на це увагу. Яким би щільним не був у вас графік, як би ви не були «заповнені» важливими справами, у вас завжди знайдеться місце для чашки кави з друзями».

Слово підбадьорення

Надія під час бурі

Давид ВІЛКЕРСОН

Бог обіцяв пророку Захарії, що в останні дні Він буде вогненною стіною, що оточує Його народ: «Я стану для нього, говорить Господь, огняним муром навколо, і стану славою в середині його...» (Зах. 2:9). Також Ісая свідчить: «Бо твердинею став Ти для убогого в час його утиску, охороною від хуртовини, тінню від спеки, і дух тих насильників був немов хуртовина на стіну!» (Іс. 25:4). «І буде шатро удень тінню від спеки, і захистом та укриттям від негоди й дощу!» (Іс. 4:6).

Ці обітниці призначені для того, щоб нас заспокоїти, бо всі пророки попереджають нас про наближення великої бурі останніх днів, яка з усією люттю обрушиться на зведену Богом твердиню!

Ісус також говорив, що шторм, який наближається, буде настільки жакливим, що побачивши його, серця людей не витримують: «Люди будуть мертвіти від страху й чекання того, що йде на весь світ, бо сили небесні порушаться» (Лк. 21:26). Однак, Біблія нас запевняє, що Бог ніколи не звершував суду над народом чи суспільством, не відкривши спочатку Своїм пророкам про те, що має намір вчинити з ними: «Бо не чинить нічого Господь Бог, не виявивши таємниці Своєї рабам пророкам» (Ам. 3:7).

У цьому виявляється чудова Божою любов до Свого народу. Перед настанням неминучого Божого покарання, Бог завжди велів Своїм пророкам попереджати про грядущі біди, спонукаючи людей навернутися до Нього. Однак, як часто бачимо з біблійної історії, коли Він висловлював подібні попередження, люди не хотіли прислухатися (див. 2 Хр. 24:19).

Як завжди, людям такі застереження набридали. Це видно з того, як народ відреагував на пророцтво Ісаї. Вони сказали: «Не пророкуйте правдивого нам, говоріть нам гладеньке, передбачте оманливе». Ви можете собі уявити, до якого стану дійшли люди? Вони знали, що Ісая говорить істину, але їм набридло слухати про це. Вони за краще хотіли слухати «гладеньке». Іншими словами, вони казали: «Не проповідуй нам нічого, що може порушити звичний ритм нашого життя чи потурбувати нас!»

Такий же стан полонить Церкву Ісуса Христа й сьогодні. Віруючі люди, які роками віддано служили Ісусу, тепер вмикають свої телевізори і дивляться репортажі про вчинене насильство, стихійні лиха, голод, зло-

чинність і сучасну аморальність. З часом їхній розум просякає поганими новинами настільки, що серця грубіють і перестають сприймати дійсність. Для них навіть найбільш жакливі події стають «просто черговою новиною».

Я часто запитую себе: чи може на нас взагалі щось подіяти? Ми вже переслухали всі види поганих новин, які тільки можна почути. Яке ж ще залишилося нещастя чи стихійне лихо, яке може зворушити нас?

Улюблені, для Бога образливе таке ставлення Його народу! Це видно з попереджень, які прорік Єзекиїль. У часи його пророкування Ізраїль перебував у мирі з навколишніми народами і втішався добрими днями. Однак Господь звелів Єзекиїлю сказати їм: «І оберну Я цей Край на спустошення та на сплюндрування, і скінчиться пиха сили його, і опустошиться Ізраїлеві гори, так що не буде й перехожого...» (Єз. 33:28-29).

Пророк обходив всю землю вздовж і впоперек, кілька років проповідуючи послане слово. Але людям набридло його слухати. Бо ж минали роки, але жодне з його слів так і не збулося. Навпаки, народ ще більше процвітав! Нарешті, Єзекиїль не витримав і сказав: «Господи, нічого зі сказано Тобою так і не збулося! Тепер кожен насміхається наді мною!» Слухаючи пророка, Ізраїль говорив: «Увійдіть та послухайте, що це за слово, що виходить від Господа». «І прийдуть до тебе, як приходять народ, і сядуть перед тобою як Мій народ, і послухують твоїх слів, але їх не виконають, бо що приємне в устах їхніх, те вони зроблять, а серце їхнє ходить за захланністю їхньою. І ось ти для них, як пісня кохання, красногосий і добрий грач, і вони слухають слова твої, але їх не виконують! А коли оце прийде, ось воно вже приходять! то пізнають вони, що серед них був пророк»

Дозвольте запитати: чи ви не дійшли до такого стану, щоб сказати в серці своєму: «Я вже чув це все. Я нічого більше не хочу слухати!»? Якщо так, то будьте обережні!

Як було з церквами та суспільством минулого, те ж саме відбувається з Церквою й тепер — вона не схильна сприймати поганих новин!

Більшість церковних прихожан нині свідомо відкидають пророчі попередження про лихоліття, що насуваються. Насправді американська церква сьогодні пишається своїм благополуччям. Але, подібно до Ізраїля,

ми тільки переживаємо затишшя перед бурею!

Поки Мойсей сорок днів перебував на горі, Ізраїль віддався духу беззаконня. Людям захотілося розваг та відпочинку, тому вони й залишили всяке благочестя. Ви пам'ятаєте, якими були результати: це закінчилось п'яними оргіями довкола золотого тельця.

Так і тепер, тисячі християн скидають із себе ярмо Христа й відкидають убик усі рамки та обмеження. Таку ж

Біблія нас запевняє, що Бог ніколи не звершував суду над народом чи суспільством, не відкривши спочатку Своїм пророкам про те, що має намір вчинити з ними.

позицію займає переважна більшість книг та журналів у християнських магазинах. Схоже, що наші церковні лідери кажуть: «Розслабтеся, відпочиньте! Бог не такий вже суровий. Він наш Таточко, а ми всі Його діти, тому Він призначив для нас приємне проведення часу. Не дозволяйте, щоб хтось порушив вашу втіху!»

Важко повірити, що ізраїльтяни могли нагими танцювати довкола золотого ідола. Але ні на мить не допустіть думки про те, що те ж саме не може статися з сучасною церквою. Скоро ми з вами станемо свідками появи безсоромних, розпутних, святотатських форм релігії, що вийшли прямо з пекельної безодні. Біблія, дійсно, повідомляє, що настає час, коли Божий народ перестане соромитися. Та він уже й настав — у церкві зник будь-який сором. Ми вже настільки набачилися й начулися всього. Однак це лише початок!

Я вірю, що зараз ми переживаємо затишшя перед найбільшою бурею, будь-коли пережитою!

За ці роки я отримав безліч листів від людей, у яких вони писали: «Ти роками пророкував про те, що збираються грозові хмари і що нам загрожує крах. Але цим ти тільки налякав багатьох християн, які довірливо ставилися до твоїх слів. Насправді ж, сталося зовсім протилежне. Замість настання бурі ми спостерігаємо процвітання, потужне економічне зростання, яке побило усі рекорди. На горизонті немає жодної ознаки, яка б вказувала на

те, що наближається крах».

Апостол Петро писав про те, що багато віруючих відреагують саме так: «Насамперед знайте оце, що в останні дні придуть із насмішками глузії, що ходитимуть за своїми пожадливостями, та й скажуть: «Де обітниця Його приходу? Бо від того часу, як позасинали наші батьки, усе залишається так від початку творіння» (2 Петр. 3:3-4). Іншими словами, люди скажуть: «Де ж так звана буря? Все відбувається, як завжди!»

Улюблені, Бог у минулому судився з суспільством за гріхи, набагато менші, ніж сьогодні є в Америці. Візьміть до уваги таке:

— Ще жоден народ не вбив стільки немовлят, як було вбито в Сполучених Штатах через аборти. Наша земля волає про помсту за кров цих дітей! Ми більше готові зберегти життя кита, ніж життя одного з наших немовлят.

— Америка стоїть на високому світовому рівні за кількістю позашлюбних вагітностей.

— Злочинність серед підлітків у цій країні є найвищою у всьому вільному світі.

— Американці витрачають більше грошей на їжу для собак, ніж на закордонні місії.

— Ми почали звеличувати гомосексуалістів та лесбіянок. Наша преса гучно аплодує «мужності» тих, хто публічно заявляє про свою статеву орієнтацію. І це тоді, коли нам варто було б плакати й сумувати про це! Телевізійний персонаж Еллен була звеличена як героїня, коли вона розкрила себе на національному телебаченні. Раніше б, бачачи таке, християни всієї країни впали б ниць і благали б Бога помилувати їх від такої аморальності.

— З усіх телестанцій велися репортажі зі зображенням напівголих жінок-лесбіянок у Флориді, які святкували «Тиждень гордості за товариство лесбіянок». Там зібралося близько 30 тис. жінок, які протягом тижня віддавалися всеношним п'яним оргіям. Місцеві представники влади аплодували їм, кажучи: «Як чудово, що всі вони сюди з'їхалися». Але як же засмутилося через це Боже серце! Радикальні гомосексуалісти величаються перед усім суспільством, але насправді вони нахабно кидають виклик прямо в обличчя Самого Бога!

— Америка безсоромно виставила Бога за двері шкіл і судових залів. Тепер навіть почався рух за те, щоб

видалити Його ім'я з «Присяги на вірність» та грошових банкнот США. Люди не хочуть, щоб навіть це нагадувало їм про Його ім'я!

— П'ятдесят мільйонів американців курять марихуану, а мільйон інших не можуть вижити без героїну та інших сильних наркотиків.

— Наші школи перетворилися в бастион богохульства та агностики. Наші діти були позбавлені всіх моральних стандартів і знань про Бога, тому вони реагують на це тим, що стають більш агресивними та бунтівними.

Бог погубив жителів Содому й коління Ноя за гріхи набагато менші від наших. Як можна зверхньо надіятися, що, хоча ці народи отримали суворе покарання, ми зможемо його уникнути?

Я пам'ятаю, коли ще був хлопчиком, як ми почули тривожну вістку, яка вмить пробудила сонну Америку. Це була неділя, післяобідня пора, мирний чудовий день, коли наша сім'я їхала в одну провінційну церкву, де мій батько мав проповідувати. Ми саме спинилися біля кіоску з морозивом, коли раптом в машині по радіо прозвучав схвилюваний голос диктора: «Ми перериваємо цю програму, щоб передати вам останні новини: Японія скинула бомби на портову гавань Перл Харбор!» Я дотепер пам'ятаю, який вираз відбився на обличчі мого батька. Він був украй шокований такою неймовірною новиною.

Того вечора люди в церкві були розгублені. «Що сталося?» — голосно запитували вони. «Як нас могли так раптово бомбити?» У наступні дні ми всі затемнювали вікна наших будинків та шкіл. Кожен боявся раптового бомбардування і нападу!

Улюблені, буря, яка наближається, вразить нас таким же раптовим ударом. Вона прийде, як злодій уночі, принесе з собою паніку та невірство. Зараз ви можете думати: «Хай гряде буря! Коли прийде лихоліття, тоді буде видно, що робити. Я ж перебуваю в Божих руках. Тому готовий до всього — і ні про що не буду зайвий раз хвилюватися. Ісус проведе мене через бурю».

Але дозвольте запитати: для чого тоді Бог велить Своїм пророкам вийти на дахи будівель і попереджувати народ про небезпеку? Він хоче не лише попередити, але й викликати в нас бажання шукати Його! Він хоче викрити нас у наших спробах зняти ярмо Хрис-

тове і зручно прилаштуватися у цьому світі. Він хоче, щоб ми не зводили свого погляду з Ісуса, щоб ми думали про те, що вгорі, й про небесне, тому що тільки це допоможе нам вистояти, коли розлютується буря!

Тепер дозвольте мені вказати вам на єдину надію під час грядущої бурі!

Перед самою Своєю смертю та воскресінням Ісус передбачив наближення жакливої бурі та її руйнівної сили. Він бачив, що буде попереду: Єрусалим оточено сильним військом,

У Біблії ніде не згадується про те, що Христос хоч коли-небудь впадав у відчай, безнадію чи піддавався страху. Він не панікував і не зневірювався. Він знав, що пекельні ворота ніколи не здолають Божого народу!

храм зруйнований, місто спалено до основ і тисячі людей загинуло на хрестах, зведених завойовниками. Відбудеться руйнування основ життя цілого суспільства!

Ісус був самим втіленням Божої любові. Але Він також попереджував, пророкував і плакав за народ, тому що знав, яка його чекає доля.

Якщо подумати, то обставини життя людей в часи Ісуса багато в чому нагадували наші — так само панував мир, спокій та благоденство. На вулицях спокійно гралися діти. Жодної ознаки наближення судного дня. Однак Ісус описує це суспільство як рід зміїний: священників, які відбирали останнє у бідних вдів; насмішників, богохульників, блудників, гвалтівників; занечищений дім молитви, наповнений мініяйлами; служіння, наповнених вовками в овечих шкурах; лжесвідків, неправдомовців, злоріків, тих, хто любить задоволення, перелюбників, непокірних дітей. Він попереджав: «Вас невдовзі оточать вороги. Приготуйте ж свої серця, тому що наближається буря!»

У Біблії ніде не згадується про те, що Христос коли-небудь впадав у відчай, безнадію чи піддавався страху. Він не панікував і не зневірювався. Усупереч усьому, що Він бачив, тому, що мало статися, Він знав, чим це закінчиться. Він знав, що пекельні ворота ніколи не здолають Божого народу!

Давид дає нам чітке уявлення про те, яку позицію займав Христос, знаючи про лихоліття, яке наближається. Він пророче говорив про Христа: «Мав я Господа завжди перед очима своїми, бо Він по правиці моїй, щоб я не захитався» (Дії 2:25). Це буквально означає: я завжди пробував у Його присутності й завжди дивився на Його обличчя, «тому серце моє звеселилось, і зрадів мій язик, і тіло моє відпочине в надії». Ось у чому полягав увесь секрет: Ісус завжди бачив перед Собою Отця! Він постійно усамітнювався в таємних місцях для спілкування зі Своїм Отцем. Бо ж тільки після єднання з Богом Ісус зміг вийти на служіння, будучи повністю впевненим, що Отець завжди пробуває з

Ним: «Він по правиці моїй, щоб я не захитався».

Улюблені, щоб витримати цей удар бурі, яка наближається, нам треба підготуватися, щоб ніщо не похитало спокою нашого духу. Щоб це стало можливим, нам треба проводити час у Божій присутності й споглядати Його обличчя. Нам треба перебувати у Його присутності на своїх колінах, шукати Його обличчя, поки ми повністю не впевнимосся, що Він по правиці від нас!

Бог нам ясно каже: «Хай не хвилюється ваше серце через те, що ви бачите довкола себе. Не зводьте свого погляду з Мене — і ви збережете свою радість!» І, як пророче говорив про це Давид, Ісус свідчив: «...Ти до-

роги життя об'явив мені, Ти мене переповниш утіхою перед обличчям Своїм!» (Дії 2:28).

Ісус хоче нам сказати: «Я пройшов через те, через що вам належить пройти в останні часи. Я мав ті ж почуття, що й ви, тому що Я передбачав бурю, що наближається. Але Я біг у присутність Свого Отця, Який забирав усі Мої хвилювання! Він показав Мені, якими будуть результати Моєї жертви. У Його присутності Я знаходив радість, надію і набував спокою, який був потрібен, щоб знести все до самого кінця. Я мав мир і радість, тому що пробував із Ним!.. «І тіло моє відпочине в надії» (Дії 2:26).

Фотопроповідь

Можна по-різному ставитися до цього фото: як до сентиментальної наївності фото моделі, підприємницької знахідки вуличного фотографа чи просто як до «прикольної» картинки (саме під такою рубрикою здебільшого подається ця світлина в інтернеті). А втім, це фото, зроблене кореспондентом Асошіейтед Пресс Майклом Нешем у далекому 1946 році в зруйнованій війною Варшаві, стало класикою. Він зафіксував не просто вуличну сценку, яка спершу може здатися банальною чи викликати посмішку, це символ надій людей, які пережили страхіття Другої світової. Так, це дійсно виглядає якось по-дитячому: на примітивний каркас натягнуто дешеве полотно з не претензійним пейзажем, який аж ніяк не вписується в загальний фон навколишніх руїн і навіть пори

року. Невідомо, наскільки щиро посміхається жінка, що позує, але у цій посмішці є щось набагато значиміше, ніж фотогенічний вираз обличчя. У ній, незважаючи на всі ознаки повоєнного часу, — надія на краще, надія на те, що отой настрій, зображений на потріпаному вітром полотнищі, колись стане реальністю. Війна з її жахами позаду, попереду — не менш важкі роки відбудови, але без віри та оптимізму цей шлях пройти було б дуже важко. Тому вона посміхається: ми вижили, ми відбудуємо, ми житимемо краще.

Наше земне життя чимось нагадує оце фото. Комуś може здаватися наївною та дитячою віра християн у щасливе життя в небесах. Хтось вважає такий підхід несерйозним, як у тої жінки, що фотографується на фоні ліричної, майже нереальної картини серед холоду та руїн. Погоджуюся, що наші людські уявлення про потойбічне життя з Богом, дійсно, якоюсь мірою примітивні та сентиментальні. Сам апостол Павло сказав: «Тепер бачимо ми ніби у дзеркалі, у загадці, але потім обличчям в обличчя...» (1 Кор. 13:12). Ми живемо, образно кажучи, серед руїн наших планів, надій, сподівань, ми відчайдушно боремося за виживання, відбудовуючи зруйновані нами ж самими власні ілюзії. Тому так корисно іноді зупинитися серед цього хаосу біля простої картини з простим літнім пейзажем і уявити себе в ньому. Так важливо вірити і знати, що колись буде час, коли «задній фон» з неприємною реальністю зникне і ми увійдемо у справжнє щастя...

Я не наважуюся описувати картини потойбічного життя, яке нас чекає. Я не знаходжу таких слів та образів. Якщо я це робитиму, може вийти невдала пародія на дійсність. Як на тому полотнищі. Але, вірячи словам Ісуса, я чекатиму тієї миті, коли Він, «приготувавши нам місце», прийде, щоб узяти нас до Себе. Тому, незважаючи на холодну реальність оточуючого мене фону, я посміхаюся, дивлячись вірою в майбутню реальність Божих обітниць.

Юрій ВАВРИНЮК

Ювілей

Вік зрілості

Віктор КОТОВСЬКИЙ

Благовіснику – 20

Ось уже й двадцять років виповнилося нашому «Благовіснику»... Вік дуже відповідальний. Як на людей, то в такі роки вже на повний зріст виростають перед юнаками й дівчатами найскладніші проблеми життя. Так само й перед літературним виданням постають надзвичайно серйозні питання, і, можливо, найважче з них торкається власного виживання.

Двадцять років тому, коли церква п'ятдесятників вийшла з підпілля, стало завдання відновити все те, що ми мали до розгрому нашого братства у тридцяті роки. Неймовірно важкий труд, але Бог благословляв, давав сили тим, хто взявся за відбудову вщент зруйнованого храму. Вкрай потребував новостворений Союз християн віри євангельської п'ятдесятників власних засобів масової інформації. «Благовісник» колись користувався неабиякою популярністю серед віруючих, і тепер необхідно було відродити його славу в нових умовах. Потрібні фахівці просто на той час ще не народилися у Христі, але, відповідаючи на молитви очільників новоствореного Союзу ХВЄП, Господь знайшов журналіста з досвідом аж на краю країни у Криму, дістав його з глибокої ями світу цього, поставив високо на камінь Христового вчення, омив, освятив і дав йому сили.

Я взявся за цю справу, аніскілечки не уявляючи, які труднощі доведеться долати. Новостворена редакція не мала нічого. Ні комп'ютера — тоді їх в Україні взагалі ще не було, ні диктофона, ні фотоапарата, не знайшлося навіть окремого письмового стола, й перші номери робилися буквально на підвіконні того приміщення, де нині розмістився КБІ. Не було ні редколегії, ні авторів. Хвора економіка країни, ледь тримаючись на ногах, рухалася від купонів до мільйонів, але «Благовісник» мав надійну опору — руку Господа нашого Ісуса Христа, так що скоро ми вийшли навіть на самоокупність. Дуже важливий показник.

Чому наші читачі підтримували нас? Ми старалися йти у передніх рядах розбудовчих процесів, що відбувалися в Церкві. Нам це вдавалося, звичайно ж, не тому, що ми з'явилися ось такі дуже духовні, просто народ Божий мав велику духовну спрагу. Християнської літератури було обмаль, і люди буквально хапали все, що надходило з-за кордону, а згодом почало видаватися й у нас.

Тепер є все необхідне для плідної

праці, Церква безперешкодно може користуватися найсучаснішими технічними досягненнями людства, але, здається, немає того головного, що свого часу надійно тримало нас «на плаву»: немає в Божому народі колишньої великої спраги.

Проповідуючи людям, я з кожним роком спостерігаю зростаючу проблему: все важче відкрити віруючим щось нове. Вони освічені, вони начитані, вони наслухані, вони все це вже знають. Більш енергійні з них бігають по численних нині церквах у пошуках нових відкриттів і вражень, менш активні — тихо куняють, терпляче очікуючи кінця служіння, або думають про щось своє.

Чимало колись популярних видань на сьогодні вже перестало існувати, а з тих, що ще лишилися, багато рухається до драматичного завершення своєї діяльності. Видавці зітхають, мовчки киваючи в бік загального охолодження духовного стану євангельських церков. То що ж, «ворота пекла» нас потрошки нахилиють? Всупереч такій реальності, я аж ніяк не можу з цим погодитись. У Христа не буває депресій, Він не знає поразок. А ось люди — з ними це трапляється, але тільки тоді, коли вони чітко не бачать перед собою Ісуса, рухаються навпаки і через те спотикаються, падають, збиваються на манівці. Або зупиняються, втомившись, деś на узбіччі «вузького й тернистого» шляху, облаштовуються назавжди у комфортних релігійних «хатинках».

Таке враження сьогодні, що Церква дійшла до високої стіни, поставленої поперек дороги, і розгублено озирається, не знаючи, що робити. Якщо вона не знайде у цій стіні дверей, приготовлених Богом, якщо вона, досягнувши дорослого віку, буде сліпо триматися за своє дитинство, то вона стане таким собі духовним інвалідом з великою головою, але маленьким і слабким тілом, перетвориться на релігійну організацію, де все йде за давно відпрацьованим ритуалом, досить благопристойним зовні, але майже порожнім усередині.

Якось після ранкової проповіді Ісус сказав до Симона: «Відпливи на глибину і закиньте сіті ваші для ловлі» (Лк.5:4). Це суперечило досвіду рибалок, але в нових умовах їхній старий досвід не спрацьовував. Сьогодні час нам рухатись на глибину. І для цього слід скласти собі чітке уявлення про те, що то воно є ота глибина.

Кожна доросла людина знає: для будь-якої більш-менш складної побутової техніки завжди додається детальна інструкція з експлуатації. Якщо пунктуально дотримуватись її, то техніка працюватиме довго й надійно. Біблія — це теж свого роду інструкція з експлуатації, що її дав Господь Своему надзвичайно складному й досконалому творінню, аби воно, чітко дотримуючись Божих рекомендацій, забезпечило собі успішне життя не лише на землі, а й на небі. На сьогодні

Таке враження, що Церква дійшла до високої стіни, поставленої поперек дороги, і розгублено озирається, не знаючи, що робити. Якщо вона не знайде у цій стіні дверей, якщо, досягнувши дорослого віку, буде сліпо триматися за своє дитинство, вона стане духовним інвалідом.

ні Церква вже досить непогано розібралася з «інструкцією», але братися як слід за всі важелі практичної діяльності, передбаченої Богом, ще не наважується.

Поки ми не навчимося втілювати свої багаті теологічні знання у повсякденну практику, не варто чекати від Господа на нові відкриття по Слову.

Практичне духовне життя християнина розпочинається, звичайно ж, із молитви. Ісус сказав: «Дім Мій домом молитви назветься, а ви зробили його...» (Мт.21:13). Може, й не збиралися робити, але коли молитва відійшла, воно якось потихеньку, помаленьку, непомітно саме зробилося. Сьогодні центр ваги у служінні багатьох церков явно не на боці молитви. Якщо молитву, як загальне служіння, буде піднесено на належну висоту, з'являться й відкриття, буде й необхідне бачення нових шляхів.

Ісус також сказав: «Ви — світло світу. Не може сховатися місто, яке стоїть на горі...» Ісус каже: «Не може сховатися», а ми своїм життям кажемо: «Ні, може». Наша місцева церква майже п'ятнадцять років користувалася величезним дитячим садком біля самого метро у Києві, з нас не брали за оренду жодної копійки. Думаєте, місцева адміністрація це робила, шануючи Бога? Як би ж то! Ні, вони просто звітували перед вищими інстанціями

за наш дитячий притулок і за два реабцентри, як за власну роботу. Але це далеко не найважливіше. У тривалому спілкуванні вони пізнали, хто ми є насправді, як ми живемо, й прониклися щирою повагою до нас. Хай ці люди не стануть (а може, й стануть!) такими християнами, як ми, але вони вже ніколи не повірять тим злим байкам про нас, що їх на замовлення заїжджих, та й своїх «сектоборців» журналісти з телеекрану розповідають абсолютно необізнаним телеглядачам.

Через ось таке пряме спілкування з вірующими у різних корисних для громадськості справах люди світу й звільнюються від сатанинських стереотипів, прищеплених комунізмом, і їм відкриваються очі на істину. І це вже суттєвий крок до покаяння.

Подібних прикладів по Україні можна знайти чимало, але незрівнянно більше лишається тих місць у суспільстві, куди ми могли б принести свої світильники. Господь звільнив нашу країну від кривавої комуністичної ідеології, що пронизувала кожну клітину нашого життя, і тепер її місце стоїть незайняте. Я переконаний: Бог тримає його для нас.

Дивлюся, хто в нас нині виходить на покаяння. Здебільшого це родичі наших віруючих, їхні давні знайомі, «випускники» реабілітаційних наркоцентрів, бомжі. Це не ті, кому дали буклетик наші вуличні проповідники,

це ті, в кого вкладено величезну християнську працю, терпіння, за кого піднесено сотні молитов, кому, в решті-решт, явлено справжню Христову любов.

«Яка користь, брати мої, коли хто каже, що має віру, але не має діл?» (Як. 2:14) Ото ж бо. Яка користь убогим, самотнім, літнім, безпритульним, хворим на невиліковні хвороби та багатьом іншим, котрі тихо дотлівають у темних закутках своєї біди... Яка користь усій нашій країні, що нині все глибше занурюється у вже, якби офіційно узаконене, беззаконня... Обдарована силою згори Церква, повернута лицем у бік глибокої молитви, наполегливої праці та жертвовності, радісно, з легким серцем відповість на ці запитання.

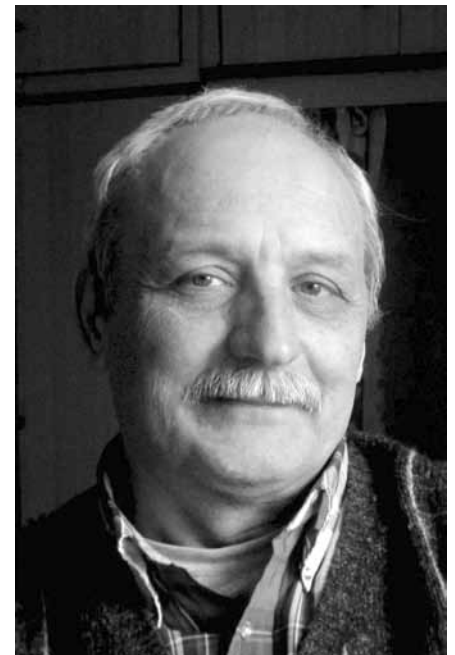
Час уже перервати стояння народу Божого біля християнської «стіни плачу». Адже зовсім поряд вирує життя, що так потребує солі нашої праведності, світла наших добрих справ. Та й Господь — Він бажає значно тіснішого єднання зі Своїми дітьми. Засобом масової інформації, які відчують на прямок плину Святого Духа, буде легко й не доведеться так багато думати про виживання в дедалі жорсткішій облозі інтернету.

Журнал «Благовісник» був моєю першою й незабутньою любов'ю у Христі Ісусі. Він був для мене великим Божим благословенням і дієвим, вагомим підкріпленням після довгих ро-

ків різних душевних поневірянь. Ось уже п'ятнадцять років, отримуючи щоквартально свіжий номер, я з радістю бачу: він стає все кращим, змістовнішим, глибшим. На жаль, після переїзду часопису до Луцька творчого єднання з новою редакцією у мене не склалося, але надії я не втрачаю.

Бажаю рясних благословень усьому колективу редакції і особисто головному редактору Юрію Вавринюку.

З любов'ю перший редактор «Благовісника» Віктор Котовський

З редакційної пошти

Дякуємо Богові за вас та ваш журнал. Вже багато років одержуємо «Благовісник» і сподіваємося, що й надалі будемо насолоджуватися читанням цікавих, пізнавальних матеріалів, проповідей, оповідань, свідчень та поезій.

Сергій Поляков, м. Дніпропетровськ.

Спасибо Богу за ваш труд, за новости, знакомые лица друзей... Спасибо за дружбу вашу. Очень любим читать журнал в собрании.

Ліля Плотниченко, Миколаївська область.

Щиро дякуємо вам за журнал. Нехай благословить і надалі вас усіх Господь Бог. Журнал змістовний, кожен номер має тему, і це добре, бо час від часу беру, читаю те, що мене цікавить чи турбує.

Ганна Мовчан, Вінницька область.

Дякую за вашу невтомну і самовіддану працю в цей нелегкий час, за такий змістовний, цікавий і такий не-

обхідний тепер журнал. Низький вам уклін...

Василь Кінда, смт Степань, Рівненська область.

Мы, читатели вашего журнала, сердечно благодарим Господа и вас за усердный труд для славы Божьей. Наша молитва всегда за всех тружеников на ниве Господней. Пусть откроется истина Слова Божьего еще многим людям, которые не познали Господа. Мы и в следующем году желаем встречаться с Вами на страницах журнала.

Н. Чепурна, Одеська область

Дорогие братья и сестры, я очень прошу вас регулярно высылать журнал «Благовестник» для нашей общины в колонии. Благодарю Господа за журнал, за полезную духовную пищу, в которой многие из нас нуждаются. Не имею возможности пожертвовать на журнал, но обещаю сделать все возможное, чтобы каждый номер прочитало как можно больше верующих братьев и всех желающих. Будем рады любым номерам журнала: старым, износившимся...

Евген Болензер, виправна колонія, Вінницька область

Бог, Який «зрощує все»

«Я посадив, Аполлос поливав, Бог же зростив, тому ані той, хто садить, ані хто поливає, є щось, але Бог, що родить!» (2 Кор. 3:6,7).

У будь-якій справі важливу роль відіграє людський фактор. Фраза: «Кадри вирішують все» в більшості випадків справедлива. І, як це не дивно, у духовній сфері теж. Ще в старозавітні часи Великий, Всемогутній Бог, плануючи Свої справи на землі, каже: «Шукав я людину...» Виявляється, Господу також іноді не вистачає кадрів, і якщо Він їх знаходять, то цінує ними і пам'ятає про них. Слово Боже, історія Церкви багаті іменами (відомими і невідомими) людей, які на Божий поклик сказали: «Ось я, пошли мене!»

Але я говоритиму не про кадри. Хоча, відзначаючи ювілей журналу, маю право на це. За п'ятнадцять років праці в «Благовіснику» доля подарувала мені прекрасні зустрічі з чудовими людьми, які були, і ще й досі є причетними до роботи в журналі. Серед багатьох чинників, які сприяють успіхові часопису, на одне з перших місць я ставлю те, що у нас, у Луцьку, сформувалася команда однодумців, із якими цікаво та легко працювати, а офіс місії «Голос надії», яка надала нам приміщення, став рідним домом. Я дякую Богові не лише за творчих та технічних працівників, які безпосередньо «виготовляють» журнал, але й за усіх, хто дає поради, ідеї, зауваження. Вже давно наші творчі засідання відбуваються з обов'язковою участю працівників місії та керівництва Волинського об'єднання церков ХВЄ.

Я дотримуюся думки, що навіть у духовній праці ми маємо право говорити про успіхи наших братів та сестер, публічно дякувати їм, гордитися ними, ставити їх у приклад. Чи не те ж

робив мудрий апостол Павло, згадуючи поіменно у посланнях своїх співпрацівників та служителів Божих? Але він одночасно пам'ятав про одну важливу річ, на якій я хочу акцентувати свою увагу. Він бачив не лише працю окремого працівника, що заслуговує уваги чи подяки, він бачив цілісну картину Господньої ниви. І бачив головну Особу в тій праці, перед якою бліднуть усі людські зусилля та подвиги. Він знав своє і своїх співпрацівників місце в тій праці: «Хто такий Апполос? Або хто то Павло? Вони тільки служителі, що ви ввірували через них, і то, скільки кому дав Господь». Вони лише виконували свою частку роботи, доповнювали один одного, а «зростив усе Бог»!

«Зростив усе Бог». Я щасливий, що у нашому редакційному колективі є такий працівник, Який надихає, підбадьорює, учить, підказує, зупиняє, дає сили, терпіння, мудрості та Який, у кінцевому результаті, «зрощує все». Ми ж просто виконуємо свою ділянку праці. Віктору Котовському та його друзям випало організувати журнал, я став до праці, коли «поле вже було засіяне». Хтось, поливав, хтось пропонував, хтось колись буде жати.

Ми дякуємо вам, дорогі читачі, за ваші теплі хороші слова, за вашу підтримку, вашу увагу. Але, відзначаючи цей ювілей, перш за все подякуймо Богові, Який покликав нас на цю працю, благословив її і дозволив ось уже 20 років зустрічатися з вами на сторінках часопису. Він і тільки Він є головним призвідником того, що через «Благовісник» люди каються, зміцнюються, вчаться.

Нині ми переживаємо нелегкі часи. З кожним роком все важче стає випускати журнал. Розвиток інтернету призвів до того, що друковані видан-

ня мало читають — і вони поступово здають свої позиції. Найбільш болючими є фінансові труднощі. Але ми маємо надію, що з вашою допомогою вирішимо всі проблеми і ще не один рік приходитимемо у ваші домівки зі словами втіхи та підбадьорення. І, звичайно ж, із Божою допомогою.

Нам особливо потрібна ваша молитовна підтримка. Ми звичайні люди, а отже, можемо помилятися, знесилюватися. За двадцять років сталися такі колосальні зміни в суспільстві, які важко усвідомити і зрозуміти. Тому так важливо мати правильне бачення ситуації, вміння вчасно реагувати на виклики часу та, не йдучи на компроміс зі світом, змінювати підходи до праці та служіння. А для цього потрібна мудрість згори, потрібний надійний помічник, Який «зрощує все». Моліться за нас, підказуйте нам, підтримуйте нас.

**З любов'ю та вдячністю від імені
колективу редакції «Благовісника»
— головний редактор
Юрій ВАВРИНЮК**

Свідчення

Світло крізь ґрати

Ірина НАУМЕЦЬ

Невідомо, чим би закінчилося життя Олега, якби одного разу йому не потрапила в руки Євангелія. Вона виявилася тим промінцем, який освітив дорогу в страшній темряві. Саме вона вивела його з фізичної та духовної неволі.

У розбійників, розп'ятих на хресті поряд з Ісусом Христом, здавалося, вже не було шансів покаятися. Один з них злорадно насміхався з Христа, наслідуючи жорстокий натовп старійшин, а інший — заступився за Ісуса, усвідомлюючи, що Той безневинно покараний. Той, хто злословив Господа, мав жорстоке серце і навіть на хресті не покався за усе зроблене зло. Ісус був так близько, але він його відкинув. Він втратив свій останній шанс. Олег Гайдаров, нині відповідальний за місіонерське служіння місії «Добрий Самарянин», теж колись був, як він себе називає, розбійником, але, слава Господу, свого шансу не втратив.

Як і розбійник на хресті, так і Олег зустрівся з Господом, відбуваючи покарання, тільки не на хресті, а у в'язниці. Ще у світі він вірив, що Бог існує, та це не заважало грішити, робити зло людям. І саме у в'язниці Господь дав йому шанс, заговорив до нього через Біблію, яка, здавалося, так випадково потрапила до рук в'язня.

«Мені так пекли руки, що я зрозумів: ця книга не проста»

— Один чоловік, який приїхав із в'язниці суворого режиму, привіз із собою якусь книгу. «Слухай, де ти взяв цю книгу?» — запитує. Раніше я вважав, що Євангелія зберігається або в музеях, або у священників у храмах. Я навіть ніколи не думав, що в мої руки може потрапити ця книга. «У ту в'язницю, де я перебував, приходили віруючі. Вони і принесли Євангелію», — відповідає. «Дай мені її почитати», — попросив я. А він: «Я можу тобі її навіть подарувати, у мене є ще одна». Взявши Євангелію, я чимшвидше взявся її читати. Вона так пекла мої руки, що я зрозумів: це не проста книга. Ця книга, дійсно, свята. Подумати б тільки — свята книга у моїх забруднених гріхом руках! Від цієї думки мені було якось ніяково, але все одно я читав її. От тільки зрозуміти нічого не міг. Тоді я знову зустрівся з тим чоловіком, який дав мені Біблію, і запитав: «Чи ти розумієш, що написано в Євангелії?». — «Розумію», — відповідає. — «А чому я не розумію?» — запитує. Він же пояснив, що Біблія — Божя мудрість, зрозуміти і вмістити яку може лиш той, кому Господь відкриє розум і очі. А тому перед читанням Слова Божого треба завжди молитися, чого

я ніколи не робив та й не вмів. Тоді я попросив свого друга, щоб він написав мені на листочку слова молитви. А той несподівано для мене запитав: «Ти мав у дитинстві велосипед?». Я на мить подумав, яке ж відношення має велосипед до Бога, проте смиренно відповів: «Так, мав». А він: «А де ти його взяв, хто тобі його купив?». «Тато», — відповідаю. «А як це було? Ти що, підійшов до мами і сказав, що хочеш, щоб тато купив тобі велосипеда? І не знаючи, як висловити своє прохання татові, попросив маму написати тобі на листку паперу слова прохання, щоб ти міг вивчити і проголосити?». Не розуміючи до кінця, до чого він веде, відповідаю: «Ні, все було не так. Я підійшов до тата. Смикнувши його за рукав, кажу: «Тату, купи мені велосипед». Я був ще маленьким, і він мені його купив». Тоді мій співрозмовник каже: «Ну, Бога за рукав смикати не треба. А якщо ти щось хочеш попросити у Нього, схились на коліна. Хочеш їсти — скажи, що голодний. Якщо тобі холодно — скажи, що не маєш у що зодягнутися. А якщо ти нічого не розумієш у цій Книзі — то ти скажи: «Господи, це Твоя мудрість, відкрий її мені, відкрий, що Ти хочеш мені сказати».

«Я ховав Біблію у звалище газет, а вона дивним чином опинилася у моїй шухляді»

Порада друга стала для Олега відкриттям. До цього він не знав, що Господу можна так просто про все розповісти і так просто про щось попросити. Тепер перед читанням Євангелії він молився — і подіяло. Перша біблійна історія, яка привернула увагу, — це була історія про юнака, який прийшов до Христа і впав на коліна. «У цьому юнакові я впізнав себе, — зізнається Олег. — Різниця була лиш у тому, що він багатий, а я нижчий за статусом. Усі відмовилися від мене — і друзі, і рідні. Лише одна мама пам'ятала про мене». «Господи, що мені робити, щоб мати життя вічне?» — це юнакове запитання було співзвучним з тим, що переживав Олег. Адже він також не знав, що робити. Тоді Господь почав відповідати рядками біблійної історії: «Виконай заповіді». Не відразу збагнув, які саме заповіді. Тоді Христос почав називати: не кради, не вбий, не чини перелюбу, шануй батьків. Олег, немов ковтаючи, читав ці рядки і розумів, що жодної із них не

виконував. «Ні, ця книга не для мене, — подумав він, — адже моє життя зовсім не відповідає написаному. Я відклав Книгу і більше не читав». Але диво! Кожного разу, коли він відкривав тумбочку, його погляд постійно прикипав до Євангелії. Вона наче притягувала до себе. Нібито якийсь внутрішній голос говорив: «Бери і читай». Щоб Книга не заважала жити, як жилося до цього, Олег заховав її у звалищі журналів та газет. Та вона дивним чином опинилася в шухляді.

Один чоловік, який приїхав із в'язниці суворого режиму, привіз з собою якусь книгу. «Де ти взяв її?» — запитує. Я вважав, що Євангелія зберігається або в музеях, або у священників у храмах. Я навіть ніколи не думав, що у мої руки може потрапити ця книга.

Тоді Олег вдруге спробував закидати Книгу горою журналів, але не вишло. Вона знову опинилася на виду. «У цьому щось є, — подумав чоловік. — Це точно не проста книга. Значить, Бог щось від мене чекає». Олег вирішив провести останній експеримент: поклав Євангелію під банку з варенням. І вирішив слідувати, якщо вже і звідти та Книга вилізе і опиниться деінде, тоді й справді Господь хоче цим щось сказати. «Відкриваю тумбочку в черговий раз і бачу, що Біблія лежить зверху на банці, — розповідає. — Тоді у мене начебто мурахи по спині побігли. Я остаточно зрозумів: усе це неспроста».

А в Бога і насправду випадковостей не буває. Річ у тім, що до тумбочки, у якій лежала Книга, мав доступ лише товариш Олега, теж грузин за національністю. Саме його і зацікавила Євангелія. Він читав її потай від Олега. Почитає трішки — і знову кладе на місце. Ніхто й здогадатися про таке не міг, але Господь усе передбачив. У той час, коли Олег вбачав у цьому знамення, його друг-земляк щораз більше і більше захоплювався читанням Слова Божого.

«Моє життя проходило перед моїми очима»

Тож оповита таємничою появою книга знову прикувала до себе увагу Олега. Перечитуючи Божі заповіді та настанови для святого життя, він, як і раніше, ніяк не міг повірити, що ці за-

повіді можна виконати. Оглядаючись на минуле, Олег вважав, що життя згідно зі Словом на цій землі просто нереальне. Якось він прочитав у Євангелії: «Не журіться про життя, — що ви будете їсти, і ні про тіло, — у що ви зодягнетесь. Бо більше від їжі життя, а тіло від одягу...Шукайте ж найперш Царства Божого, а все це вам додасться» (Лк. 12:22-31). Ці слова і стали відповіддю, як, виконуючи заповіді, можна прожити на землі. Бог ще багато-багато говорив, і Олег зрозумів, що йому треба змінювати своє життя, треба каятися, але це було так тяжко зробити.

«Я був ладен залишити будь-який гріх, але єдиний гріх, який дуже мене вабив, — це наркотик. Вже тоді я почав молитися і просити в Бога допомоги. Я не знав, яким чином Господь відповість мені, бо гадав, що лише чергова доза наркотику стане моєю поміччю. І ось серед ночі я почув, як тихенько прочиняються двері камери. Усі мої друзі спали. Моє серце забилося. Черговий передав мені пакунок і зачинив за собою двері. Тремтячими руками я почав його розкривати. У пакунку було багато газет, серед яких лежала Євангелія. Подумав: хто б її міг сюди передати? Відклавши її в сторону, я почав розкривати наступний пакунок, шукаючи наркотик. Оглянувши все, я знайшов лише коробку з чаєм, більше нічого не було. Я ще раз переглянув все, перелистав Біблію, думав, може, там що знайду, але наркотику не було. Ображений, я звернувся до Бога: «Господи, я просив у Тебе про допомогу, як мені допоможе ця Євангелія?». І Бог проговорив до мого серця, я почув голос Божий: «Бери і читай!» Я розгорнув Євангелію і, як зараз пам'ятаю, прочитав слова з Книги Дій святих апостолів: «Отож залишивши часи незнання, Бог сьогодні дає повеління усім людям на землі покаятись» (17:30). Це був голос Божий до мене. Я просто впав на коліна і став просити в Бога прощення. Плакав і кааявся... Моє життя проходило перед моїми очима, наче кіно на картині. Картина за картиною. Я бачив, як робив людям біду. Я просив: «Господи, прости мені, я був негідник. Господи, я не вартий життя, прости мені». А ось і ще одна картина. Переді мною стояла мама, якої вже не було на землі, вона відійшла у вічність, так і не попрощавшись зі мною. Вона чекала цієї зустрічі, але через хворобу її життя

обірвалося. Однією із причин її недуг був я, мій брат і тато, який частенько випивав і ображав маму. Я згадував, як вона плакала, приїжджаючи до мене на побачення. Я старався її заспокоїти, мовляв, мамо, все буде добре — я звільнюся, почну нове життя. Але,

виходячи із в'язниці, я знову і знову повертався до минулого — і нічого не міг із собою вдіяти.

Ця молитва стала переломним моментом мого життя. Першим чудом було те, що ломка зникла. Я став вільним і більше ніколи в житті не торкався наркотику, не курих і не вживав алкоголю. Прийшла свобода. Емоційне переживання радості я виспівую словами пісні «Я свободен, я свободен от греха, Иисус нашел меня, разорвал все узы зла, полон я теперь небесной радости».

З 1993 року Олег живе з Господом. Тепер у його серці панує Господь. Олег разом з дружиною є місіонерами у с. Головин, що на Рівненщині. Та їхнє служіння поширюється не лише у цьому регіоні. Сім'я часто навідує інших місіонерів, спілкується з різними людьми, допомагає тим, у кого духовні проблеми. Дивлячись на життя цього служителя, простежуєш цікаву закономірність: спочатку Господь змінює твоє серце, потім — твоє життя, а тоді через тебе, відродженого, — змінює і життя тих, хто живе та спілкується з тобою.

Кожного разу, коли він відкривав тумбочку, його погляд постійно прикипав до Євангелії. Вона наче притягувала до себе. Нібито якийсь внутрішній голос говорив: «Бери і читай». Щоб Книга не заважала жити, як жилося до цього, Олег заховав її у звалищі журналів та газет. Та вона дивним чином опинилася в шухляді. Тоді Олег вдруге спробував закидати Книгу горою журналів, але не вийшло. Вона знову опинилася на виду. «У цьому щось є, — подумав чоловік. — Це точно непростя книга. Значить, Бог щось від мене чекає».

Коли я служив в армії, наша частина спеціалізувалася на забезпеченні зв'язку між різними підрозділами ракетних військ. Споруда, де ми несли бойове чергування, була великим залізобетонним корпусом, частково вкопаним у землю, з повною автономією на випадок атомного удару.

Коли споруду герметично зачиняли масивними дверима, всередину під тиском накачували повітря. Крім вентиляції, це робилося ще з однією метою. У разі атомного удару, була небезпека проникнення радіаційного пилу всередину споруди і, відповідно, радіаційного зараження тих, хто там перебував. Тиск усередині приміщення мав відштовхувати радіаційний пил, не даючи йому проникнути всередину. Якби у споруді з'явилися тріщини чи окремі пошкодження, накачане повітря з силою виривалося б назовні, роблячи неможливим проникнення будь-чого всередину.

З тих пір, коли я почав на все дивитися духовними очима, то часто згадував цю споруду і бачив у ній чудовий приклад внутрішнього стану віруючої людини. У Писанні ми часто читаємо заклик «сповнятися Духом» (Еф.5:18), але не завжди слухаємо його. Та це надійний спосіб вберегти себе від проникнення у наш внутрішній світ різних спокус. Зваби цього світу намагаються увірватися в нашу душу, щоб занечистити її. Тому наше завдання не боротися зі спокусами, а відкидати негайно, тільки-но вони намагаються проникнути в нашу душу. Сповнена Духом Святим людина робить це легко та вільно, на відміну від того, хто духовно слабкий і не має сили Божої.

Упевнений, що ви також відчували це. Ми так цінуємо той час, коли були не просто наповнені, а й переповнені Духом, коли всі спокуси були нам не страшні, і для нас все було можливим. Це повинно бути нормальним, постійним, звичним станом будь-якої віруючої людини.

Михайло ЮНАКОВСЬКИЙ

БУНКЕРНИЙ ТИСК

Точка зору

Провокація пошуку

Ганна АКИМОВА

Згідно зі Святим Писанням, життя апостола Павла було постійною **ПРОВІКАЦІЄЮ ПОШУКУ** для людей, що оточували його. Пошуку Того, ради Кого він жив, змагаючи всі незгоди та перебуваючи в постійній небезпеці, Того, Чиею силою звершував великі вчинки.

Усе в нашому житті «як звичайно»... З невеликими перервами на проблеми, неприємності та свята. У кожному дні є «унікальна» можливість прожити його так само, як і попередній, і залишитись таким, як учора. І так шість днів наступного тижня. О, так! Треба розпланувати свій час, щоб трохи залишити на богослужіння, традиційну молитву, читання Біблії уранці.

Одягнений за всіма примхами моди, з ультрамодною стрижкою і блискучою посмішкою юнак дістає з кишені телефон, що горланить голосом рок-виконавця «Бог є любов», і гордо стверджує: «Я — християнин!» Комфортне християнство можна занести в довгий список існуючих у світі субкультур, до яких світ ставиться дуже терпимо, на відміну від раннього християнства.

Отож, порівняймо життя такого християнина (назвемо його «християнин до...», тобто до певного моменту, що порушує його комфорт) з життям апостола Павла. Як описує Біблія, такі християни були у всі часи. Апостол Павло присвятив четвертий розділ Першого послання до коринтян «християнам до». «Ви вже нагодовані, ви вже збагатилися, без нас ви царюєте. І коли б то ви стали царювати, щоб і ми царювали з вами!» (1 Кор.4:8). Далі цей розділ присвячений порівняльній характеристиці апостола Павла та «царюючих християн». «Ми нерозумні Христа ради, а ви мудрі в Христі; ми слабкі, ви ж міцні; ви славні, а ми безчесні! Ми до цього часу і голодуємо, і прагнемо, і нагі ми, і катовані, і тиняємось, і трудимось, працюючи своїми руками». Комфортне, толерантне до світу християнство й християнство біблійного вчення, яке відкидалося світом, як щось чуже. Згідно зі Святим Писанням, життя апостола Павла було постійною **ПРОВОКАЦІЄЮ ПОШУКУ** для людей, що оточували його. Пошуку Того, ради Кого він жив, зносячи всі незгоди та перебуваючи в постійній небезпеці, Того, Чією силою звершувалися великі вчинки.

Провокація (лат. provocatio) — це дія, яка має на меті викликати передбачувану реакцію у відповідь. Усе життя Павла, кожний його вчинок, слово і навіть думки провокували оточуючих щось зробити, щоб знайти живого Бога.

Фото Тараса Грицака

Яким же має бути спосіб життя християнина? Ісус Христос і апостоли були відкинені світом, як щось чужорідне, «як сміття те для світу... як ті покидьки!» Ставлення світу до християнина точно визначає, наскільки він «небезпечний», іншими словами, скільки він приносить плоду, і чи його життя викриває цей світ у тому, що вчинки його злі? У Євангелії від Івана поставлені чіткі межі: кого світ ненавидить, а кого не може ненавидіти. «Вас ненавидіти світ не може, а Мене він ненавидить, бо Я свідчу про нього, що діла його злі» (Ів. 7:7). Світ ненавидів Учителя. З яких же пір він полюбив Його учнів? Коли був допущений компроміс? Чи не з тої миті, коли ми, його учні цього часу, почали терпимо ставитися до «маленьких слабкостей» світу? Чітке розмежування на «світ» та «церкву», свідчення життям та словами про незгоду з учинками світу, спосіб життя, поведінка, зовнішній вигляд християнина — все має бути в непримиримому конфлікті зі світом. Як гласить американська приказка: «Якщо вас запитують, чи ви християнин, то, найімовірніше, ви ним не є». Статус християнина — «сміття для світу», імідж — «викидьки». Християнин істинного біблійного вчення буде в очах світу як безумець. Але якщо не світ, не думка суспільства, не підтримання свого іміджу, не гордість своїм статусом, то що ж має бути пріоритетним для християнина в сучасному світі? У дні свого життя на землі, в Єрусалимі, на одному з юдейських свят Ісусу довелося бути біля купальні, яку називали Віфезда. Ця купальня славилась тим, що після того, як ангел зру-

шував у ній воду, кожен, хто першим входив у неї, отримував зцілення.

Ця історія описує чоловіка, який спостерігав за тим, як тридцять вісім років отримували зцілення інші люди, і в той же час так потребував дива, яке б змінило його життя. Євангелія від Івана (див. 5:11) описує, як після запитання, поставленого Ісусом, і ствердної відповіді на нього, хворий отримав, з погляду законів тогочасного суспільства, абсурдні й навіть небезпечні рекомендації: «Уставай, візьми ложе своє та й ходи!» Це та людина, яка не вставала тридцять вісім років! Це людина, яка живе за законом, що забороняє будь-що робити в суботу! Але, за словами Ісуса, він узяв свою постіль. Всупереч всім порадам та застереженням суспільства: «Є субота, і не годиться тобі брати ложа свого» він зробив це і разом з тим заявив: «Хто мене вздоровив, Той до мене сказав: «Візьми ложе своє та й ходи». Чудом зцілений дивовижно чітко розставив пріоритети: «**ХТО МЕНЕ ВЗДОРОВИВ, ТОЙ ДО МЕНЕ СКАЗАВ!**» І, незважаючи на те, наскільки вороже було налаштоване суспільство ізраїльське до Ісуса, цей чоловік пішов та й проголосив ім'я того, через кого це чудо прийшло в його життя. Без сумніву, цей зцілений **СПРОВОКУВАВ** якщо не пошук Ісуса, то рішення зробити конкретний особистий вибір.

Отож, який сьогодні твій статус в очах світу? Ти все ще підтримуєш свій імідж? До пошуку чого провокує твоє життя? І, зрештою, які твої пріоритети?

Годинник чи компас?

Костянтин ТЕТЕРЯТНИКОВ

Годинник настільки увійшов у життя сучасної людини, що без нього не можна уявити жодної сфери діяльності: за годинником ми встаємо, снідаємо, йдемо на роботу, працюємо, відпочиваємо, спілкуємося і, втомлені лягаючи спати, наставляємо будильник на завтрашній день. Час керує нами, диктує свої жорсткі умови, втискаючи їх у часові рамки.

Але ми повинні пам'ятати ще про один прилад, який поки що не став важливим елементом нашого життя, — компас. Поспішаючи біговою доріжкою життя, нервово поглядаючи на годинник, ми повинні чітко знати напрям бігу: куди нас приведе вибрана дорога.

Ми живемо у світі часу. Ми ним рухаємося, керуємося і визначаємося. Ще древній Соломон сказав: «Всьому свій час!» Але час — це не тільки година, хвилина чи секунда нашого життя. Час — це також епоха, певний період нашого життя.

Ми більш схильні звертати увагу на час у першому значенні цього слова, ніж у другому. Тому постійно «летимо», спішимо й не встигаємо. Хронометр, який має допомогти нам правильно організувати час, навпаки, служить проти нас. Упущений час, потрачена година, знову спізнився — всі ці слова промовляють, дивлячись на годинник. Саме він управляє сучасною людиною. Він і є її головним господарем. Людина постійно спішить — і не встигає, навіть слідкуючи за часом. Запізнюється і постійно затримується. Їй треба бути пунктуальною, тому що цього вимагає час.

Якось на одному з тренінгів з мережевого маркетингу прозвучали слова: «Успіх — це означає встигнути!» Ти маєш встигнути, бути успішним! Відома приказка, що треба сім разів відміряти, а один відрізати, нині не діє: поки ти вимірюєш, хтось уже сім разів відрізав. Зрештою, сучасна людина загнана, емоційно виснажена і не бачить виходу зі своєї життєвої ситуації, ніби попереду немає просвіту. Може, просто треба повернутися, щоб побачити світло в кінці тунелю? Але людиною керує годинник! І вона в черговий раз кудись спішить, щоб на середині життя усвідомити, що йшла не в тому напрямку.

Час... Що це таке? З одного боку, в сучасній оцінці це координати події, яка визначається календарем, часом доби, годинами. З іншого ж боку, час — незворотній плин, спрямований з минулого через теперішнє в майбутнє. І в цьому плині проходять всі життєві процеси. Дивлячись на час з одного боку, ми спішимо. Дивлячись на час з іншого — ми спиняємося. Чому? Тому що не знаємо правильного шляху.

Один древній цар, звернувшись до Всевишнього, сказав: «Ти вкажеш мені путь життя». Це був Давид. Йо-

го ж син Соломон сказав те ж саме по-іншому: «Пізнавай ти Його на всіх стежках своїх, і Він випростує всі дороги твої».

Якщо в одному випадку для визначення часу нам потрібен хронометр, то для того, щоб йти й знати, куди рухатися, він нам не допоможе. Яка користь з годинника, якщо навіть знаєш, що прийдеш вчасно, але йдеш зовсім в іншому напрямку? Нам потрібен не лише годинник, а й компас!

Компас допомагає орієнтуватися на місцевості. Компас фактично визначає шлях. Компас в житті людини — це метафора для внутрішнього провідника, яким є Бог, Писання, життєві принципи і персональна місія. У цьому плані компас відіграє стратегічне значення і фактично визначає весь життєвий шлях.

Святе Писання визначає християнина як чужоземця, який іде по цьому житті: «...Вони на землі чужаниці й прихордьки» (Євр.11:13). Навіть у сучасній філософській думці з'явився цілий напрямок, що називається «номадологія» (номадос — гр. кочівник), що вивчає людину як кочівника, який веде рухливий спосіб життя й постійно кочує від роботи до роботи, від міста до міста, від країни до країни.

Християнину, як нікому іншому, потрібний компас, щоб не збитися зі шляху. Йому треба йти у правильному напрямку, а не блукати по житті. Усвідомивши це, ми потребуємо зробити духовну та екзистенціальну (екзистенціалізм — філософія буття) зупинку на шляху, щоб потім, звірившись із компасом, знову рухатися далі.

Першим внутрішнім провідником для людини є Сам Бог. Саме Він визначає, яким буде наше життя: «Господь побиває й оживлює, до шеолу знижає й підносить до неба. Господь зuboжує та збагачує, понижує Він та звеличує...» (1 Сам. 2:6-7). Нам, людям, необхідне смирення перед Ним: «Отже, хто ти, чоловіче, що ти сперечаєшся з Богом? Чи скаже твориво творцеві: Пощо ти зробив мене так?» (Рим. 9:20).

Що це означає на практиці? Те, що

ми повинні погодитися з Богом щодо об'єктивного сприйняття свого життя. Є одна молитва: «Господи! Дай мені розуму й душевного спокою прийняти те, що я не здатен змінити; мужності змінити те, що можу, і мудрості, щоб відрізнити одне від іншого». Нам потрібне бачення від Бога, щоб розуміти, що нам необхідно змінити, а чого ми змінити не можемо.

Другим життєвим провідником є Писання. Відомий ізраїльський цар древності Давид сказав: «Для моєї

Компас в житті людини — це метафора для внутрішнього провідника, яким є Бог, Писання, життєві принципи і персональна місія. У цьому плані компас відіграє стратегічне значення і фактично визначає весь життєвий шлях.

ноги Твоє слово світильник, то світло для стежки моєї» (Пс.118:105). Писання освітлює наш життєвий шлях, вказує, куди нам іти. Тому звертатися до Писання — не тільки правильно, але й потрібно!

Третій життєвий провідник — це здоровий глузд чи наш розум. Бог створив світ розумним, а людину — свідомою. Психологи зауважують, що це одна з основних ознак, яка відрізняє людину від тварини. Людина — істота розумна, тому звертатися до здорового глузду — наша життєва потреба!

Отже, життя вимагає від нас звіряти час із годинником, але життя треба звіряти з внутрішнім компасом. Мати годинник непогано, але без компаса таке життя буде нагадувати біг по колу, мишачу вовтузню, і це — марнота та ловлення вітру!

Життя за компасом нелегке: треба погодитися з тим, що ти — подорожній, який мандрує по житті, заходь, який іде в свою країну, кочівник, що не має свого дому, вічний єврей, який, як Авраам, іде в небесну країну, залишивши свій халдейський Ур!

Найкоротше життя — у зайнятих людей.

Сенека

**В
десятку**

* * *

Благає сонце лагідно: «Любіть!»
Тче кожному з проміння шати.
«Дарую вам тепло: беріть, світіть,
Щоб не згасати».

Усміхнено торкається землі.
Світ чує пісню у його безмов'ї.
Протуберанці в сонця на чолі —
На свідчення безмежної любові.

«Беріть тепло, що шлю вам віддаля,
Горнись до мене, все живе, з жагою...»
І прикро сонцю, шкода, що земля
Безмірно заклопотана собою.

Бокує вперто від ласкавих віч,
А рухи невблаганні й гонорові...
Пізнавши морок і пізнавши ніч,
Вертається до джерела любові.

...Йому дамо звіт!
Послання до євреїв, 4:13

Хоч я в тяжкій роботі дні та ночі
І не ховаюсь від морозу й злив,
Та, як з'явлюся перед ясні очі,
Спитає Він мене, як я любив.

І не подивиться на мозолясті руки.
Плоть струджена спасіння не дає.
У час і радості всесвітньої, й розпуки
Він тільки в серце зазирає моє.

О, як пектиме погляд, як на споді
Лишилась заздрість, вигода чи — гнів.
Тоді кричатиму: — О Господи мій, годі,
Прости, що всіх любити не зумів!

Прости, що не зберігся у любові,
Що лагідним довершено не став!
А Ти, коли Твоїй сміялись крові,
Усім прощав.

Тож зараз, Господи, коли іще не пізно,
Навчи любити, щоб жертовно жив.
Бо знаю: як труба заграє грізно,
Спитаєш Ти мене, як я любив.

* * *

*Буду радісно вранці хвалити Твою милість.
Псалом 58:17*

Щоб Господу віддати щиру шану,
Я, пізно лігши, рано встану.
Бо в суєті ясного дня —
Сама важка борня,

Слова подяки в'ялі, неглибокі,
Турботи різні відбирають спокій.
У поспіху поміж буденних справ
Безсиле все, щоб не сказав.

Уранці ж серце сповнене надії,
Йому далекі всі земні події.
І поки не зазнало ран,
То лине в Божий стан.

Слова молитви трепетні та сильні,
Не скуті часом, впевнені та вільні.
І що не скажуть Господу уста:
Подяка й слава вдячна і проста.

Радіє дух у спілкуванні з Богом,
Що не розділений земним порогом,
Що дивна пісня серця ожила...
Хвала! Хвала! Хвала!

* * *

Стражденне серце в Бога на долоні:
Господь давно уже порахував
Всі рани, всі печалі, що завдав
Гріх у диявольським полоні.

І гоїть Він теплом Своїх очей.
І любо серцю в ніжному промінні,
Вбирає світло у благоговінні
Для найтемніших на землі ночей.

І серце пещене у Бога на долоні.
Та бачить тільки наш Господь один
Усе число його жаских пухлин,
Хоча воно здорове й гарне ззовні.

Йому рука Господня — наче жар,
А очі Господа — безжалісно сліпучі.
О, як його любов небесна мучить —
Сховалося б у щонайглибший яр.

Але Господь і цей огонь остудить,
Бо й пещені серця Він дуже любить.

* * *

Ніхто не може без надії жити,
Ніхто не може без надії спати.
І зрощують надії, наче квіти,
Вдягаються в надії, ніби в шати.

Купують і вимінюють надії,
Їх заробляють, їх оберігають,
Щоб дощ не змив, не вбили суховії,
А ще бояться, що надії вкрадуть.

Які ж вони! Подивишся, аж дивно:
Рожеві є, смугасті є, строкаті.
Збирають їх, леліють неупинно, —
А час показує, чого вони всі варті.

Страхи, хвороби — наче чорні птахи...
Ламаються надії під вагою...
А сльози відчаю, а стогони невдахи —
Течуть гірською повною рікою.

Не тішмося надіями пустими.
Згадаймо про любов Христову вічну, —
Вона руками ніжними своїми
Нас порятуне в мить найбільш критичну.

* * *

*За Тебе промовило серце моє...
Псалом 26:8*

Говорить Бог мені вустами серця,
І чую я удень і уночі:
— Слова Мої — оце тобі ключі,
Усе таємне ними відімкнеться.

Побачиш гріх, що за тобою в'ється,
Як святість викликає на борню,
І прірву розпачу, і озеро вогню —
Й душа твоя здригнеться.

В яскравім світлі, що із неба летиться,
Зречешся геть минулого життя.
Пізнавши таємницю каяття,
Гукнеш Мене — і Дух Мій відізветься.

Душа твоя блаженно усміхнеться,
Ввійшовши у найкращу з таємниць:
Бог роздає любов з ясних криниць
Безмірно — стільки, скільки заманеться.

О, ця любов із тих часів дається,
Коли Христос за нас помер, воскрес,
У пеклі був, піднявся до небес —
І там Його зустріти доведеться.

Говорить Бог мені вустами серця,
І чую я удень і уночі:
— Слова Мої — оце тобі ключі,
І тільки ними небо відімкнеться.

Долі життєвії

Довга дорога в радість

Леся МАРИНЕНКО

У Стефанії є шанс стати повноцінною людиною! Вона вірить, що прийде той день, коли захоче бачити своє відображення в дзеркалі. І вона більше не буде ховати лице від цікавих сторонніх. Дівчина вірить в чудо, яке їй може подарувати кожен із нас.

...Чоловік вийшов на берег моря після сильного шторму. Печальним наслідком розбурханої стихії були викинуті на пісок морські зірки. Їх було багато, і все побережжя було забарвлене їхніми прощальними кольорами. Раптом вдалині чоловік побачив силует дитини, який рухався в напрямку до нього. Коли ранковий туман почав розсіюватися, він розгледів тендітну фігурку дівчинки-підлітка, яка щось викидала в море. Стало зрозуміло — дівчинка повертає морських жителів у рідну стихію.

— Для чого тобі це? — запитав у неї чоловік. — Ти ж все одно всіх не врятуєш!

— Я не зможу допомогти всім, але зроблю хоч декому все, що в моїх силах, — відповіла дівчинка, нахилившись за помираючою зірочкою...

Історія почалася з одного листа на адресу Асоціації «Еммануїл», у якому бабуся маленької Стефанії мало не у відчай просила про допомогу: «Мені дуже важко й боляче дивитися на страждання моєї внучки Стефанії Шаблі. Боляче дивитися на батьків дитини, які страждають і роблять все, що в їхніх силах, але що можна зробити, коли тільки один із батьків працює і отримує 120 грн., а в сім'ї двоє дітей...»

Стефанія народилася здоровою дитиною, тільки з маленькою плямкою на правій щічці величиною 10-12 мм. Новоутворення на обличчі дитини стурбувало маму, яка звернулася за консультацією в районну лікарню, звідки була направлена на подальше обстеження у Львів. Стефанії було два місяці, коли без попередньої підготовки і серйозного медичного обстеження їй зробили операцію. Наслідком такої «експериментальної» медицини став невтішний діагноз: змішана гемангіома правої половини обличчя та шиї з посттравматичним невритом правого лицевого нерва. Простіше — лікар, який оперував, перерізав потрійний нерв, що привело до порушення роботи нервових закінчень. Інфекція, яка потрапила в рану, спровокувала запальний процес і правий бік обличчя повністю втратив здатність до опірності, що привело до наростання так званої «дикої тканини». Лист і фото маленької Стефанії

зі спотвореним обличчям потрапив до рук Сергію Берзін, одному з членів команди Асоціації «Еммануїл», і він, перейнявшись болем та криком про допомогу, став ініціатором спеціальної наради при президенту Стіву Веберу, на якій було розглянуто питання про допомогу дівчинці. Одноголосно було прийнято рішення втрутитися в ситуацію.

Були надіслані листи у відповідні інстанції з проханням про взаємодію і допомогу в лікуванні дівчинки.

І в маленької Стефанії з'явився шанс на одужання: при сприянні команди «Еммануїл» та фонду «Діти Чорнобіля», на гроші, зібрані Асоціацією милосердя, Стефанія разом із мамою вирушила на Кубу (планувалося — на шість місяців, які, зрештою, вирости в довгі вісім років). Сім'я розділилася — і це стало найбільш печальним: вдома, в Україні, у спеціалізованому інтернаті залишалася старша сестра Стефанії — тринадцятирічна Інна. Бабуся хворої дівчинки, та сама бабуся, лист якої й став початком цієї історії, так і не побачила, як розгорталися події — померла, розділивши свій біль та свою печаль на всіх. У неповнолітньої Інни в Україні більше нікого не залишилося, і Сергій Берзін, на той час — директор Асоціації «Еммануїл», взяв на себе відповідальність йти до кінця. Усі ці довгі вісім років — час відчаю, чекання, страждання та великих сподівань, Сергій Феліксович підтримував сім'ю, як міг: листами

Якщо у вас є бажання чимось допомогти Стефанії, зв'язатися з нею можна через асоціацію «Еммануїл»:

**info@emmanuil.tv
+38067 217 62 58
<http://partners.emmanuil.tv>**

зі словами підбадьорення — маму Стефанії Тетяну, а тут, в Україні, матеріально та морально — Інну.

Гостинна Куба лікувала рани. Поступово все налагоджувалося. Стефанія, переживши багато операцій, почала одужувати. Світ, який оточував її, був світлим: мамина підтримка, турбота кубинських медиків, теплий клімат і весела компанія однолітків, серед яких було багато дітей з України. Дівчинка пішла в школу, швидко вивчила іспанську мову і легко освоїлася в оточенні доброзичливих місцевих жителів. А ще вона поділяла мамину мрію — забрати сестричку Інну на Кубу, щоб мама перестала плакати.

Кубинські хірурги робили неможливе — з кожною операцією обличчя дівчинки втрачало потворні форми й тішило всіх, хто знав цю історію від початку. Але найбільше раділа сама Стефанія. Кому, як не їй, на чії маленькі плечі звалилася така важка ноша, тішитися, бачачи результати пережитих, вистражданих операцій.

Стефанії залишалося ще три операції — дві пластичні й одна для пересадки нерва в уражену частину обличчя. Але, починаючи з 2011 року, програма «Діти Чорнобиля», за якою дівчинка перебувала на Кубі, перестала фінансуватися українською стороною. Україна не виконала жодного з пунктів міждержавного контракту в наданні допомоги дітям з подібними захворюваннями. З деяких джерел стало відомо, що кубинська сторона просила не припиняти проект і продовжувати співпрацю, але не отримавши відповіді, Куба вирішила припинити дію договору, і всіх дітей зібрали й швидко відправили в Україну.

У листопаді 2011 року тринадцятирічна Стефанія переступила поріг Асоціації «Еммануїл». Дівчинка, яка помітно подорослішала, разом із мамою та сестрою Інною прийшли сказати «спасибі» всім, хто відгук-

нувся на їхню біду. Зібрався колектив Асоціації, щоб привітати багатьох гостей. Звучало багато теплих слів, і кожен розумів, що історія ще не закінчена.

У Стефанії з мамою немає житла — батько дівчинки присвоїв усе, що належало сім'ї, і спокійно жив на допомогу, яку отримував на дитинувінваліда. Маленька сім'я знайшла тимчасове пристановище в подружки матері. Двоє людей, загартовані випробуванням і болем, тут, в Україні, стали ще більше уразливими. Старша донька Інна закінчила училище і живе окремо. А для двох плин часу спинився: куди йти і як жити далі?

Історія не має завершення. Головний натхненник проекту лікування Стефанії Сергій Берзін рішуче налаштований «врятувати ще одну зірочку». Потрібні фінанси не тільки для перельоту в Кубу, але й для оплати подальших операцій. Тринадцятирічна Стефанія не стримує сліз, згадуючи привітність тої країни, яка подарувала їй надію. І гірко усвідомлює, що тут, в Україні, у неї немає шансів стати повноцінною та здоровою людиною.

Та в цій історії ми все-таки лишаємо надію! Сама історія — як тонкий дотик до сердець небайдужих. Вона — одна з тисячі, в якій команда Асоціації «Еммануїл» зробила крок у неможливе — разом із сім'ю хворої дитини пройшла шлях від повного відчаю до фізичного й духовного зцілення. Залишилося ще зовсім небагато. Рівно стільки, щоб ще одна «зірочка» отримала шанс на повне одужання. Це можливо завдяки кожному з нас...

Стефанія вірить у чудеса. Дівчинка вірить, що колись вона отримає можливість повноцінно йти по життю і цінувати його кожною миттю. Вона по-дитячому чекає дива.

Випадок на олімпіаді

На олімпіаді в Сієтлі дев'ять атлетів стояли на старті 100-метрової бігової доріжки. Вони всі були фізичними або розумовими інвалідами. Пролунав постріл — і розпочався забіг. Не всі могли бігти, але всі хотіли взяти участь у змаганні й перемогти. Вони пробігли третину дистанції, коли один хлопчик спіткнувся й, зробивши кілька перевертів, упав. Він почав плакати. Решта вісім учасників, почувши його плач, сповільнили біг й озирнулися. А потім зупинилися і повернулися назад, повернулися ВСІ... Дівчинка з синдромом Дауна присіла поруч з тим хлопчиком, обняла його й запитала: «Тепер тобі краще?» Опісля всі дев'ятеро пішли пліч-о-пліч до фінішної лінії. Увесь натовп устав із місць і зааплодував. Оплески тривали дуже довго... Ті, хто це бачив, досі про це говорять.

Глибоко в собі ми знаємо, що найважливіша річ у житті — допомагати іншим. Навіть якщо це означає, що потрібно зупинити власну гонку за примарною нагородою.

Допомагайте один одному, адже Свічка нічого не втрачає, якщо від її полум'я запалилася інша.

**Світ, скоріше всього, спасти вже не вдасться,
але окрему людину завжди можна.**

Йосип Бродський

**В
десятку**

Голос надії

ти, ГОСПОДИ, НАДІЯ МОЯ...

WWW.VOICE.ORG.UA
GOLOSNAIDIYI@GMAIL.COM

№ 239
Виходить з лютого 1991 року

20 років місіонерській газеті

Адреса редакції:
вул. Вороніхіна, 14а
м. Луцьк, Україна, 43020
Телефон: 0332-78-80-82
0332-25-44-06
Факс: 0332-78-97-98
www.voice.org.ua
E-mail:
golosnadiyi@gmail.com

- ✓ Інформація з місіонерських полів
- ✓ Репортажі, коментарі, публіцистика
- ✓ Новини християнського світу
- ✓ Актуальні проповіді та роздуми над Словом Божим
- ✓ Інтерв'ю, свідчення та поезія

Якщо ви бажаєте отримувати наше видання, напишіть або зателефонуйте нам.

Пожертвування можна надсилати на розрахунковий рахунок Християнської місії "Голос надії" № 26003055430080 в Приватбанку м. Луцька, МФО №303440, код 13359754, або поштовим переказом на адресу місії з поміткою "На газету". Надіславши пожертвування, зателефонуйте або повідомте нам листом свою точну адресу та прізвище.

ВО ВСЕХ ПОЧТОВЫХ
ОТДЕЛЕНИЯХ УКРАИНЫ
ПРОДОЛЖАЕТСЯ
ПОДПИСКА
НА ЛЮБИМЫЙ ЖУРНАЛ
УКРАИНСКИХ СЕМЕЙ

ПОДПИСНОЙ ИНДЕКС

49933

ЛЮБОЙ НОМЕР ЖУРНАЛА
ВЫ МОЖЕТЕ ЗАКАЗАТЬ

по тел. 050 - 203 - 42 - 44 МТС
098 - 022 - 06 - 06 киевстар
066 - 540 - 34 - 84 МТС

ЖУРНАЛ ДЛЯ ВСЕЙ СЕМЬИ

angel

ПУСТЬ БОЖИЙ "angel" ВОЙДЕТ В ВАШ ДОМ!

«Ми знали Господа зблизька»

Слово Боже навчає: «Спогадуйте наставників ваших, що вам говорили Слово Боже; і, дивлячись на кінець їхнього життя, переймайте їхню віру» (Євр.13:7). Тому особливо цінні нам свідчення братів, які вже закінчили свій земний шлях віри і відійшли до Господа переможцями, зберігши й примноживши віру. Саме таким був Михайло БОБИК, свідчення якого пропонуємо читачам. У ньому немає якихось особливих сенсаційних моментів, але важливим є те, що Михайло Миколайович був вірним Господу в будь-яких ситуаціях: як у буденному житті, так і під час переслідувань з боку радянської влади.

— Я народився в селі Сільце Бужеківське (зараз Квіткове) на Тернопільщині в 1944 р. У нашому селі ще з 1933 року був дім молитви — перший у регіоні. Духовну працю розпочав дядько мого батька Микола Бобик, який увірував на фронті в часи першої світової війни. Потім він ще з одним віруючим Теслиюком пішли з проповіддю Євангелії по всій Галичині. Моя мама увірувала в дев'ятирічному віці. Моя бабця (мамина мама) була старшою сестрицею в католицькій церкві і поставила їй умову: або залишити нову віру, або ж забиратися з хати. Мама прибрала в хаті, збрала вузлик і стала прощатися. Бабця не витерпіла її спокійної поведінки, скипіла й наказала почекати трохи, не йти з хати, доки вона сама не пересвідчиться, що ж то за віра така. Коли прийшла на зібрання, на першій же проповіді відчула, як у неї мимоволі потекли сльози. Коли другий проповідник став говорити, то в неї «мовби катаракта спала з очей» (так вона потім свідчила), і їй розвинулося: «Як же я так вірила, не по Євангелії? А Євангелія ж одна у всіх християн!»

Мені також з раннього дитинства прищепили віру в живого Бога. Я пам'ятаю, що то був досить тяжкий час. Ми, п'ятеро дітей, лишилися без батька. Я мав усього три роки. Мало що пам'ятаю з того віку, потім, коли вже було сім років, пригадую, як мама була в лікарні. Ми залишилися з бабцею. Йшли взимку до лісу заготовляти дрова. Я плакав, коли зашпори заходили в руки та ноги. Нас посилали до школи, а не було в що взутися, одягтися. Ми рано мусили стати до праці. Пасли коні, вівці.

Я відмовився від вступу до комсомолу. Зі мною дискутували по декілька годин після уроків у школі. Пізно ввечері повертатися додому було страшнувато. Два тижні нас так випробовували. Насамкінець сказали, що якщо не дамо згоди на вступ до комсомолу, то кинуть до підвалу, де щурі нас з'їдять. Ми тоді перестали ходити до школи...

У нашій хаті були благословенні молитви. Ми молилися, Бог являв Свою славу. Я бачив зцілення, чув пророцтва. Ми знали Бога не здалека, а зблизка, Бога живого.

Не можу сказати, що все було гладко, був я й неслухняний, як усі діти. Було так, що мама плакала через мій непослух. Однієї ночі Бог у мене забрав сон, і я молився, щоб більше

ніколи маму не засмучувати.

Після школи ми думали лише, де заробити на кусень хліба. Я пішов пасти колгоспну худобу. Мене попередили, щоб худоба не зайшла в болото, бо звідти ніхто не повертався. Одного разу вигнав на пасовисько телят, так захмарило, що стало темно, як уночі. Худоба вся зайшла на те болото. Я плакав і просив Бога допомогти, бо розумів, що в цій ситуації лише Він може допомогти. По милості Божій більша частина стада вийшла з болота, а ре-

шта вийшла аж на третій день. Усі ті дні я молився і просив Бога милості, бо як не дорахуються худоби, то не тільки я, а й рідні не зможуть розрахуватися. Це мені стало добрим уроком, як треба ревно кликати до Бога.

Коли мені було 17 років, то я поїхав до Львова, бо на селі не було ні роботи, ні платні, хоч складно було знайти роботу і в місті. Один майстер запрямітив мене через високий зріст і запропонував вчитися на слюсаря в механічному цеху. Я надбав професію, зміг працювати й заробляти на прожиття.

— Чому раніше люди спішили на зібрання, а зараз не так?

— Той, хто раніше хотів, то й тепер хоче. Ми все здобували самі, сучасна молодь має все готове. Сьогодні християни можуть черпати духовну інформацію і через ЗМІ, телевізор, ра-

«Раніше було, що як був у нас вихідний день (або спеціально ми заробляли вільний день), то їхали в інше місто, до церкви, аби лише мати спілкування з братами та сестрами по вірі, мати духовну втіху і спільне збудування, підкріплення у вірі. Часто зібрання проходили пізно ввечері, вночі, потім три години поспіш — і на роботу бігом зрання. Бувало, що набивалися до хати, як сірники, але люди на те не дивилися, і навіть дехто з плачем йшов додому, коли запізнювався і не встигав втиснутися до хати».

дію, інтернет, але все це не замінить живого спілкування. О, як потрібно живе слово спрагненим серцям! Особливо в ці останні дні. Це зараз у мене декілька Біблій різних перекладів: і російська, і українська, і польська. А тоді мало у кого була Біблія. Хто мав Біблію, не дуже давав комусь, бо могла забрати влада. Тоді була спрага за Словом Божим, за зібраннями. Збиралися по хатах, сходилися поодиноці, з інтервалом, щоб не привернути увагу кадебістів.

— **Бог давав вам тоді спрагу?**

— Бог давав тоді і зараз дає. Віруючий, котрий розуміє і знає любов Божу, буде шукати живого спілкування в церкві. Якщо в нас горить вогонь, про який Христос казав: «Я прагну, щоб він уже запалав!» (Лк.12:49), то він і вабить один до одного. Слово Боже каже: «Коли ви сходитеся, то в кожного з вас щось є...» (1 Кор.14:26). Тому ми потрібні один одному в живому спілкуванні, в церкві. Ми доповнюємо один одного. Раніше було, що як був у нас вихідний день (або спеціально ми заробляли вільний день), то їхали в інше місто, до церкви, аби лише мати спілкування з братами та сестрами по вірі, мати духовну втіху і спільне збудування, підкріплення у вірі. Часто зібрання проходили пізно ввечері, вночі, потім три години поспиш — і на роботу бігом зрання. Тепер молитовні будинки великі, а лавки вільні. А тоді бувало, що набивалися до хати, як сірники, але люди на те не зважали, і навіть дехто з плачем йшов додому, коли запізнявався і не встигав втиснутися до хати.

— **Чи мали якісь переслідування від влади?**

— То вже був час, коли не переслідували так, як у сталінські часи, але все одно не залишали в спокої. Мене стали чіпати, коли став проповідувати. Я міг проповідувати лише у Львові, а в селі — ні. Була така постанова влади. Але я на місці не сидів. Пригадую, були з тестем на служіння в одному селі. Кажуть, що приїхали з району, щоб

не допустити нас на зібрання. Але ми сказали, що будемо проповідувати. Як стали гаряче молитися, то представники з району втекли. Саме тоді я зрозумів перший псалом, що не встоїть нечестивий на зібранні святих. Тоді оштрафували трьох місцевих віруючих, а мене ніхто не видав.

— **Яка головна риса служителя?**

— Щоб полум'яно проповідувати, треба полум'яно й жити, відповідно до власної проповіді. Якщо служитель не живе, так як вчить з кафедри, то таку проповідь треба доручити комусь іншому. Якщо я хочу проповідувати, то прошу Господа, щоб дав відповідне місце. Після цього працюю над тим, складаю проповідь по темі, яку дав Бог. Я намагаюся записувати теми проповідей, складаю головні тези. Проповідь повинна бути вимолена у Бога. Мойсей говорив з Богом вуста до вуст. Коли проповідник приймає від Бога, то він і до народу говорить, як від Бога. Коли Маріам стала прокаженою, то Мойсей не тішився з цього (хоч то було покарання через її бунт проти Мойсея), а благав Бога за неї. Оце характер служителя, проповідника.

— **Ви перенесли важку операцію...**

— Коли один служитель емігрував до іншої країни, мені довелося взяти на себе частину його праці, зокрема робити ремонт у домі молитви. Коли я демонтував стійку, мене потягнуло до ями, а там — труба, яка вдарила мене так, що обірвалася пліва, що серце тримає. Я декілька років нічого не робив, хоч потрібно було одразу звернутися до лікарів. Ми молилися за цю проблему. Я не хотів іти на операцію, переживав, що можу залишитися інвалідом, і не хотів, щоб біля мене ходили. Але Бог розпорядився інакше. Коли я довго був удома після операції, не міг бути в служінні, мені стало так скорботно, я підняв очі до неба і мовби вогонь пройшов по усьому моєму тілу, і я почув голос Божий: «Благовіснику, підними голос, скажи

народу: серпа Я тобі давно дав, але нива твоя ще не дожата, ще будеш іти крок за кроком і піднімати на полі снопи, бо воля Мого Отця, щоб не пропало на полі ні колоска!» Після цього я зміцнівся, минуло кілька років, я навіть зважився на далеку поїздку до Миргорода. Бувало, на морозі на похоронному богослужінні проповідував, а мій син казав жартома: «Ти, тату, таблеток наковтався, тобі не холодно, а я змерз...».

— **Чи сприяла хвороба переоцінці цінностей?**

— Переглянув деякі віхи життя. Мене «втішали» декотрі так: як яка душа згрішить, то нехай попаде в руки лікарів. Казали, що віруючі не повинні йти на операцію, тим більше — проповідники. Ми всі — як глина у гончаря, і Богові було до вподоби кинути мене на те кружало. Зауважу, що я не мав такої відваги у благовісті, як після операції. З'явилася якась особлива відвага. Тим більше після хвороби я став менше працювати. Був час, що я не мав часу в Біблію заглянути через роботу. А Бог сказав: «Досить уже!» Тепер я маю більше часу читати й досліджувати Святе Письмо. Відкриваються такі духовні глибини, що раніше й не знав.

— **Ваші побажання читачам журналу ...**

— Апостол Павло якось так особливо написав у Посланні до филип'ян: «Улюблені...» (4:1). Його найбільшим бажанням було побачити їх — радість і вінець. «Стійте, улюблені, в Господі». Коли ти неслухняний — почитай книгу Йони, коли ти нетерплячий — поговори з Йовом, коли ти слабкий в молитві — поглянь, як молиться Христос та Ілля. Коли в твоєму серці немає пісні — послухай пісні Давида. Нехай Свята Євангелія стане для вас книгою на кожен день, для будь-якої ситуації вашого життя і роз'яснює все потрібне для вас.

Розмовляв Геннадій АНДРОСОВ

**В житті кожної людини є два чудових дні:
день, коли вона народилася,
і день, коли зрозуміла, для чого.**

**В
десятку**

Доступний Бог

Той із нас, хто виріс у традиціях неформальної чи домашньої молитви, навряд чи оцінить ті зміни у ставленні людини до божества, які приніс євреям Ісус. Індійці приносять жертви в храмі. Схилені на коліна мусульмани кланяються так низько, що торкаються лобами землі. У більшості релігійних традицій страх, дійсно, — превалююча емоція під час навернення людини до Бога.

Безумовно, у євреїв страх був нерозривно пов'язаний з поклонінням. Палаючий кущ Мойсея, розжарене вугілля Ісаї, неземні видіння Єзекиїля — мужа, «удостоєного» прямого спілкування з Богом, який думав, що або піде обпаленим, або ж наполовину скаліченим, як Яків. Це були Божі обранці. Діти євреїв також чули історії про святу гору в пустелі, яка ставала фатальною для кожного, хто доторкався до неї. Вони знали: якщо ви неправильно поведетеся з ковчегом заповіту, то загинете; увійдете у святе святих — не вийдете звідти живими.

Для тих, хто відгороджував у храмі вівтар для Бога і уникав проказувати вголос Його ім'я, з'явлення Бога у вигляді немовляти в яслах виглядало більш ніж дивно. Навряд чи можна уявити собі щось менш священне, ніж новонароджений, якого сповили, ручки й ніжки притиснувши до тіла? В Ісусі Бог знайшов спосіб налагодити з людиною контакт, який би не викликав у неї страху.

Я глибше зрозумів сенс втілення, коли придбав акваріум з морськими рибами. Утримувати такий акваріум, як я зрозумів, справа не з легких. Мені навіть довелося завести невелику хімічну лабораторію, щоб слідкувати за вмістом нітратів та аміаку. Я домішував у воду стільки вітамінів, антибіотиків, різних добавок та ферментів, що можна було змусити рости й каміння. Я фільтрував воду через скловату і деревне вугілля, а потім опромінював її ультрафіолетом. Ви можете подумати, що за всю затрачену на це енергію мої рибки, щонайменше, мали б бути мені вдячними. Та ба. Щоразу, коли моя тінь падала на акваріум, вони ховалися в найближчу раковину. Єдиною емоцією, яку вони проявляли стосовно мене, був страх. Хоча я підіймаю кришку і даю їм їжу тричі на день у той самий час, вони ставляться до кожного мого візиту, як до безсумнівного наміру їх помучити. Я не міг переконати їх у щирості своїх намірів.

Для своїх рибок я був божеством. Я був надто великим для них, мої дії були для них неосяжними. Моє милосердя вони розглядали як жорстокість, мої спроби зберегти їх здоров'я — як шкоду. Я почав розуміти, що для того, щоб змінити їхнє сприйняття, мені потрібна певна форма втілення. Мені довелося б стати рибою і говорити з ними зрозумілою для них мовою.

Людину, яка стає рибою, неможливо порівняти з Богом, Який стає немовлям. Та все ж, відповідно до Євангелії, саме це й сталося у Віфлеємі. Бог, Який створив світ, набув форми всередині нього, подібно до того, як художник може зобразити себе на картині чи драматург отримати роль у власній п'єсі. Бог написав сценарій, у якому використав реальних людей на сторінках реальної історії.

Слово стало тілом...

Філіпп ЯНСІ

По плодах наших...

У Біблії в багатьох місцях йдеться про плоди. Господь хоче, щоб ми жили, «приносячи плід у всякому доброму ділі» (Кол.1:10). Розуміючи, що наша віра без конкретних справ поступово втрачає сили, а з часом і взагалі перестає підніматися з ліжка, брати й сестри, особливо молоді, у яких серця від тривалого духовного горіння ще не обвуглилися, беруться за різні справи милосердя. Слава Богу! Але при цьому далеко не всі звертають увагу на те, що Господь хоче від нас не просто діяльності, але в діяльності — плоду.

Плід, якщо говорити в загальному, — це те, що зароджується, росте, зріє і в кінці процесу являє свою повну довершеність. Іншими словами: коли берешся за роботу, треба поставити перед собою чітку мету і докласти всіх зусиль, щоб її досягти. І тут дуже важливо чітко побачити кінцевий пункт, тобто те, до чого ми повинні в підсумку прийти.

Пам'ятаю, одна з наших церков якийсь час опікувала благодійну їдальню для незахищених верств населення. Діяла вона недовго. Було кілька причин для її закриття, а найголовніша з них: тож ніхто не кається! Прийшли, послушали проповідь, поїли і — до наступного обіду. Думаю, з самого початку, коли ще тільки з'явилася ідея про їдальню, органі-

заторам треба було поставити самим собі дуже просте питання: що ми збираємося робити, проводити євангелізацію чи здійснювати благодійність? Якщо євангелізацію, то навіщо було витратити великі кошти на такий зовсім малоперспективний проект? А якщо благодійність, то не варто було очікувати великого поповнення церков цими бідними гостями.

Благодійність — це не якась короточасна акція, не вихід в життєве море для лову «риби», це прояв характеру християнства, одна з його найцінніших якостей, яка діє постійно, незалежно ні від розмірів пожертвувань прихожан, ні від різних політичних вітрів. Годуйте, годуйте і давайте, як написано: «...Творіть ... не чекаючи нічого» (Лк.6: 35), «...Роздавач, роздавай у простоті» (Рим.12: 8), тобто без будь-яких прихованих намірів, без очікування відповідної подяки. Годуйте до приходу Христа, сійте зерна істини, сійте і сійте, а коли буде урожай, і який він буде, це вже справа Господа.

Ви скажете: а де ж тоді плід? Є, друзі, є, і він навіть більший, ніж ми можемо собі уявити, він ні в яке порівняння не йде з можливим незначним поповненням наших громад. Різні «подарунки» під євангелізацію приймає сьогодні більшість невірющего населення не інакше, як замовлення в «секти», а тривалий безко-

рисливий труд милосердя, реальний прояв любові працюють на перспективу, на все християнство, на зміцнення його авторитету в суспільстві. Слово «благий» мовою оригіналу має такі синоніми, як хороший, корисний, а також гарний, благополучний, щасливий, приємний, бажаний. Церква повинна показати світу свою внутрішню красу, стати привабливою, приємною для недобррозичливого оточення, зробитися бажаною для світу, який у глибині свого єства хоче, звичайно ж, добра і справедливості, але не знаходить їх ніде.

Сьогодні нам потрібен авторитет не стільки якихось окремих церков чи об'єднань, скільки авторитет усього християнства. Коли люди побачать у нас носіїв цієї моральності, відчують на практиці наші безкорисливість, доброзичливість, відкритість до потреб людей і готовність прийти на допомогу без будь-яких «задніх» думок, суспільство стане чистішим, прихильнішим до вічних моральних цінностей, тому що воно буде мати перед собою живий приклад того, як жити по правді, а не за «поняттями».

І грішники почнуть каятися. І нехай вас не засмучує, якщо вийдуть вони на заклик до покаяння не у вашій громаді.

Віктор КОТОВСЬКИЙ

«Ви дайте їм їсти», Фотокартина Майкла Белка (www.thejourneysproject.com)

На Бога надійся, а сам не зівай?

Дуже часто стаєш учасником дискусії, що стосується меж нашої довіри Богові. Як ми можемо поєднати довіру Богу та надію на власні зусилля?

Індикатором тут може стати відома приказка: «На Бога надійся, а сам не зівай». Хтось з цією приказкою повністю згоден. А хтось стверджує, що вона не християнська, і правильною є тільки її перша частина. Друга ж свідчить про недостатню довіру Богові. Якщо так, то нам не потрібна самодисципліна, оскільки Бог Сам потурбується про це. Не треба виробляти у собі потрібні риси, Бог Сам підбере їх тобі. Не треба клопотатися самозахистом і запобігати небезпекам, бо Сам Бог тебе захистить і вбереже від небезпек. Не треба працювати над самоосвітою, Бог Сам дасть тобі необхідні знання. Треба молитися й чекати манни небесної. Але чи правильний такий підхід?

Є ще одна дуже цікава приказка: «Молитися треба так, наче все залежить від Бога, а працювати так, ніби все залежить від тебе». Дуже легко, звичайно, тут впасти в крайність. Від крайностей ніхто не застрахований, але якщо боятися крайностей, тоді доведеться відкинути будь-яку добру ідею.

Поширена думка, що оскільки у відродженій людині диве Дух Святий, який діє у ній, то своїми силами ми нічого не досягнемо, а тільки завдяимо Йому діяти. Залишається тільки розраховувати на Нього і чекати чуда. Прихильники такого підходу до життя апелюють до поняття «благодать». Але благодать ніяк не скасовує нашої відповідальності за те, що ми зробимо і чого не зробимо.

Бог сотворив нас за образом і подобою Своєю і вклав у нас творчу ініціативу. Творчий підхід до життя — це наш невід'ємний атрибут, і в цьому полягає наша богоподібність. Нічого осудного у творчій активності немає.

Наше життя — це взаємодія, співтворчість людини з Богом. У цій співпраці було зроблено багато прекрасного, зокрема й того, на чому тримається наше християнство. Писання — боголюдський витвір. Церква — це боголюдська споруда. А в центрі всього боголюдина — Христос, Який виявив приклад істинної божественності й істинної людськості. Ми віримо в

Того Бога, Який найближчий до людини, Який дав людині найбільше можливостей. Але тут криються й великі спокуси. Велика спокуса приписати божественне собі, як не раз було в історії. А бувало так, коли деструктивні людській ідеї видавалися за божественні, й виступаючи проти них, ти вступав проти «Самого Бога». У цьому сенсі, людині завжди треба виявляти

капітулювали?

Для того, щоб бути почутим, нам необхідно працювати над своїм всебічним розвитком. Це не дається просто так...

Те ж саме стосується нашого ставлення до ближнього. Ближнього треба не тільки абстрактно любити, але й бути готовим допомогти у складну хвилину, навіть якщо це буде варту-

покору, не приписуючи собі того, що належить Богові, і навпаки — не приписуючи Богові того, автором чого є ти сам, тому що це можуть бути далеко не наймудріші ідеї.

Однак, наші молитви мають підкріплюватися реальними діями. Якщо ми хочемо досягнути чогось у служінні, роботі чи особистому житті, треба звертатися до Бога з вірою, але в той же час постійно працювати над собою, своїм характером. Нам потрібна мудрість, а мудрість не падає з неба, мудрість приходить із досвідом та практикою. Бог часто відповідає на молитви через людей, але не обов'язково через інших людей. Він може відповідати на молитви й через нас самих. Бог не діє шаблоном, не завжди благоволить до слабких та немічних, іноді Він діє й через сильних та вольових. Особливо це стосується життя в нашому сучасному суспільстві, де християнство поступово втрачає свої позиції. Нам необхідно займати активну соціальну позицію. У нас багато пасивності та поразених настроїв. Невже ми повністю

вати нам здоров'я чи навіть життя. У Писанні сказано: «Ніхто більшої любові не має над ту, як хто свою душу поклав би за друзів своїх» (Ів. 15:13). У сучасному російському перекладі сказано ще точніше: «Немає любові вищої від тої, коли життя віддають за друзів». Гадаю, що тут йдеться не лише про саму молитву...

Напевно, у наш просвічений вік, ми й молимося не так часто. Тож молимося, молимося більше, молимося з вірою в силу та могутність Божу. Але й допоможемо Богові, щоб Він міг діяти в нас і через нас.

Я прихильник того, щоб усе-таки «не зівати».

«Отож, мої любі, як ви завжди слухняні були не тільки в моїй присутності, але значно більше тепер, у моїй відсутності, зо страхом і тремтінням виконуйте своє спасіння. Бо то Бог викликає в вас і хотіння, і чин за доброю волею Своєю» (Фил. 2:12-13).

Андрій РЯБЕНКО

www.word4you.ru

Реалії життя

Культ тіла

Димитрій БЕЗУМНОВ

Реклама — це як симптоми хвороби, за якими можна визначати, що і де болить у пацієнта. Тільки в цьому разі по ній можна визначати — з часткою ймовірності, звичайно, — деякі хвороби душ сучасних людей.

Робиться це досить просто: дивимося, чому в основному присвячені рекламні ролики — і робимо висновок. Так чому ж вони присвячені? Відповідь, можливо, багатьох здивує, бо, як правило, людина не замислюється глибоко над цим.

Це тіло.

Сучасний світ — це світ торгівлі, товарно-грошових відносин. А, як усім тепер відомо, двигуном торгівлі є реклама. Реклама займає багато часу будь-якої телевізійної передачі на будь-якому каналі телебачення і всім уже добряче набила оскому. Коли фільм переривається рекламою, глядач зазвичай вирушає на кухню щось перекусити або перемикає телевізор на інший канал, щоб позбутися цієї набридливої мухи. Я ж зробив абсолютно інакше і постарався вдивитися в рекламу, хоча, зізнаюся, це було непросто, тому що я теж, як і переважна частина населення нашої країни, терпіти не можу це дітище сучасного телебачення. У принципі нічого нового я для себе не відкрив, тільки знайшов підтвердження своїм припущенням про нинішнє життя.

Реклама — це як симптоми хвороби, за якими можна визначати, що і де болить у пацієнта. Тільки в цьому разі по ній можна визначати — з часткою ймовірності, звичайно, — деякі хвороби душ сучасних людей. Робиться це досить просто: дивимось, чому в основному присвячені рекламні ролики — і робимо висновок. Так чому ж вони присвячені? Відповідь, можливо, багатьох здивує, бо, як правило, людина не замислюється глибоко над цим. Це тіло. Так-так, саме тіло людини. Усі рекламні ролики говорять виключно про одне — про комфорт людського життя, про те, як побут тіла людини на цій землі зробити ще більш безпроблемним і комфортним. Але, запитайте ви мене, хіба гріх жити в більш-менш комфортних умовах? — Ні, відповідь я вам, — якщо тільки людина у своєму прагненні до комфорту не переступає межі розумного, якщо її тіло не стає важливішим за душу і, відповідно, турбота про умови існування тіла не стає важливішою, якщо не найголовнішою, за турботу про умови буття власної душі. Але

коли я дивився блискучу і яскраву ТВ-рекламу, в мене складалося враження, що ця грань давно і безповоротно перейдена. Можна поставити запитання: а чому, власне, безповоротно? Та тому, що рівень комфорту настільки виріс, що навряд чи більшість людей виявиться здатною від нього відмовитися. Комфорт же виростає в основному — з культу людського тіла. І саме цей фактор є основним двигуном самого комфорту.

Ми можемо помітити дивні тенденції: чим більше цей світ робиться безбожним, тим менше він звертає увагу на християнські цінності, тим більше зростає турбота про тіло. Це виходить від втрати зв'язку людини з Богом. Відриваючись від Нього як джерела любові, людина починає втрачати розуміння істинної любові, що полягає в служінні ближньому. Її любов починає деформуватися, стає егоїстичною, замикає її на собі. Звідси з'являється страх хвороби, а як його завершення — страх смерті. Ось чому є стільки реклами, яка говорить про молодість і що «в свої п'ятдесят я виглядаю на тридцять». (До речі, завжди хотів запитати: а навіщо тобі виглядати на тридцять? Щоб звернути на себе увагу молодих чоловіків?). Звідси ж сильне переживання з приводу лупи, ламкості волосся, карієсу, менструальних циклів, запаху поту, чоловічої сили, струнності фігури. Найцікавіше, що реклама в цьому емоційному складнику не бреше. Може бути, що прикрашає — і часом досить сильно, але не бреше. Для людей все це стало дійсно важливим, дуже значущим у житті.

Бог дав людині усе розумно: своя турбота — про тіло, своя — про душу. В принципі заповідь про сьомий день говорить про те ж. Але, переступивши через цю заповідь, людина перейшла і межу розумного, що її вбиває. Саме вбиває. Тому що займа, навіть можна сказати — мані-

акальна, турбота про тіло починає вбивати душу. Вона непомітно деформує особистість людини, і на ній починають збуватися слова Писання: «І всі вони стали плоттю». Нагадаю, що ці слова були сказані незадовго до глобального потопу. Звідси ж такий сексуально-хтивий ухил в сучасній рекламі, коли, наприклад, напівгола дівчина рекламує... питну воду. Мені здається, що все це тектиме в тому ж напрямку, щораз більше вносячи елемент агресивної еротики в рекламні ролики.

Більше за всіх, як мені здається, від реклами страждають саме жінки. Тому що реклама розрахована на середньостатистичного глядача, яким, як відомо, є жінка середніх років. Та й, як відомо, жінка — істота більш вразлива й емоційна, а тому більше залежна від сформованої, в тому числі і рекламою, громадської думки. І якщо ця думка каже, що жінка повинна бути неодмінно стрункою, нафарбованою і, не дай Боже, з ламким волоссям, при цьому обов'язково виглядати молодшою за свої роки, то починають прикладатися неймовірні зусилля, щоб досягти цього. І прикладаються вони часто навіть всупереч будь-якому здоровому глузду, завдаючи чимало шкоди здоров'ю самої жінки. Також формуються і певні стереотипи поведінки.

Висновок із усіх цих міркувань досить простий: друзі мої, не вірте рекламі! Тіло — це тільки частина людини, це не сама людина. Збагачуючи своє тіло, ми, навіть непомітно для себе самих, можемо збіднити свою душу, втратити її для вічності. Як би не дбали про тіло, воно в будь-якому разі стане їжею для черв'яків. Цим хробакам буде абсолютно байдуже і до нашої комплекції, і нашого зовнішнього вигляду, і нашої лупи. Звичайно, це зовсім не означає, що ми повинні байдуже ставитися до тіла. Просто дуже важливо — не переступити межу.

**Зодягніться Господом Ісусом Христом,
а догодження тілу не обертайте на пожадливість!**

Апостол Павло (Послання до римлян, 13:14)

**В
десятку**

Презентація навчальних посібників Церкви ХВЕ України

6.12.2011. У Києві під час робочої зустрічі працівників відділу освіти Церкви ХВЕ України було презентовано навчальний посібник «Засади віровчення Церкви ХВЕ України». Представлення відбулося у стінах у Київського біблійного інституту. Участь у ньому взяли відповідальні за обласні відділи освіти зі всієї України, а також представники навчальних закладів братства.

Звертаючись до освітян, єпископ ЦХВЕУ Микола Синюк заохотив їх до ревного служіння. «Ваша ціль — зробити Євангеліє практичним для християнської спільноти, тож сміло прямуйте до неї», — сказав він.

Після молитви благословення та звіту керівників обласних відділів освіти пастор Віктор Вознюк презентував навчальний посібник та навчальний зошит «Засади віровчення Церкви ХВЕ України».

Освітяни обговорили методи реалізації проекту в церквах і прийняли рішення рекомендувати комітету Церкви ХВЕ України визначити другу та четверту неділі в місяці днями для обговорення тем, поданих у підручнику.

Учасники конференції також проаналізували низку проектів відділу освіти. Серед них: «Біблійні читан-

ня у 2012 році», розробка навчальної програми для підлітків (спільно з відділом дитячого служіння), друк зошитів та щоденників для школярів із християнською символікою, заснування загальноосвітніх шкіл при євангельських церквах України, впровадження навчальної програми для християн-науковців на здобуття базової теологічної освіти тощо.

Особливу увагу учасники приділили розробці підручника «Богослужбова практика Церкви ХВЕУ. Посібник для служителя». Віктор Вознюк зазначив, що ціль підручника — дати поради служителям щодо богослужбової практики ЦХВЕУ. Підручник описуватиме священнодії та подасть сценарії їх проведення (спомин смерті Ісуса Христа, водне хрещення, шлюб, молитва над дітьми, похорон, посвячення дому молитви, покладання рук, молитва над хворими та ін.).

На цьому ж засіданні представник «Відеошколи Рейнхарда Бонке» репрезентувала навчальну програму для майбутніх євангелістів, а керівник відділу євангелізації Церкви ХВЕ України Олександр Попчук проінформував присутніх про створення групи для навчання євангелістів при Київському біблійному інституті.

4.02.2012. У Рівному в приміщенні християнської місії «Добрий самарянин» пройшло перше засідання робочої групи, на якому обговорювалося видання посібника для служителів «Богослужбова практика Церкви ХВЕ України».

Керівник робочої групи з підготовки видання Петро Музичук представив власне бачення суті та наповнення книги, зокрема звернув увагу на теми, які варто включити до посібника.

Після того освітяни перейшли до обговорення робочих питань. Присутні внесли свої пропозиції та зауваження до запропонованих тем, а також зійшлися на думці, що книга міститиме три основні розділи: посадові інструкції служителя, організація і звершення служіння та поради служителю в організації та участі в різних заходах.

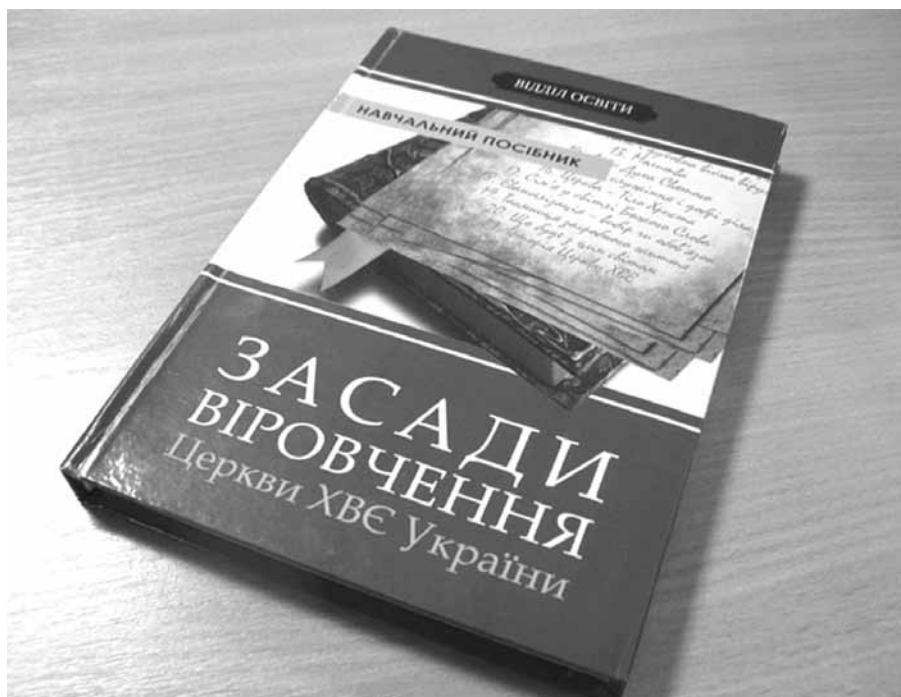
Наступним питанням порядку денного став формат та структура підручника.

До обговорення долучився також голова об'єднання церков ХВЕ Рівненської області, єпископ Віктор Боришкевич. Служитель дав свої коментарі та рекомендації до майбутнього підручника.

Результатом засідання стало ухвалення декількох важливих рішень: визначено теми та складено план підручника, а також ухвалено формат майбутньої книги.

Довідка:

Відділ освіти працює над створенням підручника «Богослужбова практика Церкви ХВЕ України. Посібник для служителя». В ньому будуть подані корисні поради для служителів Церкви християн віри євангельської України щодо звершення різноманітних богослужінь на основі Священного Писання, досвіду, практики і розуміння, якого притримується братство. Ціль підручника — допомогти служителям покращити рівень проведення служінь, які звершуються Церквою.

РЕПЦ застерігає про небезпеку розпалювання релігійної ворожнечі

«Ціла низка неправдивих та непрофесійних публікацій з надуманими звинуваченнями на адресу євангельських Церков свідчить про замовну компанію у ЗМІ з дискредитації євангельських християн задля налаштування громадськості проти них», — до такого висновку дійшла Рада Євангельських Протестантських Церков України (РЕПЦУ) під час засідання, яке відбулось 7 лютого в головній канцелярії ВСО ЄХБ під головуванням єпископа Асоціації місіонерських Церков євангельських християн України Василя Давидюка, повідомляє Інститут релігійної свободи.

Глави Церков вирішили звернути увагу Міністерства культури, Міністерства юстиції та інших органів влади на систематичні спроби розпалити релігійну ворожнечу до євангельських християн за допомогою преси та інших ЗМІ.

Мова йде про серію публікацій на «антисектантську» тематику в газеті «Сьогодні», а також у газеті «Факты» та інтернет-виданні «Обозреватель». У деяких із них прямо названо окремі конфесійні напрямки євангельських Церков, які, згідно з викладом авторів, нібито несуть небезпеку для суспільства.

На думку старшого єпископа Церкви християн віри євангельської України Михайла Паночка, подібна інформаційна компанія, замість наявного міжрелігійного порозуміння та злагоди, може знов повернути в Україну часи відкритих протистоянь на релігійному ґрунті та, між іншим, зашкодити державному розвитку.

Рада Євангельських Протестантських Церков України вирішила бути ще більш відкритою для діалогу з журналістами та ЗМІ. Глави Церков висловили готовність давати коментарі та відповідати на питання журналістів, щоб їх матеріали не були односторонніми.

З цієї метою РЕПЦУ розробить механізм взаємодії зі ЗМІ для подолання стереотипу закритості євангельських Церков та поширення правдивої інформації про духовне, соціальне та благодійне служіння євангельських християн у суспільстві.

У засіданні РЕПЦУ взяли участь керівники та повноважні представники:

- Всеукраїнського Союзу Об'єднань євангельських християн-баптистів;
- Церкви християн віри євангельської України;
- Церкви адвентистів сьомого дня в Україні;
- Української Християнської Євангельської Церкви;
- Асоціації місіонерських Церков євангельських християн України;
- Союзу вільних церков християн євангельської віри України;
- Об'єднання незалежних харизматичних християнських церков України (Повного Євангелія).

Служімо Господу ще більш ревно та жертовно

8 лютого 2012 року в головній канцелярії Церкви християн віри євангельської України (Київ, вул. Онискевича, 3) відбулося чергове засідання комітету обласних керівників молодіжного служіння Церкви. У його роботі взяв участь 21 обласний керівник молоді на чолі із завідувачем відділу молодіжного служіння ЦХВЕУ Богданом Левицьким та запрошені гості. Роботу комітету проповіддю «Атака на віру» розпочав старший єпископ ЦХВЕУ Михайло Паночко.

Першим питанням було обрання двох заступників завідувача відділу молоді по західному та східному регіонах країни. Ними було обрано Сергія

Чорнописького (керівник молодіжного служіння Хмельницької області) та Олександра Шевчика (керівник молодіжного служіння Запорізької області). Михайло Степанович звершив молитву благословення за цих служителів.

Учасники засідання визначили напрямки роботи XV з'їзду молоді ЦХВЕУ та затвердили відповідальних за них у складі його Оргкомітету, а також розглянули низку питань щодо підготовки та проведення цього молодіжного заходу, що відбудеться у липні. Зокрема, погоджено тему з'їзду — «Переможець успадкує все!».

Лідери обговорили можливості для благовістя під час проведення «Євро-2012», соціальне служіння, конференції та інші заходи молодіжного життя в областях. На завершення засідання Богдан Левицький розповів про служіння молодих місіонерів із України в Кенії та закликав служити Господу ще більш ревно та жертовно. «Сьогоднішня зустріч продемонструвала активну творчу атмосферу та бажання зробити максимум для поширення Євангелії Царства в Україні. Досвід місіонерської праці нашої молоді в Кенії, яку я відвідав, показав потенціал молоді Церкви та потреби, які ми можемо задовольняти. Загальноосвітня школа, яку там започаткували українці, не лише дає освіту дітям але й забезпечує їх потреби в їжі, догляді та увазі. Тож все, що може робити наша рука — робімо», — сказав він.

В Острозькій академії визначили найкращих учителів із предметів духовно-морального спрямування

Національний університет «Острозька академія» за підтримки Міністерства освіти і науки, молоді та спорту України та Українського біблійного товариства провів Всеукраїнський конкурс «Учитель року з предметів духовно-морального спрямування». Конкурс тривав із 24 по 25 лютого. У ньому взяли участь учителі, що викладають предмети «Етика», «Основи християнської етики», «Християнська етика в українській культурі», «Етика: духовні засади», «Людина і світ», «Людина і суспільство».

«Пропагуючи християнську етику і мораль, Україна може стати прикладом для інших країн, — сказав ректор Острозької академії Ігор Пасічник. — Наразі Європа більшу увагу звертає на матеріальний достаток. Тому ми не можемо орієнтуватися лише на європейські цінності, ми повинні сформулювати свої».

Як один із членів журі, на конкурс був запрошений керівник відділу освіти Церкви ХВЕ України Віктор Вознюк. На відкритті конкурсу, звертаючись до присутніх, Віктор Володимирович прочитав уривок із Приповістей Соломона, 24:11: «Рятуй узятих на смерть, також тих, хто на страчання хилиться», і зауважив: «Ми щиро дякуємо всім вам, шановні вчителі, що ви є рятівниками молодих сердець. Незважаючи на

виклики сьогодення, які пов'язані з гендерною політикою та ювенальною юстицією, ви на власному ентузіазмі рухаєте Божу справу».

Керівник відділу освіти ЦХВЕУ також побажав успіху конкурсантам

Організатори конкурсу вручили конкурсантам пам'ятні відзнаки та книги, що допоможуть у викладанні предметів духовно-морального спрямування, а членам журі — подячні грамоти.

Організатори сподіваються, що їм вдалося привернути увагу широкої науково-педагогічної та батьків-

Олена Коваль (стоїть у центрі) — переможниця конкурсу

в особистому житті та наголосив, що праця, яку звершують учителі, торкається питань вічності.

Переможцем конкурсу стала Олена Коваль, яка, до речі, є членом церкви ХВЕ м. Тернополя. Друге місце посіла Алла Кириченко, а Ганна Клименко і Любов Баранова розділили третє місце.

ської громадськості до предметів духовно-морального спрямування. Професор Василь Жуковський впевнений, що такі конкурси сприятимуть професійному становленню вчителів предметів духовно-морального спрямування, здійснюватимуть обмін досвідом їх викладання, допоможуть зростанню професійної майстерності вчителів.

Довідка:

Такі конкурси проводяться в Острозькій академії систематично. Також під керівництвом декана гуманітарного факультету професора Василя Жуковського, який і курував роботу конкурсу, в університеті видано навчальні програми та підручники з предмету «Християнська етика», які наразі затверджені Міністерством освіти і науки, молоді та спорту та використовуються у загальноосвітніх та середніх школах всієї України.

Запрошуємо

на трирічну стаціонарну та чотирирічну
очно-заочну форми навчання за програмами
БАКАЛАВРА ПАСТОРСЬКОГО СЛУЖІННЯ
і БАКАЛАВРА ХРИСТІЯНСЬКОЇ ПЕДАГОГІКИ,
а також на 2,5-річну очно-заочну програму за
спеціальностями

«ЖІНОЧЕ СЛУЖІННЯ», «ЄВАНГЕЛІЗАЦІЙНЕ СЛУЖІННЯ»,
«МІСІОНЕРСЬКЕ СЛУЖІННЯ» (3-місячні літні курси).

Детальна інформація розміщена на сайті www.kbi.org.ua.

Приймальна комісія для проведення співбесіди з
абітурієнтами очно-заочного навчання працюватиме
2 – 6 квітня та 14 – 18 травня 2012 року (з 10 до 16 год.).
Вступні конкурсні екзамени абітурієнти стаціонарного
навчання складатимуть на початку серпня 2012 року.

За довідками звертайтеся за телефонами:
(044) 450-60-00 (стаціонар) та
097-921-42-01 – Оксана Василівна Маліщук,
координатор очно-заочного навчання

E-mail: zaochne@kbi.org.ua (заочне) та
secretary@kbi.org.ua (стаціонар)

Наша адреса:
03115, м. Київ, вул. Г. Онискевича, 3

КИЇВСЬКИЙ БІБЛІЙНИЙ ІНСТИТУТ

Церкви ХВЕ України

www.kbi.org.ua

Коростенський Біблійний коледж

**Оголошує набір студентів на навчання (денна та заочна форма)
за програмою бакалавра та спеціалізаціями «Церковне служіння»,
«Керівник музичного служіння з правом диригування хором»
(заочна форма, термін навчання два з половиною роки).**

КБК, заснований у травні 1991 року, став першим
біблійним навчальним закладом стаціонарного типу
Церкви ХВЕ України

Чому саме КБК?

1. Добра можливість для вивчення Біблії та духовного зростання.
2. Кваліфіковані викладачі з України та з-за кордону.
3. Можливість застосовувати здобуті знання на практиці в церквах України.
4. Кращі студенти проходять практику в Норвегії.
5. Навчання в сучасно обладнаному приміщенні, триразове харчування і гуртожиток.
6. Після закінчення 3-річного навчання студенти отримують диплом бакалавра та допомогу в працевлаштуванні.
7. Для тих, хто не має можливості навчатися 3 роки, діють програми:
«Християнський служитель та вчитель Біблії»
(2 роки навчання, диплом),
«Біблійна освіта та керівництво»
(1 рік навчання, сертифікат).

Якщо Ви бажаєте навчатися в КБК, анкету-заяву
можете замовити за вказаною адресою чи
телефоном. Заповнену анкету можна надіслати
поштою або подати особисто.

Наша адреса:

вул. Свердлова, 63а м. Коростень,
Житомирська обл., Україна, 11500

Тел. (04142) 4-79-64, 4-68-03,
(097) 7041355, (096) 7238952

e-mail: college@zt.ukrtel.net,
mfasolko@mail.ru

www.korosten-bc.org.ua